

Giới thiệu Thích Em Như Thế

Truyện Thích Em Như Thế của tác giả Đào Tiểu Cửu thuộc thể loại hiện đại, showbiz, ngôn tình sủng, nữ diễn viên vs nam thần tình anh, HE. Một nữ diễn viên sau một đêm bùng nổ tiếng, có phóng viên ép hỏi Trương Sơ Tâm: "Trương tiểu thư, trên mạng đều nói cô bị đại gia bao nuôi, xin hỏi cô suy nghĩ gì về việc này?"

Trương Sơ Tâm "Tôi không có gì để nói". Phóng viên: "Cô đây là thừa nhận sao?"

Vào ban đêm, Trương Sơ Tâm cam chịu bị tin tức đại gia bao nuôi trên mạng che trời lấp đất.

Ngày nào đó, tại lễ trao giải. Người nào đó bao nuôi Trương Sơ Tâm bỗng nhiên xuất hiện.

Phóng viên 1: "A! Đó không phải Thẩm tiên sinh sao?". Phóng viên 2 cầm micro chạy như bay: "Thẩm tiên sinh, hôm nay là khách quý tới đây trao giải?" Thẩm Chi Niên nâng mắt, nhàn nhạt trả lời "Vợ tôi đói bụng nên tôi đến đón cô ấy đi ăn khuya". Tất cả phóng viên: "Thẩm tiên sinh có vợ sao?"

Đúng lúc, Trương Sơ Tâm cầm cúp từ bên trong đi ra, Thẩm Chi Niên nhướng mày cười "Đây là vợ của tôi" Phóng viên:!!!

Tóm tắt bằng một câu: Nữ diễn viên bị đại gia bao dưỡng đồng thời đoạt mất trái tim của nam thần!

Toàn bộ truyện hot đều là ngọt ngọt ngọt! Ngọt đến ngấy luôn nha! Thật sự cầu có ngược a!

Em muốn gì, anh đều có thể cho em, bao gồm cả tính mạng của anh. Bởi vì, anh yêu em như sinh mệnh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Dưới đêm lạnh mười độ.

Trương Sơ Tâm bọc áo lông vũ thật dày, đứng ở sân thể dục chờ diễn. Lần này, cô chờ từ mười giờ sáng đến tận khuya, trang điểm lại nhiều lần vẫn chưa thấy đạo diễn có động tĩnh gì. Đại Lãnh vào ban đêm thật sự lạnh chịu không nổi, nhưng cô muốn tìm một nơi để sưởi ấm cũng không có.

Bởi vì phải quay chụp ngoại cảnh, mà cô không có đủ tiền để mua một chiếc xe.

Người quản lý của nàng, Tống Hi tìm mua nước ấm ở quầy bán quà vặt gần đó, đưa tới cho Trương Sơ Tâm, đau lòng nói:

“Uống đi, cơ thể em không tốt, đừng để bị cảm.”

“Cảm ơn chị nha, Hi Hi.” Trương Sơ Tâm nhận ly nước, vô cùng ấm tay, giương mắt nhìn Tống Hi, lại thấy cô cau mày, nhìn hai diễn viên chính cách đó không xa.

“Cảnh hôn này, bọn họ diễn bao lâu rồi?” Tống Hi nhìn chằm chằm hai người đang ôm ôm hôn hôn kia, không thể tin hỏi.

“Vâng, gần ba giờ thì phải.”

“...”

“Mẹ nó!” Tống Hi không nhịn được mà chửi thề một câu, “Có cần lộ liễu như vậy không? Mẹ nó thật muốn chọc tức người khác mà!”

Trương Sơ Tâm bị cô dọa sợ, vội vàng che miệng Tống Hi lại, “Chị nhỏ giọng một chút, nếu như người khác nghe thấy thì chúng ta đừng mong lẫn lộn ở đây nữa!”

Tống Hi tức đến dậm chân, “Không được! Chị phải hỏi đạo diễn, không thể cứ như vậy được! Chúng ta đã ở nơi này một ngày rồi! Diễn hay không diễn cần phải nói một lời!” Nói xong, nổi giận dùng dùng chạy đến chỗ đạo diễn.

Cô chạy như bay, Trương Sơ Tâm muốn kéo lại cũng không kịp, đành phải đi theo.

Nhưng chưa kịp đến đã nghe thấy Tống Hi rống to lên, “Cái gì kêu rồi đoàn phim? Tôn đạo diễn! Hợp đồng là chúng ta giấy trắng mực đen mà ký, Sơ Tâm nhà tôi là nữ phụ số 2! Từ khi khởi quay tới nay, cô cẩn thận từng chút, không có đến trễ ngày nào, mỗi cảnh quay đều cố gắng hết sức! Mấy ngày hôm trước lúc quay với dây treo còn bị thương ở eo, sợ kéo dài tiến độ quay, bệnh viện cũng không chịu đi, hôm nay vì 10 phút diễn, đợi suốt một ngày! Cô ấy không làm sai gì, dựa vào cái gì mà bắt Sơ Tâm rời khỏi đoàn phim?!”

Tổng Hi cảm thấy sắp hồng đến nơi, lúc sau nói giọng đều có chút run rẩy.

“Đủ rồi!” Tôn đạo diễn nộ khí đằng đằng, đứng lên, mặt đen nắng Tổng Hi, “Mấy người cho rằng mấy người là ai? Kêu cú thì cú đi! Nói nhiều như vậy làm gì?!”

Tổng Hi phát hỏa, “Hôm nay ông không cho chúng tôi một lời giải thích hợp lý, đừng mơ tưởng chúng tôi sẽ đi! Tôi muốn thừa kiện, lão nương cùng ông bồi tội cùng!”

Tôn đạo diễn nhìn cô chằm chằm, đột nhiên cười lạnh một tiếng, ánh mắt khinh thường, “A! Chỉ bằng hai cô, còn mơ tưởng muốn kiện tôi? Tôi không sợ nói thật cho mấy người biết, vai này đã giao cho người khác rồi, mấy người cũng đứng nháo mà nhanh cú đi, đối phương cũng không phải là người mà mấy người có thể chọc đến! Chọc giận người đó, chỉ cần người ta tùy tiện nói một tiếng, mấy người cũng đừng hồng mà ngóc đầu dậy! Cút đi! Đừng ở chỗ này làm chậm trễ thời gian, còn thừa kiện, một diễn viên không nổi tiếng, đem mình là như người tai to mặt lớn không bằng.”

Về mặt của hắn không còn kiên nhẫn, không để ý tới Tổng Hi, ngồi vào ghế của mình, cầm loa kêu, “Vào vị trí, tiếp tục quay!”

“Không được, mấy người làm như vậy thật quá đáng mà...”

“Hi Hi, đi thôi, đừng nói nữa.” Tổng Hi còn muốn tiếp tục nói, Trương Sơ Tâm kéo cô, lắc đầu, “Đừng nói nữa, vô dụng thôi.”

.....

Trên đường về nhà, Tổng Hi ngồi trên xe taxi, khóc đến nỗi hai mắt đều sưng lên. Ngược lại là Trương Sơ Tâm, cô dường như không có gì quá xúc động. Ở trong cái vòng này lẫn lộn mấy năm nay, chuyện bị đối diễn viên giữa chừng như vậy không phải là lần đầu tiên, nói thực ra, cô đã thấy bất lực. Ngoài cảm thấy rất mệt, đã không còn thấy quá uất ức nữa.

Tổng Hi khóc, “Sơ Tâm a, chị thật là đau lòng cho em, cực cực khổ khổ quay lâu như vậy, nửa đêm cũng không được ngủ phải học kịch bản, còn khiến cho bản thân bị thương, kết quả người ta nói thay người liền thay, thật quá đáng!”

Tổng Hi vừa mới tốt nghiệp đại học, làm người đại diện không bao lâu, đối với cái vòng showbiz này nhiều chuyện vẫn còn chưa quen. Trương Sơ Tâm là nghệ sĩ đầu tiên của cô, hai người thân như chị em, nghĩ đến Trương Sơ Tâm vì bộ phim này mà cực khổ, cô liền đau lòng muốn chết, nước mắt lưng tròng.

Trương Sơ Tâm thấy cô khóc đến thương tâm như vậy, thở dài ôm cô, “Được rồi, chị so với em còn yếu đuối như vậy, còn không phải chỉ là bị đối một vai thôi sao, tiếp theo diễn bộ khác là được! Em chính là quân tử không chấp tiểu nhân.”

Tổng Hi hít hít mũi, “Em không buồn sao?”

“Buồn lắm a. Nhưng mà buồn thì có thay đổi được gì? Nếu không thể thay đổi, thì cứ tiếp nhận nó đi, chỉ cần em còn sống, nhất định sẽ có cơm ăn.”

Tổng Hi nghe xong Trương Sơ Tâm nói, một hồi lâu mới ngừng khóc.

Xe taxi dừng lại ở cửa tiểu khu.

Trương Sơ Tâm lại ôm Tổng Hi, “Em về nha, chị cũng đừng buồn nữa, cũng đâu phải là chuyện lớn, đừng để trong lòng.”

Tổng Hi đỏ mắt gạt đầu, “Chị biết rồi.” Cô suy nghĩ, lại nói: “Như vậy cũng tốt, eo của em bị thương nghiêm trọng, vừa lúc thừa dịp thời gian này nghỉ ngơi một chút. Như vậy đi, ngày mai chị dẫn em đi bệnh viện kiểm tra một chút, làm vật lý trị liệu, thế nào?”

“Được, ngày mai em gọi cho chị.”

“Àn, vậy ngày mai gặp!”

Trương Sơ Tâm xuống xe, nhìn xe đi khuất mới quay đầu lại, chậm rãi đi.

Cô xoa xoa phần eo, đi rất chậm. Ngày đó treo dây thép không cẩn thận làm eo bị thương, đau nửa tháng, ngay cả dấu hiệu chuyển biến tốt cũng không có.

Cô mấy năm nay đóng phim, không có tên tuổi gì, nhưng lại mang đến cho bản thân nhiều tật xấu.

Ngẫm lại, cũng cảm thấy rất không công bằng. Trong cái vòng showbiz này, không có chỗ dựa, không có người chống lưng, lại không nghĩ tới quy tắc ngầm, nhưng muốn kiếm nhiều tiền, quả thực so lên trời còn khó, cho dù kỹ thuật diễn tốt hơn những tiểu hoa đán ngoài kia thì thế nào? Không ai chống lưng, cô đời này chỉ sợ không có cơ hội xoay người.

Suy đi nghĩ lại, tâm tình lại có chút trầm trọng. Cô của hiện tại, thật sự rất thiếu tiền.

Sơ Tâm đứng ở thang máy, nhìn mình đang không ngừng đi lên, thật sâu mà hít vào một hơi. Không có gì hết a, Trương Sơ Tâm, trở về ngủ một giấc, một giấc ngủ đầy mọi thứ đều tốt lại!

“Đình ——” cửa thang máy mở ra.

Trương Sơ Tâm bước ra, ngay thời điểm đó, lại thấy trước cửa nhà cô có một người đàn ông, tây trang cùng với giày da.

Thẩm Chi Niên nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên, cùng lúc thấy Trương Sơ Tâm, đôi mắt đen nhánh thâm thúy nhìn.

5 năm, cô vẫn không thay đổi, vẫn xinh đẹp quyến rũ như vậy. Chỉ là... Khuôn mặt đã không còn nét vui vẻ của trước kia.

Anh nhàn nhả mà dựa vào cạnh cửa, nâng mắt, ánh mắt thật sâu mà nhìn Trương Sơ Tâm, giọng nói nặng nề, “Trương Sơ Tâm, đã lâu không gặp.”

“Thẩm... Thẩm Chi Niên... Anh... Anh tới nơi này làm gì?” Trương Sơ Tâm không thể tin việc Thẩm Chi Niên có mặt ở đây. Cô cho dù nằm mơ cũng không mơ tới chuyện, sau 5 năm, cô sẽ còn cơ hội gặp lại anh.

Người xưa gặp lại nhưng lại không biết nói gì cho phải lòng.

Thẩm Chi Niên để tay ở túi quần, hơi hơi nhướn mày, nhìn Trương Sơ Tâm: “Trương Sơ Tâm, em gần đây thiếu tiền có phải hay không?”

Hết chương 1

P/s: Chương đầu tiên a! Lịch post sẽ là 3 ngày 1 chương. Có lúc mình đi du lịch sẽ lâu hơn. Mong mọi người thông cảm và ủng hộ truyện nha! Mình cũng edit chương nào đọc chương này nên không biết trước đâu!

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Trương Sơ Tâm ngơ ngẩn nhìn Thẩm Chi Niên, không rõ anh vì cái gì nhắc tới vấn đề này, cô nhú nhú mày, hỏi: “Anh có ý gì?”

Thẩm Chi Niên nhẹ cong khóe miệng, ngón tay thon dài ở trên cánh cửa nhẹ nhàng gõ, “Vào nhà rồi nói?”

Trương Sơ Tâm sững sốt, nhìn Thẩm Chi Niên, trong mắt hiện lên tia cảnh giác.

Thẩm Chi Niên cười nhẹ, “Như thế nào? Em còn sợ tôi làm gì em?”

Trương Sơ Tâm liếm môi, nhỏ giọng nói: “Không có chuyện gì là không có khả năng a!”

“Chắc. Trương Sơ Tâm, nói tới chuyện này thì tôi mới là người phải lo lắng, còn nhớ năm đó em động tay động chân với nước uống của tôi...”

“Câm miệng! Câm miệng! Không được nói!” Trương Sơ Tâm nghe anh nhắc tới năm đó cô vì theo đuổi anh mà hạ được nhúm gạo nấu thành cơm, quần bách đến đỏ bừng mặt, đi đến gần Thẩm Chi Niên, khiến mũi chân bịt miệng anh lại.

Trương Sơ Tâm bỏ nhào vào Thẩm Chi Niên quá nhanh, nhất thời không chú ý mà lúc này, thân thể dường như cùng anh dán vào nhau.

Thẩm Chi Niên hơi hơi nhướn mi, cười như không cười nhìn Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm bị Thẩm Chi Niên nhìn, hận không thể tìm cái lỗ mà chui xuống.

Cô trừng mắt liếc anh một cái, buông tay ra, lui về phía sau một bước.

Thẩm Chi Niên mặt dày vừa gian còn mang theo ý cười, đứng ở ngực cô, “Rất mềm.”

Trương Sơ Tâm đờ người ra, “Cái gì?”

Thẩm Chi Niên cong khóe môi, trong mắt mang theo vẻ ái muội.

Trương Sơ Tâm đột nhiên hiểu ra, mở to hai mắt nhìn anh, “Thẩm Chi Niên! Anh lưu manh!”

Thẩm Chi Niên cười cười, “So với em, còn kém xa.”

Trương Sơ Tâm “.....”

Phòng khách.

Trương Sơ Tâm đưa cho Thẩm Chi Niên ly nước, “Nói đi, anh tìm tôi, rốt cuộc là muốn gì?”

Cô đem nước đưa cho anh, mở ghế nhỏ ra còn anh ngồi trên xô pha.

Thẩm Chi Niên nhìn cô ngồi trên ghế nhỏ, mắt giật giật, chỉ vào ghế, “Em đi nhà trẻ trộm à?”

“Cái quý gì?” Trương Sơ Tâm trưng ra cái mặt ngốc nhìn anh.

Thẩm Chi Niên: “Ghế.”

“...” Trương Sơ Tâm trừng mắt, “Cái này là mua trên mạng!”

“Vậy là người kia bán ghế cho trẻ con?”

“...”

Trương Sơ Tâm hít sâu một hơi, gất gao nghiêng răng, kiên nhẫn nói: “Tôi nhận là mua sai rồi thì được chứ gì!! Thẩm Chi Niên, anh nhìn xem hiện tại đã giờ này rồi, anh có chuyện gì có thể nói nhanh lên được không? Tôi muốn đi ngủ!”

Mấy năm không gặp, người này sao có thể trở nên khác như vậy! Nói nhiều lời vô nghĩa như vậy để làm gì?

“Em gấp cái gì?” Thẩm Chi Niên đột nhiên đứng lên từ xô pha, “Tôi đi toilet cái đã.”

“...”

Lúc chờ Thẩm Chi Niên từ toilet ra, Trương Sơ Tâm để tay chống cằm trên bàn trà, sắp ngủ được mấy giấc rồi, thấy anh ra tới, xoa xoa đôi mắt, “Anh mau nói đi, tôi hôm nay cả ngày đứng ngoài trời, rất mệt a.”

Thẩm Chi Niên nghe thấy lời này, mày nhíu lại chặt hơn, “Làm gì mà phải đứng lâu như vậy?”

“Đóng phim.” Trương Sơ Tâm thuận miệng trả lời, lại nói: “Anh đừng đánh trống lảng nữa, anh tìm tôi có chuyện gì?”

Thẩm Chi Niên ngồi lại vào xô pha, một hồi lâu mới nghiêm túc mà nhìn thẳng vào mắt Trương Sơ Tâm, “Trương Sơ Tâm, chúng ta kết hôn đi.”

Những lời này, giống như sấm sét đánh một cái làm cho Trương Sơ Tâm ngốc ra. Cô mở to hai mắt nhìn, cảm giác buồn ngủ gì đấy đều không còn, giật giật miệng, qua nửa ngày mới khó khăn nói, “Thẩm Chi Niên, anh ở đây nói đùa gì thế? Hơn nửa đêm còn muốn dọa người khác sao?”

Thẩm Chi Niên nhần nhần mày, rất không cao hứng mà trừng Trương Sơ Tâm, “Em cho rằng tôi rất rảnh sao, hơn nửa đêm chạy đến đây đùa em?”

Trương Sơ Tâm ghen hòng, nhìn trần trời. Sau đó, mới lấy lại vẻ bình tĩnh, cô nhìn Thẩm Chi Niên, trong giọng nói hiện lên vẻ mệt mỏi, “Thẩm Chi Niên, đừng nháo nữa, một chút cũng không vui đâu.”

Năm đó, anh nói mãi mãi cũng không thích cô, vậy mà hôm nay lại chạy đến đây nói cái gì kết hôn... Thật buồn cười.

Thẩm Chi Niên nhìn cô, nói: “Tôi không nháo. Trương Sơ Tâm, không phải em còn nợ rất nhiều tiền sao? Cha em không phải còn ở bệnh viện chờ em kiểm tra chữa bệnh cho ông ấy sao? Em cùng tôi kết hôn, tiền em nợ, tiền thuốc men của cha em toàn bộ tôi sẽ gánh vác. Thế nào? Em suy nghĩ một chút?”

Trương Sơ Tâm cau mày, càng thêm không hiểu, “Vì cái gì anh muốn làm như vậy?”

Thẩm Chi Niên trầm mặc trong chốc lát, thật lâu sau, mới đáp lại, “Mẹ tôi ép tôi kết hôn, tôi nhất thời tìm không thấy người thích hợp.”

“Cho nên anh liền tìm tôi?” Trương Sơ Tâm nghe thấy anh nói, đột nhiên có chút buồn cười, “Anh tìm lầm người rồi, Thẩm Chi Niên, dù tôi rất thiếu tiền, cũng sẽ không lấy hôn nhân của mình ra đùa, anh về đi!” Trương Sơ Tâm đứng lên, làm động tác muốn tiễn khách.

Thẩm Chi Niên ngồi trên xô pha không nhúc nhích, nâng mắt nhìn Trương Sơ Tâm, “Không phải em thích tôi sao?”

Trương Sơ Tâm nghe thấy lời này, đầu tiên là sững sốt, sau đó có chút đuối lý mà cười một tiếng, tự giễu nói: “Không sai, trước kia tôi thích anh, thích suốt sáu năm, theo đuổi anh suốt sáu năm, từ cao trung đến đại học, năm tháng thanh xuân tốt đẹp nhất của tôi đều là hình bóng của anh. Đáng tiếc, anh chưa từng để tôi vào mắt, là anh nói cho tôi biết, cho dù tôi theo đuổi anh mười năm hai mươi năm, anh cũng sẽ không thích tôi dù một chút, tôi liền quyết sẽ từ bỏ anh.”

Cô nói, tự bấm tay tới đau, ngừng vài giây, lại tiếp tục, “Thẩm Chi Niên, tôi đã sớm không còn thích anh.”

“Phải không?” Không phải hỏi lại cũng không phải nghi vấn, chính là như kiểu thuận miệng nói ra, Thẩm Chi Niên đứng lên từ xô pha, nhìn Trương Sơ Tâm, “Em cứ từ từ mà suy xét, không cần gấp gáp như vậy trả lời tôi.”

“Không cần suy xét! Tôi đã không còn thích ngươi! Càng sẽ không cùng anh kết hôn! Thảm tiên sinh, mời đi.”

Trương Sơ Tâm cự tuyệt, gọi cho Thẩm Chi Niên nhớ tới năm đó anh làm thế nào mà từ chối cô. Trong lòng chua xót mà cười, thật là cảnh vẫn như vậy, chỉ là anh và cô đổi vai cho nhau mà thôi.

Dưới lầu chung cư của Trương Sơ Tâm, Thẩm Chi Niên đứng ở ven đường, dựa vào cửa xe hút thuốc.

5 năm trước, anh chỉ là một tên tiểu tử nghèo, có tư cách gì thích cô, có được cô? Bắt cô phải đi theo anh lang thang khắp nơi sao? Anh thật luyến tiếc. Huống chi...Cha cô lúc ấy...

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Ngày hôm sau, Trương Sơ Tâm cũng không có đi bệnh viện làm vật lý trị liệu mà hẹn bạn thân là Hà Mỹ Mỹ uống cà phê.

Cà phê để trên bàn, Hà Mỹ Mỹ sau khi nghe Trương Sơ Tâm kể chuyện, sắc nước nói, “Cậu...Cậu...Cậu...Vừa rồi cậu nói gì? Thẩm... Thẩm Chi Niên muốn cậu cùng anh ta kết hôn?”

Trương Sơ Tâm gật gật đầu, muốn trả lời nhưng bị Hà Mỹ Mỹ cắt ngang, “Cậu từ từ! Từ từ a!” Dáng vẻ của cô rất kích động, nhanh tay lấy điện thoại bấm bấm

“Cậu đang làm gì?” Trương Sơ Tâm dò hỏi.

“Tìm thông tin về Thẩm Chi Niên!” Hà Mỹ Mỹ nói xong, liền đem điện thoại của mình cho Trương Sơ Tâm xem, “Cậu xem, Thẩm Chi Niên, CEO của tập đoàn X.N, đứng thứ năm trong bảng xếp hạng những người giàu nhất thế giới a!”

Trương Sơ Tâm chỉ nhìn lướt qua, “Mình biết.”

Hà Mỹ Mỹ tròn mắt, “Cậu biết? Cậu biết mà còn không mau đồng ý đi! Cậu có biết Thẩm Chi Niên có rất nhiều tiền không? Tuy rằng tập đoàn X.N này chỉ mới nổi lên một hai năm nay nhưng Thẩm Chi Niên xây dựng cơ nghiệp chỉ bằng hai bàn tay trắng, có thể ở một hai năm đem công ti phát triển đến mức độ, còn thu về nhiều nhân tài như vậy, chứng tỏ anh ta chính là thiên tài trong thương trường! Cậu đi theo anh ta, cả đời cũng không cần lo lắng gì cả! Mau đồng ý đi!”

Hà Mỹ Mỹ kích động nói, hận không thể kéo Trương Sơ Tâm tới Cục Dân Chính mà lãnh chứng.

Trương Sơ Tâm gất gao nhún mảy, “Mình còn nhớ rõ nha, trước kia cậu còn khuyên mình là cái gì mà thích ai cũng được trừ Thẩm Chi Niên ra mà.”

Hà Mỹ Mỹ nhỏ giọng trả lời, “Anh ta khi đó chỉ là một kẻ nghèo hèn, cậu là là thiên kim đại tiểu thư chưa từng bị tổn thương, đi theo anh ta lúc đó có thể có ngày tháng bình yên sao? Huống chi, anh ta đối với cậu lạnh nhạt, cậu theo đuổi anh ta sáu năm, cố gắng vào cùng trường đại học với anh ta, vứt bỏ lý tưởng ban đầu của cậu, kết quả thì sao? Cậu đào tìm đào phổi mà yêu anh ta, cuối cùng lại đổi một câu, mãi mãi cũng không thể thích cậu! Sơ Tâm, lúc ấy là mình thấy cậu không đáng bị như vậy a.”

Trương Sơ Tâm rũ mắt trầm mặc trong chốc lát. Đúng vậy, cô thích anh sáu năm, theo đuổi anh sáu năm, ban đầu là cô muốn học y, nhưng vì có thể cùng anh học cùng trường, cô cắn răng buộc mình phải từ bỏ đại học y được, cùng Thẩm Chi Niên học quản lý kinh doanh.

Bọn họ học cùng một lớp, cô cho rằng đây chính là ông trời thương mình, cô cho rằng chỉ cần cố gắng, một ngày nào đó có thể làm anh động lòng, cô lại theo đuổi anh ba năm, đến năm đại học thứ ba, Thẩm Chi Niên cuối cùng cũng trả lời cô, anh nói: “Không thích chính là không thích, cô dù có theo đuổi tôi mười năm hai mươi năm, tôi cũng sẽ không thích cô!”

Chính là những lời này của anh, đánh tan sáu năm cố gắng của cô, cô rốt cuộc cũng phải thừa nhận sự thật là mãi mãi Thẩm Chi Niên cũng sẽ không thích cô.

Không có ai biết, mấy năm nay cô đã chịu đựng như thế nào. Anh đuổi cô ra khỏi thế giới của anh, hiện tại lại đột nhiên chạy tới, muốn cô cùng anh kết hôn... Trên đời này làm sao có chuyện buồn cười như thế chứ?

“Sơ Tâm, cậu còn thích Thẩm Chi Niên không?” Hà Mỹ Mỹ nhìn cô, nhin không được hỏi một câu.

Trương Sơ Tâm lắc đầu, “Đã sớm không còn thích nữa rồi.” Cô nói, ngẩng đầu liếc Mỹ Mỹ một cái, “Mình dùng sáu năm thích anh ta, lại dùng 5 năm tiếp theo để quên. Nói thực ra, cuộc sống hiện tại của mình rất tốt, không muốn nói lại chuyện xưa, càng không muốn cùng Thẩm Chi Niên bất luận có liên hệ gì.”

“Chính là...” Gì mỹ mỹ cau mày, thật lâu sau, mới nói: “Sơ Tâm, dù cho đó chính là Thẩm Chi Niên nói nhưng hiện tại cậu... rất cần tiền. Cậu nên nhớ lần trước, người ta nửa đêm cầm dao tới nhà cậu đòi nợ? Mỗi ngày đều phải sống nom nớp lo sợ như vậy, Sơ Tâm, cậu muốn ư?”

Hà Mỹ Mỹ nhắc tới chuyện này, cả người Trương Sơ Tâm không chế không được mà run lên. Hôm đó là nửa đêm, cô quay xong đã là nửa đêm, về đến nhà, nửa mặt một chút liền chuẩn bị ngủ, cửa lại đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa, một đám người to con vạm vỡ, mang sát khí đằng đằng hô ta, “Trương Sơ Tâm! Nếu mày nói hết tiền, tao liền đem nhà mày đốt! Mở cửa! Mở cửa nhanh lên cho tao!”

Trương Sơ Tâm lén lút nhìn qua mắt mèo xuyên thấu, một đám người, mỗi người trong tay đều cầm một cái dao cắt dưa hấu.

Đó là lần đầu tiên trong đời, Trương Sơ Tâm cảm thấy cái chết tượng hồ rất gần cô như thế

Cô không sợ sao? Cô sợ.

Từ lúc cha đầu tư thất bại, sau đó là nợ nần chồng chất, cô mỗi ngày đều trong lo âu sợ hãi.

Cô cũng rất muốn trả hết những khoản nợ đó ngay lập tức, nhưng cô mấy năm nay ở giới nghệ sĩ lăn lê bò lết, kết quả vẫn là đóng tuyến phụ, cô chẳng sợ gì mà liều mạng nỗ lực, nhưng vẫn là không có vai đóng thường xuyên. Không có tiền trả nợ, cũng không biết khi nào mới chết.

Cô cúi đầu không nói gì, trong mắt chứa đầy bi thương.

Hà Mỹ Mỹ nghĩ nghĩ, đột nhiên hỏi: “Sơ Tâm, có khả năng là Thẩm Chi Niên thích cậu cho nên mới muốn kết hôn với cậu?”

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu, trong mắt chỉ còn là một mảnh chua xót, “Cậu cảm thấy, người con trai mình theo đuổi sáu năm vẫn không ngoái đầu nhìn một cái thì năm năm sau lại thích mình sao?”

“...”

Cô nhét miệng, lại nói: “Là bởi vì mẹ anh ta buộc anh ta kết hôn, anh ta nhất thời không tìm thấy đối tượng thích hợp, muốn lấy mình làm bia đỡ đạn.”

Hà Mỹ Mỹ nghe vậy, nắm tay Trương Sơ Tâm, “Nếu chỉ là cùng anh ta diễn một vở kịch, không phải càng tốt sao? Sơ Tâm, cậu cùng anh ta diễn, anh ta giúp cậu trả hết nợ nần, chò sau này anh ta không cần cậu nữa, cậu lại được tự do, lúc đó chỉ có một mình cậu, không phải quá tốt sao? Sơ Tâm, cậu cũng đâu thiệt thòi gì đâu a.”

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Một lát sau thì Trương Sơ Tâm cùng Hà Mỹ Mỹ chia tay, đứng ở ven đường, chuẩn bị đón xe về nhà, lúc này di động lại kêu lên.

Điện thoại là Tống Hi gọi tới.

“Hi Hi”

“Sơ Tâm em đang ở đâu? Chị cùng em gặp, lần trước chị có nhắc tới với em chuyện tuyển vai nữ số 3 phim ‘Tâm Kinh’. Chính là chiều nay lúc hai giờ! Em còn không mau trang điểm makeup một chút, hồi nữa chị đến đón em!” Nghe giọng của Tống Hi vô cùng lo lắng.

Trương Sơ Tâm nũng nịu, “Nhanh như vậy a?” Cô còn hai ngày nghỉ lặn a.

“Đừng vậy! Còn không mau lên! Chị không nói với em nữa, đi thay quần áo rồi trang điểm đi! Một lát chị sẽ đến!” Nói xong liền cúp điện thoại.

Trương Sơ Tâm cầm di động đứng ngơ ngẩn ở ven đường. Đột nhiên, một chiếc xe hơi màu đen ngừng trước mặt cô.

Theo bản năng, cô bước qua xem, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra một gương mặt anh tuấn, mang theo vẻ tươi cười, “Sơ Tâm, đi chỗ nào? Anh đưa em đi.”

Trương Sơ Tâm ngồi trên xe của Hàn Thời Mặc, trên đường, Hàn Thời Mặc hỏi nàng, “Gần đây có tốt không?”

Trương Sơ Tâm nhàn nhạt ‘ Ờn ’ một tiếng, xem như đã trở lại.

Hàn Thời Mặc hừ hừ, “Được, em còn muốn gạt anh? Tống Hi đã nói với anh rồi, em lại bị đoàn phim đuổi nữa?”

Trương Sơ Tâm nghe vậy, mày đều nhú lại, trong lòng thầm mắng Tống Hi nhiều chuyện.

Hàn Thời Mặc nói: “Muốn hay không anh nhờ người...”

“Không cần, không phải chỉ là một bộ phim thôi sao, không diễn thì không diễn.” Trương Sơ Tâm nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, giọng điệu nhàn nhạt, bộ dáng không để ý lắm.

“Hay là em đừng diễn nữa, vòng luẩn quẩn này thật sự quá phức tạp, em là một cô gái mới trưởng thành, dù gì cũng nguy hiểm, em không biết anh lo lắng cho em bao nhiêu!”

Trương Sơ Tâm nghe thấy lời này, không đáp lại, mắt nhìn chăm chăm đường phố ngoài cửa sổ, có chút thất thần.

“Sơ Tâm, anh nói thật, em đừng ngoan cố nữa, không phải muốn làm bác sĩ sao? Em đi học lại, từ từ mà học, chờ học giỏi, anh tiến cử em với chú của anh trong bệnh viện...”

“Thời Mặc.” Trương Sơ Tâm quay đầu, “Anh cảm thấy có nghề nào có thể kiếm tiền nhanh hơn làm diễn viên không? Làm bác sĩ...” Trương Sơ Tâm chưa xót cười một tiếng, tiếp tục nói: “Nói thực ra, em rất muốn làm, nhưng hiện tại mà nói, em làm việc là vì tiền, còn lý tưởng gì đó, từ lâu đã không còn ý nghĩa nữa!” Cô cao giọng.

Ngừng vài giây, mới nhìn chăm chăm Hàn Thời Mặc hạ giọng nói: “Nhưng hiện tại em rất cần tiền, những việc khác, đối với em mà nói chỉ là mây bay ngang qua.”

“Về chuyện tiền bạc anh sẽ nghĩ cách.” Chờ đèn đỏ, Hàn Thời Mặc nghiêng đầu nghiêm túc nhìn Trương Sơ Tâm, “Sơ Tâm, nhà em nợ anh sẽ giải quyết, hiện trong tay anh có một vụ án đặc biệt, chờ đánh thắng trận kiện tụng này, hẳn là có thể.....”

“Đừng nói nữa.” Trương Sơ Tâm cắt ngang, “Thời Mặc, anh biết mà, em không muốn tiền của anh.”

“Vi cái gì?” Hàn Thời Mặc gắt gao cau mày.

“Em thật sự nợ anh quá nhiều điều rồi.” Mấy năm nay, Hàn Thời Mặc đã giúp cô rất nhiều chuyện.

Năm ấy, nhà cô phá sản, cha nhảy lầu tự sát, trọng thương phải nhập viện. Đoạn thời gian đó, mỗi ngày mỗi ngày đều là ngày mà cô sống thống khổ trong địa ngục đen tối, cô mong có người trò chuyện, mong có người an ủi cô một chút, cổ vũ cô một chút. Ở thời điểm cô bất lực nhất, cô gọi điện cho Thẩm Chi Niên, dù anh không thích cô, nhưng chỉ cần nghe tiếng của anh, dù chỉ một câu an ủi thôi, cô sẽ không thấy vất vả nhưng thế.

Nhưng mà, Thẩm Chi Niên dường như đối với cô như người xa lạ, cô điện thoại, anh đều ngắt máy, cô nhắn tin, anh đều không hồi âm.

Lúc ấy, nếu không phải Hàn Thời Mặc vẫn luôn ở bên cạnh, cô cảm thấy chính mình sẽ không chịu nổi.

Cô từ nhỏ đã không có mẹ, cha là người thân duy nhất trên đời này của cô, có rất nhiều bệnh viện đều từ chối trị cho cha vì bệnh tình đã quá nguy kịch, khi đó cô còn tưởng, nếu cha thật sự không còn nữa, cô cũng không muốn sống nữa. Cô không nghĩ đến cảnh chỉ còn một mình lẻ loi sống, trên người còn công một món nợ không lồ.

Lúc ấy liền cảm thấy, trên đời này không có thứ gì có thể dễ dàng lưu luyến nữa, dù là người hay bất kỳ việc gì. Khi đó, kỳ thật cô có chút hận Thẩm Chi Niên, vì cái gì anh không đối với cô tốt một chút? Cũng hận chính mình, trên đời này nam nhân nhiều như vậy, vì cái gì mà đi thích một người không thích mình như vậy?

Cũng may, trải qua thập tử nhất sinh, Hàn Thời Mặc vẫn luôn chăm sóc nàng, cùng nàng vượt qua những ngày đen tối nhất, những khó khăn nhất của cuộc đời.

Cô thực sự cảm kích Hàn Thời Mặc, cũng biết tâm tư của anh đối với cô, bởi vì như vậy, trong lòng mới cảm thấy áy náy, cô không chịu nhận sự giúp đỡ của anh, chính là sợ sẽ thiếu càng nhiều, đời này cũng không thể trả hết cho anh.

Hàn Thời Mặc trầm mặc trong chốc lát, đèn đỏ đã chuyển, anh bỗng nhiên mở miệng, “Sơ Tâm, nếu em không nghĩ thiếu anh quá nhiều, liền cùng anh kết hôn được không? Vợ chồng với nhau, sẽ không có chuyện ai thiếu ai nữa.”

Trương Sơ Tâm nghe thấy lời này, cả người cứng đờ, cô không chút suy nghĩ liền thẳng lắc đầu, có chút hoảng loạn, “Không... Không được. Thời Mặc, anh là bạn tốt nhất của em, em...”

Cô vẫn luôn biết Hàn Thời Mặc thích cô, nhưng giống hôm nay như vậy nói thẳng ra như vậy, lại là lần đầu tiên. Trong vòng một ngày, bị hai người cầu hôn, Trương Sơ Tâm cảm thấy cả người sắp không xong rồi. Cô nắm chặt lấy đệm ghế, muốn bình tĩnh lại.

“Vi cái gì?” Hàn Thời Mặc đột nhiên cất cao thanh âm, gắt gao cau mày, “Nhiều năm như vậy, chẳng lẽ em còn thích Thẩm Kinh Niên vẫn luôn không thích em?”

Trương Sơ Tâm nghe được, cổ họng rất đau, vội vàng phủ nhận, “Không có!”

Hàn Thời Mặc làm ra bộ dạng không tin, có chút tức giận, “Thật không biết kia hẳn ta có gì tốt? Đã kêu như vậy mà em còn nhớ mãi không quên?”

“Em không.” Trương Sơ Tâm có chút hoảng loạn muốn giải thích, nhưng lời nói đến bên miệng bỗng nhiên lại cảm thấy không có gì phải giải thích. Cô muốn nói, nhưng cuối cùng lại thôi.

Hàn Thời Mặc cũng không hỏi lại cô, chỉ là mặt tối sầm lại, suốt dọc đường cũng không nói với cô câu nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Hàn Thời Mặc tích tụ khí trong bụng (đoạn này tớ cũng không biết là dịch sao cho đúng nữa), chờ đến khi đưa Trương Sơ Tâm đến lầu dưới của nhà cô, khí nghẹn trong bụng cuối cùng cũng tiêu tan.

Hắn (tớ sửa lại cho dễ phân biệt) thích Trương Sơ Tâm nhiều năm như vậy, bạn bè chung quanh đều biết, chính cả Trương Sơ Tâm cũng biết, vừa rồi muốn cô gả cho hắn, tuy rằng hơi đường đột, nhưng lại vô cùng nghiêm túc, rốt cuộc những lời này ở trong lòng hắn đã lặp đi lặp lại hơn vạn lần rồi, nhưng không nghĩ rằng cô có thể dứt khoát cự tuyệt như vậy, dù vẫn có thể gượng dậy được, nhưng vẫn đau đớn vô cùng.

Nhiều năm như vậy, tựa như cô chưa từng cảm thấy hắn tốt.

“Thời Mặc, em. . . Về đến nhà rồi, cảm ơn anh đã đưa em về.” Không khí có chút xấu hổ, Trương Sơ Tâm cũng không biết nên nói cái gì, mau chóng rời khỏi.

Cô nói xong, thấy Hàn Thời Mặc không mở miệng, liền cời dây an toàn xuống xe.

Nào biết vừa xuống xe, Hàn Thời Mặc cũng từ cửa đối diện xuống, hắn đi tới, nhìn cô chằm chằm hỏi: “Hôm nay làm gì?”

“A?” Trương Sơ Tâm ngây người ra trong một khắc, ngay sau đó phản ứng lại, nói: “Lát nữa có buổi thử vai, em về chuẩn bị.”

“Anh cùng em đi.” Hàn Thời Mặc nói.

Trương Sơ Tâm vội vàng xua tay, “Không cần, chốc nữa Hi Hi sẽ đến đưa em đi.”

Hàn Thời Mặc cau mày, “Em có xe sao?”

“...”

Hàn Thời Mặc nhìn nàng một cái, bất đắc dĩ lại có chút tức giận, “Anh cùng em đi lên, chờ lát nữa sẽ lái xe đưa em đi.”

“Thật sự không cần mà...” Trương Sơ Tâm nhỏ giọng lầu bàu.

Hàn Thời Mặc căn bản không nghe cô, kéo tay nàng đi về hướng trong tiểu khu, vừa đi vừa nói: “Cái gì không cần, chẳng lẽ em tính đi taxi? Giới giải trí không phải là tranh ai giàu hơn ai sao? Ngồi taxi đi thử vai, người ta cho rằng em không có tiền không địa vị, dù em diễn tốt cỡ nào cũng thất bại, ai muốn cho em diễn?”

“...” Tuy rằng lời Hàn Thời Mặc nói ra tàn khốc, nhưng Trương Sơ Tâm lại không phản bác. Bởi vì hắn nói chính là sự thật, trong giới này, người có tiền có thể quá nhiều, quá thật thực lực không phải là quan trọng.

Hàn Thời Mặc đi theo Trương Sơ Tâm lên lầu.

Nơi ở của cô, thật ra hắn cũng thường tới, quen cửa quen nẻo mà đi nhà bếp tự lấy cái ly nước.

Trương Sơ Tâm đi vào phòng ngủ lấy quần áo, một bên đi vào phòng tắm một bên nói: “Anh xem TV một lát đi, em gội đầu.”

Hàn Thời Mặc ‘ân’ một tiếng, ngồi trên sofa, nhàm chán đổi đài.

Hiện giờ phim truyền hình đúng là càng ngày khó coi, đầu đầu cũng là gương mặt đã qua chỉnh sửa, thật là.

Đổi kênh một lần nữa, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước.

Trong lòng Hàn Thời Mặc ngứa ngứa, theo bản năng cúi đầu, mắt nhìn chằm chằm cửa phòng tắm.

“Thẩm tiên sinh, xin hỏi ngài tại sao lại quyết định thành lập công ty giải trí đột ngột? Giới giải trí cùng lĩnh vực của anh hoàn toàn không liên quan, hay là

vì điện ảnh gần đây bùng nổ trên TV, thế nên mới đầu tư?” TV truyền đến tiếng nói thanh thúy của nữ phóng viên.

Hàn Thôi Mặc theo bản năng mà quay đầu lại. Trong TV, Thẩm Chi Niên khí phách hăng hái ngồi ở trên, phía dưới là một loạt các đài truyền thông, mỗi người đều nóng lòng muốn phỏng vấn, gấp đến nỗi không chờ nổi mà muốn giành micro.

Hàn Thôi Mặc thấy Thẩm Chi Niên nháy mắt, bỗng chốc mặt tối sầm.

Sắc mặt Thẩm Chi Niên điềm nhiên, thong dong mà hỏi lại phóng viên nhỏ kia, “Chính vì vậy, cô cảm thấy Thẩm Chi Niên tôi tham chút tiền ấy?”

Một câu, ngoan độc đến nỗi làm cho người kia không trả lời được, trợn mắt há hốc mồm.

Bất quá, đối với một người trong hai năm có thể từ hai bàn tay trắng bước vào hàng những người giàu nhất thế giới như Thẩm Chi Niên mà nói, thật sự không thiếu chút tiền ấy.

Bị đáp lại một câu như thế, mặt nữ phóng viên kia đỏ lên, hít sâu một hơi, cẩn thận từng chút tiếp tục hỏi, “Vậy tại sao ngài lại đột nhiên quyết định đầu tư như thế?”

Thẩm Chi Niên cười cười hạ mắt, trả lời bằng một câu nói giỡn: “Cô đoán thử xem?”

Giọng nói kết thúc, cửa phòng tắm bị mở ra. Trái tim Hàn Thôi Mặc run rẩy, rất nhanh chóng chạy tới tắt TV.

Trương Sơ Tâm mặc áo khoác lông dài, trong tay cầm khăn vừa lau đầu vừa đi về phòng ngủ, “Anh chờ em thêm một lát nha.”

Hàn Thôi Mặc ‘ ần ’ nói, “Không vội, em cứ từ từ.”

Lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên.

“Chắc chắn là Hi Hi tới!” Trương Sơ Tâm còn chưa đi tới phòng ngủ, nghe thấy âm thanh chuông cửa, liền quay đầu đi chậm chậm ra cửa.

Thậm chí cô cũng không nhìn qua mắt mèo, trực tiếp mở cửa ra.

Cửa mở ra, Thẩm Chi Niên xách theo túi đồ ăn đang đứng ở bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 5.2

Trương Sơ Tâm kinh ngạc nhìn hắn, mặt nhẵn lại hỏi, “Sao anh lại tới đây?”

Thẩm Chi Niên nhìn lên, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô, tóc cô còn đang ướt, áo khoác lông dài lộ ra chút da thịt trắng nõn, chột, như sương mờ cười khê một tiếng, ánh mắt đen nhánh mà ái muội di chuyển, trong giọng nói đều là vẻ hấp dẫn người ta: “Em đây là..... tắm rửa sạch sẽ chờ anh?”

Trương Sơ Tâm đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó liền phản ứng lại, mặt cô nóng lên, thấp giọng hét một tiếng, “Anh nói bậy gì đó?!” Nói xong liền đóng cửa.

Hàn Thôi Mặc từ trong phòng đi ra, tay phải cố ý mà vô tình để trên vai Trương Sơ Tâm, hắn nhìn Thẩm Chi Niên, ánh mắt mang theo vẻ khiêu khích, “Chào, Thẩm Chi Niên, đã lâu không gặp.”

Thẩm Chi Niên lúc này mới phát hiện ra Hàn Thôi Mặc, ý cười trong mắt nhanh chóng mất đi, sắc mặt nặng nề.

Anh nhìn tay Hàn Thôi Mặc đặt trên vai Trương Sơ Tâm, trong lòng, giống bị một khối đá đè nặng xuống, khó chịu đến mức anh không thờ nổi.

Anh cứ nhìn như vậy một hồi lâu, tâm tình cũng từng chút từng chút mà lạnh đi. Cuối cùng anh ngẩng đầu nhìn Trương Sơ Tâm liếc mắt một cái, lạnh lùng cười khê một tiếng, không nói một câu liền nào xoay người rời đi.

Bóng dáng anh biến mất ở hành lang, ngay chỗ quẹo đi truyền đến âm thanh của cửa thang máy mở ra rồi khép lại.

Trương Sơ Tâm còn đứng ở cửa, vẫn không nhúc nhích, nhìn chỗ Thẩm Chi Niên vừa mới đứng đến phát ngốc. Trong lòng cô đột nhiên khó chịu, khó chịu đến nỗi nói không nên lời, giống như bị dao nhỏ đâm vào, rất đau.

Hàn Thôi Mặc đem tay đặt trên vai cô buông xuống, hắn nhìn chằm chằm cô, “Anh nói em không quên được hắn, em còn không chịu thừa nhận.”

Trương Sơ Tâm trong lòng run rẩy, thu hồi tầm mắt, cũng là không nói một câu, xoay người trở về trong phòng.

Hàn Thời Mặc nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ đóng lại, trong lòng cố gắng nén giận, một chân đá vào bên cạnh tủ giày, thật sự rất muốn bùng phát nhưng không có cách nào bùng phát được.

Thẩm Chi Niên từ thang máy ra tới, trong tay còn xách theo túi đồ ăn, là anh mua cơm cho Trương Sơ Tâm.

Anh biết chuyện cô bị đuổi khỏi đoàn phim tối hôm qua, lòng trước cô sẽ ở nhà nghỉ ngơi, liền cố ý trước khi tan làm chạy đi mua cơm cho cô mang lại đây.

Thật ra cô không thích ăn cơm, nói là muốn giảm béo gì đó, nhưng kỳ thật cô đã rất gầy, gầy đến mức làm người ta đau lòng.

Anh nhìn chính mình đang xách theo túi đồ ăn trong tay, trong lòng khó chịu đến hốt hoảng.

Qua một lát, anh đi đến thùng rác bên cạnh, liền đem hộp cơm ném vào, sau đó quay trở lại, lên xe.

Lão Lý làm tài xế có chút kinh ngạc, “Tiên sinh, nhanh như vậy liền trở lại sao?”

Thẩm Chi Niên dựa vào ghế, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Anh không trả lời lão, đột nhiên nhớ tới năm thứ ba ở cao trung (trường cấp 3).

Ngày đó là Nguyên Đán, cũng là ngày sinh nhật của anh.

Mới sáng sớm mà Trương Sơ Tâm đã chạy đến nhà anh. Khi đó, nhà anh ở tại hẻm nhỏ, ngõ nhỏ kia là nơi tập trung toàn bộ người nghèo ở thành phố lại một chỗ, nói thực ra, vừa dơ vừa xấu, trên mặt đất luôn luôn có đồ vật dơ bẩn.

Thời điểm Trương Sơ Tâm chạy tới, mặc một áo khoác lông vũ màu hồng nhạt, đem khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của cô nhìn như phấn nộn rất dễ thương. Khi anh mở cửa, thấy cô nháy mắt, trên mặt cô nhanh chóng nở một nụ cười, ngọt ngào đến tận trong lòng anh, trước nay anh chưa thấy qua một Trương Sơ Tâm xinh đẹp như vậy, xinh đẹp đến mức vừa nhìn thấy ánh mắt của cô đã trầm luân trong đó rồi.

Anh phục hồi lại vẻ bình thản, hỏi cô, “Sao cô lại tới đây?”

Trong tay cô xách theo một cái bánh kem, cười hi hi, “Em đưa cho anh bánh kem nha, là tự tay em làm đó.”

Bộ dạng cẩn thận lúc đó của cô giống như đem một vật rất quý giá đưa cho anh, ngày đó thật sự rất lạnh, làm mặt cô đều ửng đỏ.

Anh hừ một tiếng, “Ai cần cô làm bánh kem.” Nói tới nói lui, lại vẫn là nhận lấy bánh, trong lòng thầm trộm cao hứng.

Anh ôm cái bánh kem kia, giống như ôm trân bảo, xoay người bước vào phòng khách. Nào biết đi được hai bước, quay đầu lại lại thấy Trương Sơ Tâm còn đứng ở cửa, khuôn mặt anh trầm xuống, “Làm gì mà thất thần vậy? Mau vào đi, cô muốn bị lạnh chết ở ngoài sao?”

Trương Sơ Tâm hắc hắc cười, “Cái kia... Anh có thể lấy cho em một chậu nước được không? Giày em dơ rồi, lau sạch rồi sẽ vào.”

Thẩm Chi Niên hơi hơi nhăn mặt, đem bánh kem đặt xuống, quay đầu lại.

Giày mà Trương Sơ Tâm mang là kiểu giày thể thao mới, màu trắng, nhưng trên giày cô lại có nhiều vết ố vàng, thậm chí còn có phân.

Trương Sơ Tâm lôi kéo tay áo anh, “Em lỡ đạp trúng, anh mau mang chậu nước đến đây, em lau khô rồi sẽ vào nhà.”

Cô không muốn làm nhà Thẩm Chi Niên dơ.

Thẩm Chi Niên nhìn chằm chằm vết ố trên giày cô, sắc mặt ngưng trọng. Anh không nói lời nào, đi vào trong nhà, lát sau mang chậu nước ra tới.

Anh ngồi xổm xuống hẳn, đem khăn lông nhúng trong nước, làm ướt, nhẹ nhàng lau giày cho Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm vội vàng ngăn cản anh, “Để em tự mình làm được rồi!”

Anh gạt tay cô ra, nhỏ giọng nói, “Dơ.”

Anh cúi đầu, trầm mặc giúp cô lau khô giày, lau một lần lại một lần, đổi nước một lần rồi lại một lần, vẫn cảm thấy dơ, giống như làm như thế nào cũng không thể lau sạch đi vết dơ đó.

Trong nháy mắt, anh cảm thấy vết dơ trên giày Trương Sơ Tâm, giống như là chính anh—căn bản không nên xuất hiện ở cuộc đời của Trương Sơ Tâm. Bọn họ hoàn toàn là người của hai cái thế giới, cô là bầu trời tinh khiết, anh là mặt đất. Cô nên ở khu biệt thự xa hoa kia chứ không phải ở con hẻm nhỏ dơ bẩn này của anh.

Một khắc kia, anh thật sự hận định mệnh, tại sao ông Trời không thể cho anh một thân phận cao hơn để xứng đôi với cô.

Anh một lần một lần mà lau giày cô, cuối cùng vẫn là Trương Sơ Tâm gất gao mà cầm tay anh, “Đừng lau nữa, đã rất sạch rồi.”

Anh trầm mặc một lát, nhẹ nhàng ‘ ân ’ một tiếng.

Anh xoay người trở lại phòng khách, đem cái bánh kem vừa nhận kia xách ra, đưa cho Trương Sơ Tâm, “Cô đi đi.”

Trương Sơ Tâm phát ngốc nhìn anh, “Làm sao vậy?”

Thẩm Chi Niên nói: “Cô làm thì cô ăn đi, tôi không thích bánh kem!”

Anh đột nhiên thay đổi thái độ, làm cho Trương Sơ Tâm khó chịu đến đỏ mắt, “Em chỉ là muốn tặng cho anh nhân dịp sinh nhật thôi, em...”

“Không cần!” Anh nói, liền bưng chậu nước trở vào trong nhà, nhanh chóng đóng cửa lại, không quên nói, “Về sau đừng tới tìm tôi nữa.”

Cho dù hiện tại, nghĩ tới lúc đó, trong lòng vẫn là có chút khó chịu.

Thẩm Chi Niên mở mắt, bình thần nhìn ngoài cửa xe, đôi mắt có chút chua xót, phiền hồng. Thời gian niên thiếu tốt nhất của anh, anh lại không có tư cách cùng cô gái mình thích ở bên nhau, bây giờ rốt cuộc đã có tư cách, nhưng tiểu cô nương của anh đã không còn ở đó chờ anh nữa...

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 6

Trương Sơ Tâm thay quần áo đẹp, ngồi trước gương phòng ngủ cẩn thận trang điểm.

Hàn Thời Mặc ở bên ngoài sô pha ngồi chờ, nhìn không được đứng lên, đi đến phòng ngủ Trương Sơ Tâm.

Hắn gõ tay gõ gõ cửa, “Sơ Tâm.”

“Vào đi.”

Hàn Thời Mặc dừng một chút, đẩy cửa phòng.

Hắn cũng chưa tiến vào, đứng ở cửa, nhìn gương mặt xinh đẹp của Trương Sơ Tâm trong gương.

Qua một hồi lâu, hắn mới chậm rãi mở miệng, “Sơ Tâm, em thích Thẩm Chi Niên ở điểm nào?”

Trương Sơ Tâm bút kẻ mắt đột nhiên run lên, đi một đường thật dài, đuôi mắt là một đường cong màu đen quyến rũ.

Cô bình tĩnh, cầm khăn ướt nhẹ nhàng lau, thật lâu sau mới nói:

“Tại sao lại đi hỏi vấn đề vô nghĩa này chứ.”

Hàn Thời Mặc trầm mặc một lát, nói: “Để biết anh thua anh ta ở điểm nào, để anh khắc phục.”

Trương Sơ Tâm nghe vậy, trong lòng trầm xuống, lại im lặng, không hề hé răng.

Trương Sơ Tâm vừa mới trang điểm xong, Tống Hi liền tới.

Hàn Thời Mặc mở cửa, Tống Hi sừng sốt sừng sốt, “Nha! Hàn luật sư, anh như nào mà ở nhà Tâm Nhi?”

“Phụ trách tài xế đó mà.”

Tống Hi cong mắt cười, “Anh cũng thật vất vả.”

Vừa lúc Trương Sơ Tâm từ phòng ngủ đi ra, Hàn Thời Mặc nghiêng đầu nhìn Trương Sơ Tâm, ánh mắt thật sâu, nói: “Vì hạnh phúc sau này, vất vả này có tính là gì.”

Tống Hi che miệng cười, nhìn Trương Sơ bằng ánh mắt ái muội.

Trương Sơ Tâm cúi đầu, làm bộ không có thấy.

Trên đường đi thử vai, Trương Sơ Tâm vẫn luôn thất thần, đôi mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, tâm sự nặng nề.

Tống Hi lấy tay quơ quơ trước mắt cô, “Đang nghĩ gì thế? Thất thần như vậy!..”

Trương Sơ Tâm chớp mắt, “Không có gì.”

Hàn Thời Mặc ở phía trước hừ mạnh một tiếng.

Trương Sơ Tâm giật mình, không còn nhìn ngoài cửa sổ nữa.

Tối phim trường, Trương Sơ Tâm từ trên xe xuống, quay đầu với Hàn Thời Mặc nói: “ Anh mau đi đi, hôm nay thật cảm ơn anh. Có dịp em sẽ mời anh ăn cơm”

Hàn Thời Mặc trầm mặt, “Trương Sơ Tâm, em phải khách khí với anh như vậy sao?”

Trương Sơ Tâm nhìn thẳng vào mắt hắn.

Hàn Thời Mặc thực sự thất vọng liếc nhìn cô một cái, cũng không quay đầu, lên xe rời khỏi. Hắn đi thật nhanh, chớp mắt một cái đã không thấy bóng dáng.

Tống Hi tám tác hai tiếng, “Hàn luật sư cũng có điểm không tốt nha, nhanh như vậy đã đi, còn giống như sợ xảy ra chuyện gì. Lần tới phải nhắc nhở anh ta mới được.”

Trương Sơ Tâm quay đầu lại, nói: “Đi lên đi.”

Hôm nay Trương Sơ Tâm thử vai à vai nữ số 3, yêu cầu đối với vai diễn này không nặng cũng không nhẹ, thế nên có rất nhiều người tới tranh đoạt vai này. Giới giải trí chính là như vậy, rất nhiều rất nhiều người đều lợi dụng nhau để sinh tồn, vì mục đích của chính mình mà không từ thủ . Có người vì lý tưởng, có người vì hào quang sân khấu, cũng có người vì tiền,...

Trương Sơ Tâm chính là loại cuối cùng, vì tiền. Nhưng mà, không thể không thừa nhận, cho dù mục đích ban đầu của cô khi gia nhập vòng lẩn quẩn này là tiền, nhưng cô có thiên phú diễn kịch, từ trong người đã toát ra linh khí, không phải ai cũng có. Giống như mỗi đạo diễn hợp tác với cô xong đều khen cô là một diễn viên tốt. Đáng tiếc, cho dù cô là một diễn viên xuất sắc đi chăng nữa, sau đó lại không có ai dám đi mời cô hợp tác.

Trong giới giải trí này, đạo đức con người, tài năng, kỹ thuật diễn ngược lại thật sự không hề quan trọng.

Trong lúc chờ thử vai, cô thấy vài diễn viên mới, không cần phải nói, mỗi người ai cũng thật xinh đẹp.

Cô ngồi trong phòng nghỉ chơi di động, Tống Hi so với cô còn khăn trương hơn, “Sơ Tâm, chờ lát nữa người ta muốn em diễn một đoạn ngắn sao?”

“Ừ, yên tâm đi.” Trương Sơ Tâm không ngẩng đầu, mắt trước sau đều nhìn chăm chăm vào màn di điện thoại.

Tống Hi thờ dài, “Lần trước thử vai không được, em kêu chị yên tâm thế nào đây? Nếu như nhận được vai này, mà diễn tốt nữa, không chừng em sẽ đổi đời đó.”

Trương Sơ Tâm không quan tâm nói: “Chị lo lắng cũng vô dụng, người ta cho chị vai này mới được nha.”

Tống Hi lại thờ dài, trầm mặt trong chốc lát, chụp lấy tay Trương Sơ Tâm, “A, hồi này em có thấy Thôi tiểu thư không? Không lẽ cô ta cũng đi thử vai?”

“Thôi tiểu như nào?” Trương Sơ Tâm chuyên tâm chơi game, đây là cách cô giải toả áp lực lúc khăn trương.

Tống Hi nhìn chăm chăm di động của cô, “Em nha, lúc rảnh rồi liền đi chơi game di động, tin tức gì cũng không biết, thật uổng cho em làm diễn viên!”

“Em có chú ý a.” Chẳng qua là cái chú ý đó không thường diễn ra thôi.

“Em có chú ý? Vậy em mau nói cho chị biết, em biết Thôi tiểu thư đó có gia thế như nào không?”

Trương Sơ Tâm lúc này mới nâng mắt, tò mò hỏi: “Gia thế như nào?”

Tống Hi hít vào một hơi, nói: “Nói ra hù chết em.”

“Nói đi, chị cảm thấy dọa được em sao?” Ở giới giải trí đã lâu rồi, có chuyện gì chưa có gặp qua chưa từng nghe qua? Diễn viên có địa vị rất nhiều, cô cảm thấy đã không có gì để dọa cô sợ được.

Tống Hi ra vẻ thần thần bí bí, lặng lẽ nói nhỏ vào tai Trương Sơ Tâm, “Nghe nói sau lưng cô ta chính là tổng giám đốc của X.N, Thẩm Chi Niên.”

“Bang ——” Ngón tay Trương Sơ Tâm run lên, di động bỗng chốc rơi xuống đất.

Hết chương 6

P/s: A! Cuối cùng tớ cũng thi xong rồi! Kết quả dù không được đi cấp tiếp theo nhưng cơ bản đã rất tốt. Hiện tại có thể tập trung edit truyện cho mọi người được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 7

Di động rớt xuống đất, Tống Hi ngẩn người, khom lưng giúp cô nhặt điện thoại lên, “Làm sao vậy?”

Trương Sơ Tâm đứng lên, “Em đi toilet.” Nói xong, cũng không quay đầu mà đã đi rồi.

Trong đầu của cô đều là câu nói cuối cùng của Tống Hi kia: Sau lưng Thôi tiểu như chính là tổng giám đốc của X.N...

Cô nhớ đến mới hôm qua Thẩm Chi Niên đề cập chuyện kết hôn với cô, lại nghĩ đến việc hôm nay anh xuất hiện trước nhà cô. Cô bước nhanh vào toilet, trong lòng khó chịu đến không thở nổi.

Cô không biết mình khó chịu ở đâu, nhưng cũng chẳng thể không chế nó.

Cô chạy nhanh đến toilet.

Mới vừa đẩy cửa bước vào, Trương Sơ Tâm đã nghe mùi nước hoa nồng nặc đến khó chịu.

Trương Sơ Tâm hơi hơi nhíu mày, đang chuẩn bị xoay người rời đi, liền nghe thấy âm thanh bên trong vang lên, “Tiểu như, người đừng như vậy nữa, lát còn thử vai đấy!”

Trương Sơ Tâm cứng người, đứng ở cửa.

“Hừ, thử với chả vai, vai diễn này là vấn đề đã đóng thuyền rồi, chỉ thiếu mỗi hợp đồng thôi, có Thẩm tổng chống lưng, ai dám đối đầu với tôi?”

“Cô nha, cho dù có Thẩm tổng chống lưng cho cô, chính cô cũng cần cố gắng, nếu không có người nói qua nói lại thì sao.”

Thôi tiểu như kia lại trung ra vẻ mặt đắc ý, “Tôi còn sợ cái gì, Thẩm tổng nói, có anh ta, ai dám không chọn tôi.”

“Hắc, nhìn người thật đắc ý a.” Người quản lý Lâm Thanh nhìn Thôi tiểu ái muội liếc mắt một cái, “Đêm qua, Thẩm tổng ở chỗ cô qua đêm?”

“Anh ta nửa đêm gõ cửa, tôi đang ngủ, thật hại tôi sợ dựng đứng.” Vừa nói xong, đập tàn thuốc, đi ra ngoài.

Ở phía trước Lâm Thanh giúp cô ta đẩy cửa. Thôi tiểu như đi ra, liếc mắt thấy Trương Sơ Tâm đứng ở cạnh cửa, nhướn mày, “Nha, cô không phải là... Là gì ta? Ách, không phải là nhân viên tạp vụ ở phim trường chứ? Cô tên kêu gì a?”

Trương Sơ Tâm lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ta.

Thôi tiểu như cười đến sáng lạn, bộ dáng thực ngạo mạn.

Lâm Thanh kéo cô ta một chút, “Được rồi, đi thôi, một nhân viên tạp vụ, cần gì phải nhớ tên!”

Thôi tiểu như ha ha cười một tiếng, “Nói cũng đúng.”

~

Trương Sơ Tâm trở lại phòng nghỉ, Tống Hi đang cùng người khác nói chuyện phiếm, nhìn bộ dáng của cô (ST) vừa hoảng sợ, vừa nổi giận, liền vội vàng đi qua, “Làm sao vậy?”

Trương Sơ Tâm đi thẳng đến ghế ngồi, lấy túi xách rời khỏi.

Tống Hi hoá ngọc hoàn toàn, chạy đuổi theo, “Em làm sao vậy? Không thử vai nữa à?”

Trương Sơ Tâm khề cấn môi, chịu đựng không bộc phát, ra bên ngoài đến chỗ không có ai mới trầm mặc nói một câu, “Người ta đã có dự trong nội bộ rồi, còn thử vai cái gì nữa!”

Tống Hi gắt gao cau mày, “Ai nói? Ai đã được chọn vậy?”

Trương Sơ Tâm lạnh lùng cười, “Còn không phải là người mà chị vừa nhắc đến sao.”

“Ai? Thôi tiểu như?” Tống Hi dường như nhớ tới cái gì, đột nhiên ôm đầu, “Ai nha! Làm sao chị lại quên chuyện này chứ, Thẩm Chi Niên chính là người đầu tư bộ phim này, thiệt là!”

Phía trước Trương Sơ Tâm thờ phỉ phỉ đi, chỉ cảm thấy ngực có một ngọn lửa tức giận muốn bùng phát.

Cô đi như bay, Tống Hi ở phía sau chạy chậm đuổi theo nửa ngày, “Sơ Tâm em đi từ từ, em chạy nhanh như vậy làm gì.”

Tống Hi chạy chậm, tới cửa lớn, mới phát hiện Trương Sơ Tâm ngừng ở trước cửa, cô không kịp thắng lại, đụng vào lưng Trương Sơ Tâm.

Tống Hi đứng hình, mà Trương Sơ Tâm ở phía trước bị đẩy lao đảo lao về phía trước.

Cách đó hơn hai bước, Thẩm Chi Niên đang đứng thẳng người.

Trương Sơ Tâm đụng vào lòng ngực anh, theo bản năng anh cũng ôm cô lại.

“Buông ra!” Trương Sơ Tâm phản ứng cực nhanh, đẩy anh ra, thậm chí còn đá chân anh một cái.

Đầu gối Thẩm Chi Niên đau xót, theo phản xạ lui hai bước, ngẩng đầu lên, sắc mặt âm trầm, ánh mắt lạnh lùng trừng mắt Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm oán hận mắng anh một câu, “Hạ lưu!”

Trương Sơ Tâm mắng xong, chạy đi.

Tống Hi nhìn chằm chằm về mặt tức giận bị Trương Sơ Tâm mắng của Thẩm Chi Niên, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa còn té xỉu.

Nha đầu chết tiệt kia! Mắng chửi người ta cũng không xem đối tượng!

“Thẩm tổng, xin lỗi, xin lỗi anh!” Tống Hi phục hồi tinh thần lại, khom lưng xin lỗi Thẩm Chi Niên không ngừng, “Con bé này tính tình không được tốt, người là quân tử đừng chấp nhặt tiểu nhân.”

Thẩm Chi Niên lạnh lùng liếc mắt cô một cái, mặt đen lại, không nói một lời mà đi vào trong.

“Anh, không có việc gì chứ? Có muốn tìm người giáo huấn nha đầu kia một chút?” Người con trai đi theo bên cạnh Thẩm Chi Niên là em của anh, Thẩm Hành.

Thẩm Chi Niên nghe thấy anh ta nói, bước chân ngừng một chút, nghiêng đầu liếc anh ta một cái, “Nếu cậu dám đụng đến cô ấy dù chỉ một cọng tóc, Thôi tiểu thư chắc chắn sẽ chết rất khó xem đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 8

Đã là chai rượu thứ tư xuống bụng, Trương Sơ Tâm vẫn cảm thấy không đủ, đến quầy bar tiếp tục uống rượu.

Tống Hi nhanh chân cản cô lại, cau mày, “Đừng uống nữa! Em thiệt là uống đến muốn hại bản thân à! Còn không phải buồn chuyện gì sao! Chị là gì em nữa!”

Trương Sơ Tâm nằm vào trên bàn, đôi mắt có chút đỏ lên. Cô uống quá nhiều rượu rồi nên có chút choáng váng đầu.

“Sơ Tâm, chúng ta đi thôi.” Tống Hi đứng lên đỡ cô.

Trương Sơ Tâm loạng choạng, bị Tống Hi gắt gao ôm mới dựa được.

Tống Hi thở ngắn than dài, đỡ Trương Sơ Tâm ra ngoài cửa.

Thành phố này nhộn nhịp, rất nhanh liền có thể bắt được taxi.

Tống Hi đỡ Trương Sơ Tâm vào trong xe, lúc đang chuẩn bị ngồi vào, di động bỗng nhiên vang lên.

Cô nhìn điện thoại, sắc mặt có chút ngưng trọng. Cùng người trong điện thoại nói hai câu, cúp điện thoại, liền khom lưng vỗ vỗ bả vai Trương Sơ Tâm, “Sơ Tâm, nhà chị có việc gấp nên không thể đưa em về được, chính em có thể về được không?”

“Không có việc gì, chị đi về đi.” Trương Sơ Tâm chỉ là đầu, cũng không có say lắm. Từ lượng của cô rất tốt, ít lúc nào uống say.

Trên đường về nhà, Trương Sơ Tâm hạ cửa sổ xe xuống. Gió đêm phơ phất, thổi vào người thực thoải mái.

Thành phố này là nơi cô lớn lớn, một năm so một năm càng phồn hoa hơn, những dải đèn lấp lánh, những bóng đèn sáng chói. Càng nhìn, lại càng cảm thấy cô độc.

Lúc đến tiểu khu, đầu đã không còn nhức nhiều, Trương Sơ Tâm cúi đầu, chậm rì rì đi.

Lúc này đã khuya, trong sân tiểu khu hầu như không có người, chung quanh im ắng, yên tĩnh đến có chút đáng sợ.

Một trận gió lạnh thổi qua, ngực Trương Sơ Tâm run rẩy, đột nhiên có chút sợ hãi, cô theo bản năng mà nhanh bước hơn nện.

“Trương Sơ Tâm!” Phía sau, đột nhiên truyền đến một tiếng quát chói tai.

Trương Sơ Tâm mở to hai mắt nhìn, ngay sau đó, lại là hướng phía trước mà chạy như bay.

Hai người đàn ông cầm gậy bóng chày nhảy từ trong bụi cây ra, run chân huyết sáo, “Trương Sơ Tâm, còn trốn chỗ nào nữa?”

Trong chốc lát, bảy tám người đàn ông cầm gậy bóng chày xuất hiện từ mọi hướng.

Trong lòng Trương Sơ Tâm nhảy lên vài cái, cô hít vào một hơi thật sâu, đối diện với lũ đại của bọn họ, “Ngư lão đại, ông làm gì vậy? Tôi nói rồi, tôi còn tiền, cũng sẽ không quyệt nợ, ông hà tất này cứ hai ba ngày lại đến đây tìm tôi.”

Người được gọi là Ngư lão đại trừng mắt hung ác, “Còn tiền à? Mẹ nó mấy năm nay, mày còn nhiều tiền à? Năm trăm vạn! Đây không phải là số tiền nhỏ! Tao nói cho mày biết Trương Sơ Tâm, lão tử cho mày nhiều thời gian rồi! Hôm nay mày không có trả tiền cho tao, lão tử hôm nay không thể không xử mày!”

Trương Sơ Tâm sợ tới mức ngón tay đều phát run, cô gất gao bóp lòng bàn tay, bình tĩnh hạ giọng, “Ngư lão đại, ông thư thả cho tôi một chút đi, chờ tôi... Chờ tôi nhận được một phim, tôi lập tức trả tiền cho ông.” Lời vừa nói ra, không hề chứa chút tự tin.

“Hừ! Lão tử thấy mày gần đây không gặp may! Tiền tao cho mày mượn hôm nay phải trả, không trả tiền được thì trả bằng thân!”

Trương Sơ Tâm hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, “Các người muốn làm gì?!”

Ngư lão đại cười lạnh, ánh mắt hung ác, “Đem cô ta bắt đi!!”

~Bar Thiên Địa, phòng Vip.

Trương Sơ Tâm bị người ta nặng nề đẩy mạnh đi, cô lao đảo thân mình, đột nhiên ngã nhào xuống đất.

“Tiểu tổng, chúng tôi đã đem đến người đến cho ông.”

Trương Sơ Tâm vừa nhấc đầu, liền thấy một người đàn ông trung niên bụng phệ vẻ mặt khinh khinh cười đi đến chỗ cô.

Trương Sơ Tâm mở to hai mắt nhìn. Cô quen Tiểu tổng này, lúc trước cô quay bộ phim, ông ta là người đầu tư, ý đồ muốn dùng quy tắc ngầm với cô, thậm chí còn trực tiếp gửi cho cô tin nhắn muốn bao dưỡng cô.

Cô nằm mơ cũng không thể nghĩ tới, Ngư lão đại này lại tính toán đem bán cô đi!

Cô cuống quýt bò dậy, xoay người hướng cửa chạy.

Hai người đứng canh cửa nhanh chóng ngăn cản cô.

Trương Sơ Tâm sợ tới mức toàn thân đều run lên, cô hoảng sợ nhìn chăm chăm Ngư lão đại, “Ngư lão đại, tiền của ông tôi nhất định sẽ trả, nhưng ông phải cho tôi chút thời gian!”

Ngư lão đại lạnh lùng liếc cô một cái, “Câu này mày nói không dưới một trăm lần rồi, tao nói cho mày biết, chậm rồi!”

Tiểu Từ uống đến mặt mày đỏ bừng, từ phía sau đi tới, nói với Ngư lão đại: “Tiền, tôi đã cho người chuyển cho ông. Việc hôm nay ông làm, tôi thực vừa lòng!”

Ngư lão đại cung cung kính kính cúi mình chào, “Đa tạ Tiểu tổng. Như vậy chúng tôi không quấy rầy Tiểu tổng ngài làm việc nữa.”

Tiểu Từ cười ha ha, tâm tình rất tốt. Ông ta nhìn Trương Sơ Tâm, đột nhiên nắm lấy bả vai cô.

Đang chuẩn bị đem Trương Sơ Tâm ôm vào ngực, Trương Sơ Tâm lại dùng ra hết sức lực, đã vào chỗ kia của Tiểu Từ.

“A!” Tiểu Từ kêu thảm con người.

“Tiểu tông!”

“Lão đại!”

Thừa dịp hỗn loạn, Trương Sơ Tâm chạy nhanh ra cửa.

“Mẹ nó! Mau bắt con ả lại cho tao!” Ngự lão đại hét lớn một tiếng.

Một đám người liền đuổi theo hướng Trương Sơ Tâm đã chạy.

Trương Sơ Tâm sợ hãi, tim muốn nhảy ra ngoài, quay đầu nhìn thấy đám người mặt mày hung tợn đuổi theo sau. Cô liều mạng mà chạy, liều mạng mà trốn.

Lúc cô chạy đến cửa thang máy, cửa thang máy nháy mắt mở ra, cô thấy ở bên trong, Thẩm Chi Niên đang nói chuyện cùng một người khác.

“Mẹ nó, con ***** kia! Xem mày còn trốn chỗ nào! Tao hôm nay nhất định phải làm thịt mày!”

Âm thanh kêu gào ở phía sau vừa dứt, đôi tay dơ bẩn của lão kia đã bắt được bả vai cô.

Cả người Trương Sơ Tâm run lên, nhào vào long ngực Thẩm Chi Niên, run rẩy, “Cứu tôi... Cứu tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 9

Thẩm Chi Niên đang nói chuyện, trong nháy mắt Trương Sơ Tâm lại nhào vào lòng anh, trong đầu anh bỗng trống rỗng, nhưng vẫn theo bản năng ôm lấy cô.

Trương Sơ Tâm ở trong lòng anh phát run, trong miệng không ngừng lặp lại, “Cứu tôi, cứu tôi...”

Thẩm Chi Niên chỉ hơi trở mặt một chút, liền phục hồi tinh thần lại. Anh đỡ Trương Sơ Tâm từ thang máy ra ngoài, khuôn mặt tối sầm nhìn chằm chằm gương mặt hung ác của Ngự lão đại đang đứng bên ngoài.

Thẩm Chi Niên khí thế rất bức người, Ngự lão đại thấy thế không dễ chọc, thu hồi gây gộc, “Mày là gì của Trương Sơ Tâm?”

“Chồng.” Thẩm Chi Niên mặt không đổi sắc, mí mắt đều không nâng một chút.

Anh như thế mà lại nói thành thực ra này hai chữ (trong bản convert là trượng phu), dường như đã nói lời này cả trăm lần, trong lòng Trương Sơ Tâm run lên một chút, rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, rời khỏi ngực anh.

Anh nhanh chóng buông cô ra, trấn tĩnh đứng ở chỗ đó.

“Mày... Mày là chồng của nó?!” Ngự lão đại khiếp sợ, lại hỏi: “Mày biết cha nó và nó thiếu tui tao bao nhiêu tiền không?!”

Thẩm Chi Niên nhướng mắt, “Không nhiều không ít.”

“Một ngàn vạn!” Ngự lão đại cất cao giọng, gờ năm ngón tay.

Trương Sơ Tâm đột nhiên mở to hai mắt nhìn, “Làm gì mà nhiều như vậy! Không phải chỉ có năm trăm vạn sao?!”

Thẩm Chi Niên nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, “Năm trăm vạn?”

Trương Sơ Tâm dùng sức gật đầu.

Ngự lão đại kêu gào, “Năm trăm vạn kia chỉ là tiền vốn! Còn có tiền lời nữa, mày đừng nghĩ quýt tiền tao! A —” lời còn chưa nói xong, ông ta đã bị đá một cái ngã lăn quay xuống đất, hét ra một tiếng thảm thiết.

Đi theo phía sau Thẩm Chi Niên, hai người đàn ông mặc tây trang màu đen không biết lúc nào đã xuất hiện, đập lên lưng Ngư lão đại.

Ánh mắt Thẩm Chi Niên lạnh lẽo liếc ông ta một cái, “Thật dơ bẩn.”

Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên, không nói nên lời.

Cô nhìn anh đang viết chi phiếu, sau đó tùy tiện ném cho Ngư lão đại, “Năm trăm vạn, từ hôm nay trở đi, nếu ông còn dám tìm Trương Sơ Tâm làm phiền, tôi cam đoan, nửa đời sau của ông chỉ có thể ở trong ngục giam.”

Ngư lão đại không cam lòng mà gào một câu, “Còn có tiền lợi nữa!”

Trương Sơ Tâm tức giận đến dậm chân, “Tiền lời đã tính trong năm trăm vạn đó rồi! Ông—”

“Trương Sơ Tâm” âm thanh nhàn nhạt truyền đến, Trương Sơ Tâm ngừng nói, nhìn về phía Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên cùng cô liếc nhau, “Lại đây với anh.” Nói xong liền xoay người một lần nữa đi vào thang máy.

Nên đối mặt thì đối mặt. Trương Sơ Tâm hít vào một hơi thật sâu, đi theo vào thang máy. Đi đến một nửa, lại nghĩ tới gì đó, quay đầu lại, hung hăng dẫm lên Ngư lão đại đang ngã trên sàn nhà. Cô của mấy năm nay, không lúc nào không lo lắng, hôm nay coi như đã báo được thù. Nghĩ đi nghĩ lại, lại hung hăng dậm vài lần nữa lên mua bàn tay của ông ta.

“Cá” lão đau đến thê thảm mà thét chói tai. Trương Sơ Tâm lúc này mới hả giận, xoay người đi vào thang máy.

Lúc thang máy đến bên trong có vài người, hiện tại lúc đi xuống, chỉ có hai người là cô cùng Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên không nói chuyện làm cho Trương Sơ Tâm có chút không biết làm sao cho phải lẽ. Trong thang máy yên tĩnh vô cùng, không khí lại có chút xấu hổ.

Qua một hồi lâu, Trương Sơ Tâm mới nhẹ nhàng nói một câu, “Cảm ơn anh.”

“Không cần, chỉ tiện tay thôi.”

Lúc này, cửa thang máy mở ra, Thẩm Chi Niên đi ra ngoài.

Trương Sơ Tâm đi theo phía sau anh, một đường đến đại sảnh bên ngoài, rốt cuộc Thẩm Chi Niên mới dừng lại.

Trương Sơ Tâm không chú ý, anh khi dừng lại, nhất thời cô không thắng kịp, đầu đập vào lưng anh.

Lưng người đàn ông cứng rắn, đâm vào làm mũi cô phát đau.

Khi Thẩm Chi Niên quay đầu, cô vuốt vuốt mũi, về mặt lên án nhìn anh.

Thẩm Chi Niên nhìn cô trong chốc lát, “Trương Sơ Tâm, em cùng Hàn Thời Mặc rốt cuộc là quan hệ gì?”

Trương Sơ Tâm ngơ ra. Hẳn là anh hỏi chuyện buổi sáng hôm nay...

Cô há mồm, đang muốn mở miệng, Thẩm Chi Niên lại lèntiếng đánh gãy cô, “Tôi mặc kệ em cùng Hàn Thời Mặc là quan hệ gì. Hôm nay anh còn trả sạch nợ, cứu em, em tính toán khi nào trả ơn anh đây?”

“Tôi...” Đây là trả nợ xong lại nợ tiếp à? Trương Sơ Tâm gất gao nhú mày.

“Đương nhiên, em có thể lựa chọn không trả tiền. Lần trước anh đề cập với em, cùng anh kết hôn, số tiền này coi như anh tặng em.”

Trương Sơ Tâm giật mình.

“Anh cho em một phút đồng hồ suy xét.”

Cả người Trương Sơ Tâm cứng đờ. Cô nhìn anh, bỗng nhiên nhớ tới những năm cô thích anh kia. Vì cùng anh học cùng trường, từ bỏ lý tưởng của chính mình, vì anh viết một bức thư tình lại một bức, một lần lại một lần thổ lộ, vì anh mà cùng cha cãi nhau, làm cho cha tức giận tái phát bệnh cũ... Khi đó làm mỗi một việc, đều là vì có thể cùng anh ở bên nhau, vì một ngày nào đó có thể gả cho anh, cùng anh đời đời kiếp kiếp.

Khi đó, thật sự rất muốn gả cho anh.

“Còn mười giây.” Thẩm Chi Niên lên tiếng nhắc nhở.

Trương Sơ Tâm hít một hơi thật sâu, “Cùng anh kết hôn có thể, nhưng tôi có điều kiện.”

Chương 11: Chương 10.1

Trương Sơ Tâm đi theo Thẩm Chi Niên về nhà anh.

Phòng khách rất lớn mà cô cũng không bước vào. Cô đứng ở ngoài cửa, ngo ngáy đến xuất thần.

“Đứng ở ngoài làm cái gì? Mau vào đi.”

Trương Sơ Tâm phục hồi lại tinh thần, “Không... Không có dép lê.”

“Chờ.” Thẩm Chi Niên lên lầu, lúc trở lại, trong tay xách một đôi dép lê của nữ. Sạch sẽ.

Dép lê của nữ...

Theo bản năng, Trương Sơ Tâm hỏi một câu, “Anh cùng mẹ anh ở đây sao?”

“Không có, mẹ anh không ở đây.”

“Nga...”

“Đôi giày nhanh đi rồi đi vào, anh ở thư phòng chờ em.”

Thẩm Chi Niên xoay người lên lầu.

Trương Sơ Tâm nhìn chăm chăm bóng dáng anh đến phát ngốc.

Lên lầu, cửa thư phòng không đóng, Thẩm Chi Niên đứng ở ban công, xung quanh có chút khói trắng, anh hút thuốc.

“Máy tính để trên bàn, em có thể dùng, có điều kiện gì em có thể viết ra.”

“Được.”

Trương Sơ Tâm nhẹ nhàng hít vào một hơi, đi đến phía trước bàn làm việc của Thẩm Chi Niên.

Bàn làm việc của anh vô cùng ngăn nắp, cũng rất sạch sẽ. Chi là có rất nhiều tàn thuốc trên bàn, chắc là anh nghiện thuốc lá rất nặng. Nhưng cô nhớ rõ, lúc trước anh không hề hút thứ độc hại này.

Trương Sơ Tâm ở trước máy tính gõ gõ trong chốc lát, nghĩ rồi lại nghĩ, xóa rồi lại sửa, chờ đến lúc Thẩm Chi Niên vừa trở vào, cô vừa lúc đánh xong.

“Còn chưa viết xong?”

Thẩm Chi Niên bung cái chén nước trà đến chỗ đổ nước.

“Xong rồi.”

Trương Sơ Tâm đóng dấu lên giấy A4, giao cho Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên ngẩng đầu liếc một cái, không nhận, “Đọc cho anh nghe.”

Trương Sơ Tâm gất gao mà nhú mày, “Tự mình anh xem không được sao?”

“Ban ngày xem quá nhiều văn kiện, mắt anh mỏi rồi.”

Trương Sơ Tâm cắn môi dưới. Năm năm, trước sau vẫn là thái độ ác liệt đó!

“Đọc đi, anh nghe.”

Đọc thì đọc.

Trương Sơ Tâm cầm giấy liếc một cái, “Nói ngắn gọn lại, chỉ có ba điều.”

“À?” Thẩm Chi Niên nhướn mày, bung cái chén nước dựa vào quầy bar, nhìn cô.

“Anh giúp tôi trả sạch nợ, tôi thực sự rất cảm kích anh, trong khoảng thời gian tới, tôi sẽ phối hợp cùng anh diễn, tôi là diễn viên, kỹ thuật diễn anh không cần phải lo lắng, cam đoan sẽ không làm cho mẹ anh nhìn ra sơ hở.”

“Tiếp tục nói.”

Giọng nói Trương Sơ Tâm trong trẻo, theo nội dung trên giấy mà đọc, “Thứ nhất, trong khoảng thời gian này tôi và anh kết hôn này, anh không thể can thiệp chuyện sinh hoạt cá nhân của tôi, bao gồm việc làm, kết bạn, thậm chí là quen bạn trai, tôi muốn được tự do tuyệt đối.”

Đôi mắt Thẩm Chi Niên hạ xuống.

“Đương nhiên, điều kiện này không chỉ là áp dụng với anh! Đối với tôi cũng vậy, tôi tuyệt đối sẽ không can thiệp chuyện của anh, càng không can thiệp chuyện anh quen bạn gái. Nếu anh tìm được người thích hợp, chúng ta sẽ ly hôn, tôi sẽ không có đòi hỏi gì.”

“Điều tiếp theo!” Thẩm Chi Niên không muốn nghe cô nói đến vấn đề ly hôn, không kiên nhẫn cắt ngang lời cô nói.

Trước sau vẫn không bao giờ kiên nhẫn được! Trương Sơ Tâm ở trong lòng trộm mắng một câu, tiếp tục đọc, “Chúng ta trong lúc hợp đồng có hiệu lực, cần duy trì một khoảng cách nhất định đi... À, nếu nói đơn giản, chính là, tôi muốn một phòng riêng, ngủ riêng, anh không thể đụng vào tôi...”

“Không được!” Thẩm Chi Niên tiếp tục cắt ngang.

“Vì sao không được?! Đây là vấn đề quan trọng nhất!”

“Mẹ anh sẽ đến kiểm tra vào bất kì lúc nào, cho nên, em phải ở chung phòng với anh.”

“Tôi không muốn!”

“Không thương lượng gì hết.”

“...” Trương Sơ Tâm suy nghĩ trong chốc lát, nhụt chí, “Thẩm Chi Niên, tôi sẽ trả lại tiền cho anh.”

Thẩm Chi Niên cười lạnh một tiếng, “Vậy hả? Tiền vốn lẫn lời là 10 vạn, trong vòng mười ngày em trả hết cho anh.”

Trương Sơ Tâm tròn tròn mắt, “Anh đi ăn cướp à!”

“Em cho rằng Thẩm Chi Niên anh tốt như vậy, đem tiền cho người ta mượn?”

“...”

“Điều kiện thứ hai không thể chấp nhận, điều tiếp theo.”

“...”

Thẩm Chi Niên giương mắt nhìn cô, “Không còn điều nào nữa à?”

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 10.2

“Được, tôi đồng ý chung một phòng, nhưng anh không được đụng vào tôi!”

“...”

“Đây là chuyện quan trọng nhất!”

“Được, anh đồng ý.”

“Điều thứ ba... Chờ tôi trả hết tiền cho anh, mong anh thả tôi đi.”

Thẩm Chi Niên hơi nhúu mày lại, nhìn cô, thật lâu sau, anh mới nhàn nhạt trả lời bằng từ “Được”.

“Tôi đây...”

“Hợp đồng từ hôm nay trở đi có hiệu lực.”

Cô đang muốn hỏi khi nào bắt đầu, Thẩm Chi Niên liền nói thẳng ra.

Trương Sơ Tâm gắt gao cau mày, “Hôm nay bắt đầu? Không được, cái gì tôi cũng chưa dọn dẹp hết.”

“Ngày mai anh sẽ phái người đi giúp em dọn đồ, vậy nên... hôm nay em ở đây luôn đi.”

“Nhưng hôm nay tôi không ở lại được, đồ dùng cá nhân của tôi đều không có mang theo, còn có đồ ngủ...”

“Đồ ngủ mặc của anh.”

“Đồ dùng cá nhân của tôi...”

“Mua!” Thẩm Chi Niên đột nhiên đặt chén xuống, cất bước đi đến chỗ cô.

“Gần đây có siêu thị, em thiếu cái gì cứ mua một lần về.” Anh nắm chặt lấy tay cô, kéo đi ra ngoài.

Trương Sơ Tâm bị anh nắm tay, một đường đi thẳng ra khỏi tiểu khu.

Tới cửa siêu thị, Trương Sơ Tâm rút tay lại, bước nhanh vào bên trong.

Thẩm Chi Niên nhìn bóng dáng cô, ánh mắt phức tạp.

Trương Sơ Tâm đứng ở trong siêu thị nhìn xung quanh, Thẩm Chi Niên đi tới bên cạnh cô, nhìn cái rổ trống không trong tay cô, mặt nhăn nhó lại, “Không biết mua gì sao?”

“Biết chứ!” Trương Sơ Tâm thuận tay lấy bàn chải và kem đánh răng.

Thẩm Chi Niên nói: “Trong nhà có kem đánh răng.”

“Tôi không muốn dùng cùng anh.”

Đôi mắt Thẩm Chi Niên tối lại.

Trương Sơ Tâm làm bộ không phát hiện, xách theo rổ đi phía trước, lại mua khăn lông, khăn tắm, đi qua quầy bách hóa, lại tiếp tục lấy một đôi dép lê mới.

“Dép lê trong nhà là mới.” Sắc mặt Thẩm Chi Niên không tốt lắm.

“Tôi không thích.” Ai mà biết dép lê anh mua có phải là mua cho người khác không. Trương Sơ Tâm xách theo rổ, lại chạy đến quầy đồ ăn. Nghe thấy Thẩm Chi Niên bước chân lại đây, cô quay đầu nhìn anh, “Anh sẽ trả tiền mấy thứ này sao?”

“Không phải anh làm, chẳng lẽ em làm? Nhắc lại cho em nhớ, hiện tại anh là chồng trên danh nghĩa của em.” Anh quét mắt khắp kệ để đồ, “Mua đi, muốn mua cái gì thì mua cái này, nếu muốn mua cả siêu thị này về nhà, Thẩm Chi Niên anh cũng mua nổi.”

Trương Sơ Tâm khiếp sợ nhìn anh, thông qua đó, cô lại thấy người thiếu niên ngày trước.

Thẩm Chi Niên của khi đó, một cái bánh bao có thể ăn hai bữa, ở căn tin trường không bao giờ ăn món mặn, luôn luôn mang một đôi giày thật cũ nhưng luôn sạch sẽ.

Sự giàu có thật sự có thể thay đổi một con người, ngay cả khí chất của người đó cũng thay đổi.

Thẩm Chi Niên của hiện tại, một cái giờ tay một cái nhấc chân đều tràn đầy tự tin, không biết từ bao giờ, anh đã không còn là thiếu niên kỳ quái không nói chuyện kia nữa.

“Mua đi, muốn mua cái gì?” Thẩm Chi Niên thấy cô không nhúc nhích, quét mắt nhìn, “Không phải em thích ăn chocolate lắm sao?” Anh tùy tiện cầm lên một hộp cho cô.

Trương Sơ Tâm chocolate anh bỏ vào rổ, mắt liền chua xót, “Làm sao anh biết tôi thích ăn chocolate?”

Thân mình Thẩm Chi Niên cứng đờ, thật lâu sau, nói: “Không phải trước kia em thường mua sao.”

Anh nói, lại ném một hộp vào.

Không có ai biết, tốt nghiệp đại học năm ấy (trong bản convert là cao trung nhưng mình nghĩ là đại học đúng hơn), mỗi ngày anh đều thức đêm viết chương trình, mỗi ngày chỉ ngủ ba bốn giờ, kiếm được gần một vạn đồng, liền đi mua một cái nhẫn, chocolate cùng hoa tươi.

Ngày đó là sinh nhật Trương Sơ Tâm, anh tính sẽ tỏ tình với cô. Anh gọi điện thoại cho cô, cô không trả lời, nhưng cha cô lại nhận điện thoại.

Cho tới bây giờ, anh vẫn nhớ từng câu từng chữ lời cha của cô nói.

Ông nói: Anh có gì? Tiền không có, tương lai cũng không, Sơ Tâm của tôi đi theo anh được cái gì? Đi theo anh để chịu cực chịu khổ sao? Tôi nói cho anh biết, Sơ Tâm của nhà tôi từ nhỏ đến lớn, chưa từng phải chịu khổ lần này! Con bé là hòn ngọc trong tay tôi, không phải là người mà nhà nghèo như anh có thể chạm tới!

Khi đó anh ở bản cùng của xã hội, nhưng lòng tự trọng lại lớn vô cùng. Lúc đó, anh mới cảm thấy sâu sắc, quá nghèo, ngay cả tư cách để thích một người cũng không có.

Anh thích Trương Sơ Tâm, cho nên không thể để cô đi theo anh chịu khổ.

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chương 11

Lúc xếp hàng tính tiền, Thẩm Chi Niên xách theo rổ đứng ở phía trước. Trương Sơ Tâm nhìn cái rổ đầy chocolate phát ngán.

“Còn chưa đủ?” Thẩm Chi Niên thấy Trương Sơ Tâm nhìn chằm chằm rổ chocolate, cho rằng cô còn muốn nữa, cất bước trở về lại lấy mấy hộp.

Trương Sơ Tâm sợ tới mức vội vàng bắt lấy anh, “Đủ rồi!” Ngừng một lát, mới nói: “Thật sự là quá nhiều rồi, ừ... Tôi là diễn viên, ăn nhiều sẽ mập đó.”

Thẩm Chi Niên hừ hừ, lời nói mang chút cười cợt, “Diễn viên bị đuổi khỏi đoàn phim vào nửa đêm?”

Trương Sơ Tâm nhú mày một chút, “Tại sao anh cứ phải chọc vào vết thương của người khác vậy hả?”

Thẩm Chi Niên liếc nhìn cô, “Anh cho rằng em sẽ không để bụng.”

Trương Sơ Tâm rũ mắt, không có nói.

Không để bụng sao? Thật sự không để bụng ư? Mỗi bộ phim cô đều nghiêm túc chuẩn bị, nỗ lực diễn đạt, cuối cùng nhận lại là việc bị đoàn phim đổi. Cô thường an ủi chính mình không cần để ý, cuộc sống này vốn đã không dễ dàng rồi.

Trả tiền xong, Trương Sơ Tâm đi theo Thẩm Chi Niên trở về.

Siêu thị này là cửa hàng tiện lợi 24 giờ, bên ngoài lúc này đã khuya.

Thẩm Chi Niên đi trước, một bước bằng ba bước của Trương Sơ Tâm, mặc dù anh đã cố bước chậm lại, chờ đến lúc anh quay đầu, Trương Sơ Tâm đã tụt lại một khoảng lớn phía sau.

Anh quay đầu lại, mới phát hiện Trương Sơ Tâm đang ngừng trước một quán nướng BBQ ven đường.

Thẩm Chi Niên cụp mắt, “Em đang làm gì vậy hả?”

“Tôi có thể ăn được không?” Hiện tại cô không có một xu dính túi, dùng ánh mắt mong đợi nhìn anh.

Thẩm Chi Niên nhăn mày. Anh bước về phía cô, lời kéo tay của Trương Sơ Tâm đi.

“Tôi đói bụng!” Trương Sơ Tâm nói lớn.

“Đói bụng về nhà ăn, trong nhà cái gì đều có.”

“Tôi muốn ăn cái này.” Trương Sơ Tâm chỉ vào sạp thịt nướng BBQ, “Ăn cái này đi mà, món sườn này nè, tôi rất thích.”

“Trương Sơ Tâm, rất không vệ sinh, anh nhớ rõ trước kia em không bao giờ ăn quán ven đường.” Thẩm Chi Niên cau mày.

“Trước kia là trước đây, anh cho rằng tôi còn là thiên kim tiểu thư?” Trương Sơ Tâm quay đầu lại liền cầm lấy cái khay, “Coi như tôi nợ anh, lúc về sẽ trả anh tiền.”

Thẩm Chi Niên nghe vậy, sắc mặt lập tức khó coi, “Còn nợ tiền nữa? Trương Sơ Tâm, em có muốn trả anh tiền không? Anh sợ là ngay cả tiền lời em cũng không trả nổi đâu.”

Trương Sơ Tâm ngây người trong cái chớp mắt, rất muốn phản bác lại anh, nhưng không có tự tin. Đúng như vậy, xét tình hình hiện tại của cô, còn mượn thêm tiền nữa? Một ngàn vạn, sợ là trả đến hết đời này cũng không hết.

Cô không trả lời, xoay người, tìm ghế ngồi xuống.

Thẩm Chi Niên đi theo ngồi xuống.

Hai người ngồi đối diện nhau, lại trầm mặc không nói chuyện.

Đã rất nhiều năm không liên lạc với nhau, đột nhiên có quan hệ vợ chồng như vậy, ít nhiều vẫn không thích ứng. Ở thời điểm thích anh nhất, ngay cả cái liếc mắt của anh cũng không có được. Ở thời điểm tình cảm đã phai nhạt, lại cùng anh kết hôn.

Trương Sơ Tâm cảm thấy, chuyện này còn hoang đường hơn việc nằm mơ. “Trương Sơ Tâm.”

“Hả?”

“Em có đem hộ khẩu theo người không?”

Trương Sơ Tâm nghe anh nói, bàn tay hơi hơi siết lại, “Không... Không có.”

“Ở nhà cho thuê à?”

“Àn... Đúng vậy.”

“Ngày mai anh cho người đến lấy, đi Cục Dân Chính lãnh chứng.”

Trương Sơ Tâm cau mày, “Không cần lãnh chứng được không? Không phải làm thật mà, hà tất...”

“Mẹ anh sẽ kiểm tra!” Thẩm Chi Niên cắt ngang lời cô nói. Từ lúc cô đồng ý kết hôn cùng anh, anh đã không có ý định thả cô đi nữa.

Trương Sơ Tâm không lay chuyển được anh, lĩnh chứng thì lĩnh chứng, cùng lắm đến lúc đó kí giấy li hôn!

Ăn xong đồ nướng BBQ về nhà, đã gần rạng sáng.

Trương Sơ Tâm mệt rã rời, một phát nhảy lên sofa dễ thương.

“Đừng nằm ở chỗ này, sẽ bị cảm đó.”

“Anh đừng đừng tôi, tôi muốn ngủ ở đây.....”

“Trương Sơ Tâm—”

“Thẩm Chi Niên, mẹ anh không ở đây, chắc hôm nay anh cũng không bắt tôi ngủ chung phòng với anh chứ?” Trương Sơ Tâm từ trên sofa ngồi dậy, có chút mệt mỏi.

“Có phòng dành cho khách, em ngủ ở đó đi, đừng ngủ ở sofa.”

Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên. Lần này gặp lại, tựa hồ Thẩm Chi Niên không giống như trước kia, anh vậy mà lại quan tâm đến cô?

Sợ cô bị cảm mạo, cũng coi như là quan tâm?

Không biết có phải do thay đổi hoàn cảnh hay không, Trương Sơ Tâm nằm trên giường, lăn qua lộn lại mà ngủ không được.

Lúc bốn năm giờ, bụng lại ần ần đau lên. Cô cuộn tròn người, lúc đầu còn có thể chịu đựng, nửa giờ sau thật sự là đau quá rồi, giống như ruột đều quặn lại.

Thật sự cô hết chịu nổi rồi, lấy điện thoại gọi điện cho Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên cũng không ngủ, ngồi ở ban công hút thuốc. Thấy chuông điện thoại rung, mắt giật giật một cái, vừa cảm di động trả lời vừa đi ra khỏi phòng, “Làm sao vậy?”

“Thẩm Chi Niên, tôi... tôi đau bụng...” Tiếng khóc của Trương Sơ Tâm cũng theo đó truyền qua đầu bên kia.

Thẩm Chi Niên căng thẳng, “Em mở cửa cho anh, anh vào xem xem.”

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 12

Trương Sơ Tâm nghe thấy tiếng đập cửa, chống người bò dậy từ trên giường. Cô sớm đã khoá cửa, anh không có cách nào tiến vào.

Cửa vừa mở ra, Trương Sơ Tâm liền ôm bụng ngồi xổm trên mặt đất.

Thẩm Chi Niên một tay ôm cô đứng dậy, đưa cô đến giường.

Trương Sơ Tâm cuộn tròn thân mình, sắc mặt tái nhợt nhìn anh, “Nhà anh có thuốc trị về đường ruột không? Cho tôi xin vài viên.” Dạ dày của cô trước giờ vẫn không tốt lắm, lần này nguyên nhân có thể là ăn thịt nướng BBQ.

Giọng điệu của Thẩm Chi Niên có chút trách mắng, “Vừa rồi đã bảo em không được ăn thịt nướng, em lại không nghe lời anh?”

Trương Sơ Tâm nằm ở trong chăn, nghe anh mắng cô như thế, trong lòng liền có chút không thoải mái.

Không an ủi cô thì thôi, mở miệng ra liền mắng cô.

Cô cắn cắn môi, trừng mắt với anh một cái, “Tôi đã đau lắm rồi, anh không lấy thuốc cho tôi được sao?”

“Không có!” Thẩm Chi Niên nhún mày, sau đó liền đứng lên, đi ra ngoài.

Trương Sơ Tâm nhìn anh đột nhiên rời đi, sợ đến nỗi mở to hai mắt lên.

Cái người này... Tính bỏ mặc cô chết ở đây luôn sao?!!!

Cô không thể tin mà cứ nhìn chăm chăm phía cánh cửa, trong lòng luôn chờ Thẩm Chi Niên đi lấy thuốc cho cô, nhưng chờ rồi lại chờ, anh cũng không quay lại, cô lại không thể tiếng đóng mở cửa cửa chính, chắc chắn anh không có đi mua thuốc cho cô.

Người này thật là giận chết đi được. Như vậy mà mặc kệ cô!

Cô cố gắng chịu đựng thêm chút nữa, nhưng rốt cuộc vẫn là chịu không nổi, thay quần áo đơn giản, lê thân xác suy yếu của cô xuống lầu.

Thẩm Chi Niên không mua thuốc dùm cô, tự cô đi mua.

Cô ôm bụng từng bước từng bước xuống lầu.

“Trương Sơ Tâm! Em đang làm cái quái gì vậy hả!!” Cô vừa bước xuống lầu không quá hai bước, phía sau liền có tiếng hét giận dữ vang lên.

Khuôn mặt Thẩm Chi Niên tối sầm lại, một tay đem cô ôm lên.

Trương Sơ Tâm nằm trong lòng ngực anh, khuôn mặt đau đến tái nhợt.

“Đau thành như vậy còn chạy loạn, Trương Sơ Tâm, nhiều năm như vậy không gặp, em vẫn như trước khiến người khác không bớt lo được!” Thẩm Chi Niên ôm cô đem trở lại giường.

Trương Sơ Tâm nằm cuộn tròn lại. Cô nghe thấy Thẩm Chi Niên nói vậy, trong lòng không vui vẻ chút nào, giận dữ trả lời, “Trước kia tôi khiến người ta bớt lo hay không bớt lo liên quan gì đến anh? Tôi nhớ hình như lúc đó tôi cũng không tìm gây phiền phức gì hết.”

Không gây phiền phức gì sao? Từ lúc Trương Sơ Tâm xuất hiện trong cuộc sống của anh, nó liền trở nên hồng бет, tất cả mọi chuyện đã không còn nằm trong không chế của anh. Cô chính là phiền phức của anh. Anh đã từng cố gắng muốn thoát khỏi cô, nhưng thật sự sau khi thoát khỏi cô, cô hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống sinh hoạt của anh, anh lại phát điên nhớ đến cô.

Thật ra anh có rất nhiều lời muốn nói với cô, nhưng những lời đó, chỉ có thể giữ bên miệng mà không thể nói ra. Anh không muốn cho cô biết, năm đó anh tự ti bao nhiêu. Tự ti như vậy, bản cùng, quá khứ không thể làm gì, anh nguyện không nhớ lại còn hơn, càng không muốn cùng ai nói đến nó nữa, đặc biệt là đối với Trương Sơ Tâm... Nói không nên lời.

Anh nhìn cô trong chốc lát, lại bỗng nhiên đứng lên.

Trương Sơ Tâm thấy anh sắp rời khỏi, mặt mũi đều trắng bệch, “Thẩm Chi Niên, anh thật muốn tôi chết sao! Thật ra anh ghét tôi lắm đúng không? Anh

...”

“Bác sĩ sẽ đến liền bây giờ, anh đi lấy cho em ly nước.” Thẩm Chi Niên cắt ngang cô nàng, rẽ một cái, bóng dáng liền biến mất.

“...”

Trương Sơ Tâm uống nước xong, dạ dày ấm lên một chút, không quá đau như lúc trước.

Thẩm Chi Niên nhìn cô, “Muốn uống nữa sao?”

Trương Sơ Tâm lắc đầu.

“Khoẻ hơn chút nào chưa?”

“Một chút.”

Thẩm Chi Niên khẽ hừ nhẹ một tiếng, theo bản năng sờ sờ trán của cô, “Chờ chút nữa, bác sĩ đến liền.”

Lúc tay Thẩm Chi Niên chạm vào trán của cô, người cô run lên một cái, lòng cũng rung theo.

Trong trí nhớ của cô, anh chưa từng đối với cô dịu dàng như vậy.

Trương Sơ Tâm nhìn anh, nhất thời nói không ra lời.

Bác sĩ rất mau đã đến, khám cho Trương Sơ Tâm một lúc, cho chút thuốc. Nửa tiếng chờ đợi, Trương Sơ Tâm đã sớm không còn đau nữa.

“Trương tiểu thư dạ dày không tốt, cố gắng không ăn những thức ăn không đảm bảo vệ sinh ven đường, bằng không nguy cơ dẫn đến viêm ruột rất lớn.”

“Nghe thấy chưa, Trương Sơ Tâm?” Thẩm Chi Niên quay đầu lại trừng cô một cái.

Anh vẫn còn trách cô chuyện ăn BBQ.

Trương Sơ Tâm kéo chăn đắp lên, kéo một lần là qua khỏi đầu, cũng không trả lời vấn đề của anh.

Thẩm Chi Niên tiễn bác sĩ ra về. Lúc xuống lầu, bác sĩ hỏi anh, “Thẩm tiên sinh, thuốc lần trước cho anh còn không?”

“Còn.”

“Cậu nên uống đủ thuốc, thuốc hết rồi thì báo tôi để cho người lấy thêm, mỗi ngày nên uống đủ ba lần để có tác dụng...”

Thẩm Chi Niên khẽ cười một chút, “Cảm ơn ông, bác sĩ, tôi nhất định sẽ uống thuốc.”

“A, vậy là tốt rồi, tôi đi đây, Thẩm tiên sinh cậu cũng không cần tiễn nữa.”

Thẩm Chi Niên nhìn bác sĩ ra về, lúc sau mới đóng cửa lại.

Anh đứng một lát, rồi lại đi đến nhà bếp.

Trong tủ lạnh, chất đầy cái bao thuốc trung y, một bao rồi một bao.

Anh lấy một túi ra, cắt miệng túi, đổ vào một ly nước, rồi đem vào lò vi sóng đun nóng.

Anh nhìn chằm chằm li nước thuốc màu đen ngòm, do dự hồi lâu, vẫn đem nó đổ đi.

Anh ghét uống thuốc.

Anh đi lên lầu, Trương Sơ Tâm vẫn đắp chăn, chắc là đã ngủ lúc nào không hay rồi.

Anh đi qua, khẽ kéo chăn một chút xem, Trương Sơ Tâm nhắm nghiền mắt, trên trán lại nhả lại thành một đường.

Anh nhớ rõ trước kia khi Trương Sơ Tâm ngủ, khuôn mặt luôn ẩn hiện nét cười, khoe miệng hơi hơi cong. Nhớ cao trung năm ấy, áp lực học tập rất lớn nhưng vẫn phải chịu đựng, nhưng mỗi lần quay đầu lại, thấy Trương Sơ Tâm ngủ trên bàn, lại cảm thấy tất cả rồi sẽ tốt thôi. Vì muốn giữ mãi vẻ đẹp ấy, cho nên càng liều mạng đọc sách.

“Trương Sơ Tâm” Anh ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng nói.

Trương Sơ Tâm ngay cả chút phản ứng cũng không có, ngủ rồi.

Thẩm Chi Niên ngẩn ra trong chốc lát, nhin không được duỗi tay sờ trán cô, lại tiếp tục nhẹ nhàng vuốt phẳng.

~

Ngày hôm sau, từ sớm Trương Sơ Tâm đã rời khỏi giường, rửa mặt một chút, mở cửa phòng xuống lầu.

Cô đi thẳng vào nhà bếp, chuẩn bị làm bữa sáng. Cô sợ nhất là đói bụng, mỗi ngày ba bữa nhất định phải ăn đúng giờ, chỉ bỏ một bữa thôi là hoa mắt choáng váng cả đầu.

Cô ở trong nhà bếp quan sát một lượt, kéo cửa tủ lạnh ra, bên trong không có nhiều nguyên liệu nấu ăn, chỉ có trứng gà, sữa bò, còn có một ít rau cải.

“Vừa nhìn là biết không phải làm người ăn cơm ở nhà.” Trương Sơ Tâm nhin không được nói thêm một câu, cầm hai quả trứng gà cùng sữa bò ra, lục tung cả nhà lên, từ tầng trên đến nhà dưới mới tìm được vài cây xúc xích.

Mấy năm nay Thẩm Chi Niên cơ bản là một người cô đơn, về đến nhà, cũng không có ai nói gì với anh. Bất quá, anh đã quen với nhịp sinh hoạt như vậy, an tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng muỗi kêu, thế nên khi nghe tiếng lục đục trong nhà bếp do Trương Sơ Tâm truyền đến, một hồi lâu sau anh mới hồi phục tinh thần lại.

— Đúng vậy, bây giờ Trương Sơ Tâm đã cùng anh ở chung một chỗ, anh sẽ không bao giờ đơn độc nữa.

Lúc Thẩm Chi Niên rửa mặt xong xuống lầu, nghe thấy tiếng cô ca hát trong phòng bếp. Không quá hay, nhưng rất có sức sống.

Anh không nhin được kéo khoé miệng cười, đi thẳng đến phòng bếp.

Trương Sơ Tâm không mặc áo ngủ, mà mặc sơ mi trắng của Thẩm Chi Niên. Áo sơ mi rất dài, miến cường che đến phần đùi của cô, lộ ra đôi chân trắng thon dài.

Trương Sơ Tâm đang ở trước bếp bận rộn chiên xúc xích, một bên vừa hát vừa nhảy qua nhảy lại, không hề nhận ra phía sau có người

Thẩm Chi Niên nhin cô không ngừng lúc ẩn lúc hiện chân, yết hầu hơi hơi lên xuống một chút, trong cơ thể thấp lên một ngọn lửa. Anh nhin cô chăm chăm, không lên tiếng.

Trương Sơ Tâm đem xúc xích đã chiên thơm phức bỏ vào hai cái đĩa, trong đó đã có sẵn trứng gà chiên.

Cô đặt chảo xuống, chuẩn bị đi lấy xà lách đặt lên mỗi đĩa hai lá. Ai mà biết khi cô quay người, lại thấy Thẩm Chi Niên đứng đằng sau cô, sợ tới mức lao đao lui hai bước, tay phải chống lên thành bếp.

Cô tròn tròn mắt, “Anh... Anh làm gì mà không thấy hình không nghe tiếng đứng ở sau tôi!”

Thẩm Chi Niên nhướng mày, “Là chính em quá chăm chú, không nghe thấy tiếng anh bước tới.”

Trương Sơ Tâm không phản bác lại, sau đó cô nghĩ đến vừa rồi ở trong tủ lạnh nhin thấy mấy túi thuốc, cô tủ lạnh, hỏi: “Thuốc trong tủ lạnh đều là của anh à?”

Thẩm Chi Niên ‘Ừ’ một tiếng, đi đến quầy bar cạnh nhà bếp ngồi xuống.

Trương Sơ Tâm mở cửa tủ lạnh, lấy vài miếng xà lách, thuận tay lấy một túi thuốc ra.

Thẩm Chi Niên thấy đồ cô cầm, trán nhăn một chút, “Em lấy thuốc ra làm gì vậy?”

“Cho anh uống chứ gì, tôi nhin hạn sử dụng rồi, qua mấy ngày nữa là quá hạn.” Cô nói, liền cầm kéo cắt túi thuốc, đem nước thuốc đổ vào ly, sau đó liền bỏ vào lò vi sóng đun nóng.

Lúc Thẩm Chi Niên nghe thấy câu ‘cho người uống a’ của cô, sắc mặt đột nhiên biến đổi, trán liền gất gao mà nhíu lại.

Trương Sơ Tâm đem đồ ăn đã chuẩn bị tới bàn.

“Tủ lạnh nhà anh cái gì cũng không có, chỉ có thể tạm ăn thôi, chờ tối nay tôi đi siêu thị mua về.” Cô vừa nói vừa khuấy ly sữa bò của mình.

Lò vi sóng vang lên một tiếng, cô mở ra, đem nước thuốc đã được hâm nóng ra, lại bỏ thêm sữa bò vào.

Xoay người, đem ly nước thuốc đưa đến trước mặt Thẩm Chi Niên, “Anh uống đi.”

Thẩm Chi Niên cau mày, ghét bỏ đẩy ra, “Anh không uống.”

Trương Sơ Tâm ngẩn ra, “Không phải là thuốc của anh sao? Sẽ quá hạn đó, vì sao lại không uống?”

Thẩm Chi Niên không trả lời cô, ngồi vào ghế bên cạnh. Chỉ cần nghĩ thấy vị thuốc thôi cũng thấy khó chịu rồi.

Trương Sơ Tâm đem sữa bò quay lại, thấy Thẩm Chi Niên vẫn không uống, cô dùng ánh mắt kỳ quái nhìn anh, “Không phải anh sợ uống thuốc đấy chứ?”

Thẩm Chi Niên nheo mắt lại, nhìn cô, “Em lại đây.”

Trương Sơ Tâm làm ra vẻ mặt cảnh giác, “Anh muốn gì?”

“Kêu em lại thì em lại, làm như anh ăn em không thành?”

Trương Sơ Tâm bĩu môi, nói, “Không ai biết được nha, tôi lớn lên xinh đẹp như vậy, đáng người cũng có, ai mà biết anh có nảy sinh lòng tham hay không.”

Thẩm Chi Niên cười, hừ một tiếng, “Em nói em có đáng người sao?” Tầm mắt của anh dừng ở trước ngực Trương Sơ Tâm, cười như không cười.

Trương Sơ Tâm theo bản năng cúi đầu nhìn ngực cô, giây tiếp theo, liền giơ chân chuẩn bị đá anh một cái, “Thẩm Chi Niên, anh vậy mà là người biến thái à!”

Thẩm Chi Niên nhanh nhẹn né qua một bên, Trương Sơ Tâm đá không trúng, chân kia trụ không vững, theo tự nhiên nhào đến phái Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên tay mát lạnh ôm lấy cô, lồng ngực nhích lên một cái, trong mắt đều chứa vài phần ý cười, “Mới sáng sớm em đã nhào vào lòng anh, em đây là có ý gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 13

Trương Sơ Tâm bị anh cười đến cả mặt nùng nóng rang, cô đột nhiên đẩy anh ra, lui bước rồi khỏi lòng ngực anh, “Anh nói bậy cái gì đó!”

Thẩm Chi Niên cười cười, “Nói bậy sao? Không phải trước kia em từng bỏ thuốc tôi sao?”

Anh đứng lên, bước gần đến cô.

Trương Sơ Tâm cầm ly sữa bò. Anh khí thế áp bức cô, khiến cho cô không ngừng lui về sau, cho đến khi không thể lui được nữa, đến cả lưng cũng đụng tường luôn rồi, anh cũng dừng lại, đứng rất gần cô, thậm chí, cô có thể nghe được hô hấp của anh, anh ở trước mắt cô, tượng hồ muốn hôn cô...

Trương Sơ Tâm khẩn trương đến cả người đều cứng đờ, hoàn toàn không dám nhúc nhích, chỉ dám nhỏ giọng mà mở miệng cầu xin tha thứ, “Thẩm Chi Niên... Anh... Anh đừng có làm bậy nha, anh... Anh từng đồng ý với tôi, hiệp nghị...”

Sau kết hôn, anh không chạm vào cô.

Sắc mặt Thẩm Chi Niên khẽ biến, lui về sau kéo khoảng cách giữa cô và anh, một tay lấy ly sữa trên tay cô.

Trương Sơ Tâm còn ngây ngốc, vẫn chưa phản ứng lại, đã nghe Thẩm Chi Niên cười nói: “Anh chỉ muốn uống sữa thôi, vậy mà dọa em thành như vậy sao?”

Cuối cùng Thẩm Chi Niên cũng không uống ly nước thuốc kia mà xử lý sạch sẽ ly sữa của cô.

Ăn xong bữa sáng, Thẩm Chi Niên giương giương mi mắt nói: “Sau này mỗi bữa sáng em đều làm cho anh ăn đi.”

Trương Sơ Tâm bĩu môi, “Tại sao không phải là anh làm cho tôi ăn hả.”

“Em có chắc chắn là muốn anh làm cho em ăn không? Cũng được đó, nhưng anh sợ em nuốt không nổi thôi.”

“...”

“Em lên lầu thay quần áo đi, anh đưa em lại nhà cũ lấy hộ khẩu.”

Lòng Trương Sơ Tâm run lên một cái, “Thật sự muốn đăng kí kết hôn thật sao? Chúng ta chỉ là giả thôi mà, mẹ anh chắc sẽ không kiểm tra đâu, sau khi kết hôn muốn ly hôn lại rất phiền toái đó.”

Thẩm Chi Niên nghe thấy cô nói đến từ “ly hôn”, nháy mắt mặt đã đen lại, “Nhất định phải đăng kí, Trương Sơ Tâm, em đừng kì kèo với anh nữa.”

Anh đột nhiên lớn giọng làm cho Trương Sơ Tâm tức đến trừng mắt liếc anh một cái, “Đăng kí thì đăng kí.”

Một chữ kí không làm cho cô mất hai kí lô đâu!

Cầm sổ hộ khẩu, Thẩm Chi Niên đem Trương Sơ Tâm đi đăng kí.

Thủ tục cũng không quá phức tạp, rất nhanh đã lấy được giấy chứng nhận.

Lúc ra về, Trương Sơ Tâm nắm chắc tờ giấy màu hồng trên tay. Tuy rằng chỉ là kết hôn giả, nhưng khi thấy tên của cô nằm cạnh tên của Thẩm Chi Niên trên tờ giấy kia, cô vẫn có chút không thể tin được.

Cho dù là giả, nhưng hiện tại cô đã là vợ của Thẩm Chi Niên, ít nhất là trên danh nghĩa.

Trên đường về nhà, điện thoại của Trương Sơ Tâm vang lên mới làm cho cô bừng tỉnh.

Người cô run lên một chút, phản ứng có chút lớn làm cho Thẩm Chi Niên đang lái xe cũng quay đầu sang nhìn cô, cười cười, “Kích động?”

Kích động cái đầu anh!

Trương Sơ Tâm bậm miệng liếc anh, sau đó mới cầm điện thoại trả lời.

“Hi Hi.”

“Sơ Tâm, bảy giờ tối nay có một bữa tiệc nhỏ, chị đã đồng ý giúp em rồi, em phải nhớ là bảy giờ đến khách sạn Minh Nguyệt nha.”

Trương Sơ Tâm nhú mày lại, “Nhất định phải đi sao?” Cô không thích tham gia mấy bữa tiệc đó, không phải bị chuốc rượu thì bị sờ mó, không, không chỉ là không thích mà là căm ghét đến tận xương tủy.

“Lần này nhất định phải đi, trong bữa tiệc có một nhà đầu tư lớn, buổi tối em cùng ông ta nói chuyện nhiều một chút, tranh thủ được một vai diễn nào đó. Bảy giờ tối, chị chờ em ở quán cơm, nếu không bắt quá thì chị tới đón em!”

Nói xong Tống Hi liền cúp điện thoại, Trương Sơ Tâm nhìn màn hình điện thoại đến xuất thần.

“Có gì sao?” Thẩm Chi Niên nhìn cô hỏi.

“Không có gì.” Trương Sơ Tâm lập tức bình tĩnh trở lại.

Thẩm Chi Niên nhìn cô, trên mặt viết ra hai chữ “không tin”.

Trương Sơ Tâm bắt đầu dỗi, nói: “Chị lại công việc thôi.”

“Có chuyện gì nhất định phải nói cho anh biết.” Thẩm Chi Niên nói.

Trương Sơ Tâm gạt mình nhìn anh, thật lâu sau mới nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng trả lời.

~

Lúc Trương Sơ Tâm đến khách sạn Minh Nguyệt, đồng hồ chỉ năm phút nữa là bảy giờ.

Tống Hi vội vàng đi đến bên cạnh cô, kéo tay cô chạy thật nhanh.

“Chị, chậm một chút, chậm một chút...”

“Không được? Tất cả mọi người đều đang chờ em! Tại sao hôm nay em lại đến trễ vậy? Không phải bình thường em rất đúng giờ sao?!”

“Có chút việc phải xử lí nên...”

Đẩy cửa đi vào, mấy người đang ngồi trên bàn ăn đều nhìn cô. Trương Sơ Tâm nhăn mày lại, nhìn thấy người đang ngồi ở đầu bàn kia, là Tiểu Từ, chính là Tiểu Từ mà Ngư lão đại đã bán cô cho ông ta.

Ngón tay cô run run, theo bản năng liền lùi lại.

“Làm sao vậy? Mau vào đi đi.” Tống Hi ở phía sau nhỏ giọng nói, kéo cô đi vào, “Các vị xin thứ lỗi, Tiểu Tâm đã đến trễ.”

Ở đây ngoài mấy vị tai to mặt lớn kia còn có các diễn viên nữ khác nữa.

Trương Sơ Tâm thấy một người đã từng diễn chung bộ phim với cô, đang ngồi cạnh bên một ông chủ mập mạp, mà tay lão mập kia đang đặt trên ngực

cô gái đó, không kiêng nể gì cả.

Tống Hi cũng thấy, cô nhỏ giọng mà nói: “Đừng sợ, có chị ở đây, nhất định sẽ không khiến em chịu uất ức.”

Trương Sơ Tâm hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, đang chuẩn bị ngồi vào một ghế trống.

“Trương Sơ Tâm, đến cạnh tôi.” Đột nhiên, ở đầu bàn ăn, Tiểu Từ nói với cô.

Trương Sơ Tâm ngẩn ra một chút, ngẩng đầu nhìn thấy Tiểu Từ đang ngồi cạnh bên một nữ diễn viên mà cô không biết, nhưng cô ta lại đang trừng mắt với cô, Sơ Tâm cười cười, “Không cần phiền phức như vậy, tôi ngồi ở đây được rồi.”

Đi qua đó ngồi làm gì? Để cho ông chiếm tiện nghi của tôi sao?

Sau khi cô ngồi xuống, mọi người lại bắt đầu nói chuyện, không để ý đến cô. Mà cái chủ đề mấy ông lớn ở đề cập tới, mỗi câu đều nhắc ra một tên nữ diễn viên xinh đẹp khác nhau.

Đều là uống rượu bàn nhậu sắc người khác, Trương Sơ Tâm đã tham gia nhiều bữa tiệc như vậy rồi, sớm đã thành thói quen. Tống Hi còn hy vọng thông qua một bữa tiệc nho nhỏ như vậy mà lấy được vai diễn, chỉ sợ lên trời còn dễ hơn, hơn nữa cô cũng không muốn bản thân phải hy sinh bất cứ thứ gì.

Cô ngẩng đầu, thấy cách cô không xa là một người đàn ông đang ôm hôn một nữ diễn viên, phát ra những âm thanh khiến người ta gượng chín mặt, làm cho người khác cảm thấy buồn nôn.

Cô cúi đầu, lặng lẽ chơi điện thoại.

Màn hình nhấp nháy trong phút chốc, là tin nhắn của Thẩm Chi Niên.

“Anh tan làm rồi, em đang ở đâu?”

“Đang ăn cơm ở ngoài.”

“Chỗ nào?”

“Thẩm tiên sinh, chúng ta đã giao kèo là không can thiệp chuyện cá nhân của đôi bên.”

Một lúc lâu sau, màn hình nhấp nháy tin nhắn nữa, “Tài xế miễn phí, em không muốn sao?”

Trương Sơ Tâm nhìn chằm chằm điện thoại, nhìn không được cười nhẹ, nhẹ nhàng gõ, “Khách sạn Minh Nguyệt, anh tới nơi thì gọi cho tôi.”

Cô đang lo không lấy có để rồi đi được.

“Đây, mấy ông qua mời diễn viên Trương ly rượu nào.” Đột nhiên, Tiểu Từ nói.

Trương Sơ Tâm nhú mày.

“Trương tiểu thư là người đàn trên, các người đều kính rượu đi.”

“Tiểu tổng, mời.”

Lập tức, tất cả mọi người đều nâng ly về phía Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm định từ chối, nhưng Tống Hi đã kéo tay cô đến ly rượu, ý bảo cô uống.

Trương Sơ Tâm bắt đầu dĩ, đành phải uống. Cũng may tửu lượng của cô rất tốt, tiếp mỗi người một ly cũng không là vấn đề lớn.

Cô mới vừa đặt ly rượu xuống, nghe thấy Tống Hi hỏi, “Tiểu tổng, nghe nói gần đây ông đang đầu tư một bộ phim lớn, không biết Sơ Tâm của tôi có cơ hội hợp tác với ông không?”

Tiểu Từ cười nói: “Còn tùy vào thành ý của Trương tiểu thư.”

Tống Hi cười cười, “Có thể cùng Tiểu tổng hợp tác chính là vinh hạnh của Tiểu Tâm, nào, Sơ Tâm, mau kính rượu Tiểu tổng.”

Trương Sơ Tâm ngẩn ra một chút, Tống Hi ở đằng sau đẩy cô lên.

Cô hít sâu một hơi, bùng ly rượu đi qua chỗ Tiểu Từ.

“Tiểu tổng...”

“Ừ ừ” Tiểu Từ cắt ngang câu nói của Trương Sơ Tâm, chỉ vào ly rượu đầy trên bàn, “Uống ly này đi.”

Trương Sơ Tâm nắm chặt ly rượu.

Mặt Tiểu Từ tối lại nhìn cô, “Chỉ có một ly rượu thôi mà, đây là thành ý của cô Trương sao?”

“Tiểu tông đừng hiểu lầm.” Trương Sơ Tâm khom người cầm ly rượu lên.

Gần đây Sơ Tâm không nhận được bộ phim nào, Tống Hi sốt ruột thay cô, nên vai diễn trong bộ phim này nhất định phải có được.

“Tiểu tông, tôi mời ông.” Cô ngửa đầu, uống một ngụm.

“Được, được lắm! Như vậy mới có thành ý chứ.”

Trương Sơ Tâm vừa uống xong ly rượu, liền thấy cả người nhẹ bẫng, trong phút chốc, cô cảm thấy hoa mắt.

Rượu này, chắc chắn có vấn đề!

Cô lập tức xoay người, chạy, nhưng lại bị túm chặt ngược lại, cô ngã về phía sau, ngã ngồi lên đùi Tiểu Từ.

“Sơ Tâm!” Tống Hi kinh hãi, vội vàng chạy tới.

“Đứng ở đó! Không được nhúc nhích! Cô có muốn vai diễn nữa không?!” Tiểu Từ trừng mắt với Tống Hi, quát chói tai.

Tiểu Từ ôm cô, sầm sỡ, Trương Sơ Tâm chỉ cảm thấy cả người nhũn ra, đầu hoa hoa cả lên, ngay cả sức lực giẫy giụa cũng không có.

“Đồ háo sắc! Vai diễn muội muội nhà ông!” Tống Hi xông tới, cầm túi xách trong tay đập lên đầu Tiểu Từ, nhanh tay kéo Trương Sơ Tâm chạy ra ngoài.

Tiểu Từ bị túi của Tống Hi đập tới nổi chảy máu mũi, phẫn nộ, quăng ly rượu xuống đất, “Mẹ nó! Để coi mày còn lăn lộn ở giới giải trí được không! Đuổi theo tụi nó!”

Thẩm Chi Niên lái xe tới khách sạn Minh Nguyệt, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Trương Sơ Tâm, ngẩng đầu liền thấy Trương Sơ Tâm bị Tống Hi kéo, chạy ra ngoài.

Anh nhú mày, nhanh chóng xuống xe.

“Trương Sơ Tâm!”

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 14

Thẩm Chi Niên bước nhanh tới, duỗi tay liền đỡ Trương Sơ Tâm. Tống Hi hoảng sợ, “Anh... Anh muốn làm gì?”

Về mặt Tống Hi khiếp sợ nhìn Thẩm Chi Niên. Chuyện... Chuyện này là như thế nào?

Thẩm Chi Niên nhú mày nhìn cô, “Buông tay!”

“Không... Anh quen với Tiểu Tâm sao?”

Trương Sơ Tâm loáng thoáng nghe được cuộc nói chuyện, nhỏ giọng nói một câu, “Quen... Hi Hi, chị về đi.”

Thẩm Chi Niên kéo Trương Sơ Tâm đến gần anh.

Trương Sơ Tâm dựa lòng ngực anh, trong lòng bỗng nhiên thấy an toàn hơn nhiều, nhưng cơ thể lại nóng thêm.

Cô nhắm mắt, cố gắng hạ nhiệt cơ thể xuống, kéo áo anh, “Thẩm Chi Niên...”

Thẩm Chi Niên bế cô lên, “Về nhà.”

Có lẽ Thẩm Chi Niên đã phát hiện ra điểm bất thường của Trương Sơ Tâm nên lái xe rất nhanh, mười phút sau đã đến nhà.

Lúc anh ôm cô xuống xe, Trương Sơ Tâm ôm chặt cổ anh, người cô dán sát vào người anh, nói đứt quãng, “Thẩm Chi Niên... Khi đó... Khi đó anh

như thế nào mà ...”

Cô nói một chút liền dừng lại

Trong lòng Thẩm Chi Niên run lên, ôm nàng đi vào phòng.

Anh đặt cô nằm trên giường, chuẩn bị lấy điện thoại gọi bác sĩ.

Trương Sơ Tâm bỗng nhiên ngồi dậy, từ phía sau ôm chặt lấy anh, “Đừng đi... Anh đừng đi...”

Người cô nóng như một đồng lửa nhỏ.

Người Thẩm Chi Niên cứng đờ, lúc lâu sau cũng không nhúc nhích.

Trương Sơ Tâm nhào lên, đầu đặt trên vai anh, khuôn mặt ả dựa gần anh như vậy, làm cho Thẩm Chi Niên cũng nóng lên.

Yết hầu Thẩm Chi Niên chuyển động lên xuống, ngón tay xiết chặt.

“Đừng đi...” Trương Sơ Tâm đã không còn ý thức, chỉ là thuận theo bản năng, hôn Thẩm Chi Niên.

Lần này, cuối cùng thì người Thẩm Chi Niên như cây đàn căng dây bị đứt.

Anh nhanh chóng đè Trương Sơ Tâm trên giường, thân người anh gắt gao dán chặt với người cô, so với thân người vừa nóng vừa cứng ngắt của anh, người Trương Sơ Tâm mềm nhũn.

Đôi mắt Trương Sơ Tâm khẽ nhắm, tiếp tục hôn nhẹ Thẩm Chi Niên một cái.

Thẩm Chi Niên giống như bị điện giật, ánh mắt sâu thẳm vài phần.

Anh nâng cằm cô, “Trương Sơ Tâm, nhìn anh.”

Ánh mắt Trương Sơ Tâm có chút mê mang, ngập nước, giống như một hồ nước trong vắt.

“Trương Sơ Tâm, nhìn anh, nói cho anh biết, anh là ai.” Thẩm Chi Niên nhìn cô chăm chăm, giọng có chút gấp gáp.

Trương Sơ Tâm đã không còn tỉnh táo nữa, cô nhìn anh chăm chú trong chốc lát, nói ra vài chữ không nghe rõ, “Thẩm Chi Niên...”

Lời nói còn chưa hết, Thẩm Chi Niên liền chặn môi cô.

“Anh...”

Ngày nhớ đêm mong, giấc mộng thời niên thiếu nay cũng trở thành hiện thực.

Thẩm Chi Niên vô cùng nhẹ nhàng, ôn nhu đem người phụ nữ dưới thân mình giống như bảo bối.

Anh rất nhẹ nhàng, dù vậy, Trương Sơ Tâm vẫn nắm chặt lấy tay anh kêu đau.

“Lần đầu chắc chắn sẽ đau, nhưng rất nhanh sẽ khỏi, em chịu khó chút...”

~

Lúc ánh mặt trời sang sớm chiếu vào trong phòng, mắt Trương Sơ Tâm bị đau một chút, run run mở mắt.

Đầu cô đau vô cùng, theo tự nhiên Trương Sơ Tâm lấy tay xoa xoa trán.

Lúc giờ tay lên, mới phát hiện có gì đó không đúng cho lắm. Cô đột nhiên trợn lớn hai mắt, phát hiện mình đang nằm cạnh Trương Sơ Tâm.

“Á!” Cô hét lên một tiếng, xoay người ngồi dậy.

Thẩm Chi Niên bị tiếng thét chói tai của cô đang thức.

Trương Sơ Tâm kéo chăn, khiếp sợ nhìn anh, “Anh... Anh đã làm gì...”

Thẩm Chi Niên nhíu mày, “Đã làm gì sao? Em quên rồi ư?”

“Tại vì sao anh...”

“Trương Sơ Tâm, chúc mừng em, nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng được như ý muốn, ngủ với anh.” Thẩm Chi Niên nhướn mày cười một chút, đôi

mắt sáng hơn ngày thường.

“Anh... Anh! Anh khi dễ tôi!”

“Anh khi dễ em? Trương Sơ Tâm, hôm qua là ai ôm anh cứng ngắt, không cho anh đi?” Thẩm Chi Niên cười khẽ một tiếng, xốc chăn xuống giường.

“...”

Anh không mặc quần, 100% nude, Trương Sơ Tâm mở to hai mắt nhìn, ngay sau đó lại nhắm tịt mắt lại, “Anh biến thái quá!”

Thẩm Chi Niên nhìn cô, khoe miệng cong lên.

Trương Sơ Tâm đi tắm, lúc xuống lầu, hai chân của cô mềm nhũn, thiếu chút nữa đã ngã xuống.

Chuyện tối hôm qua, cô cũng nhớ ra một chút. Cô bị Tiểu Từ hạ thuốc, có khả năng là cô cùng Thẩm Chi Niên đã...

Cô cắn cắn môi dưới, tiếp tục xuống lầu.

Thẩm Chi Niên ngồi trên sofa xem văn kiện, thấy cô xuống, nhẹ giọng nói một câu, “Trong nhà bếp có để bữa sáng, em vào ăn đi.”

Trương Sơ Tâm ngẩn ra, nhẹ nhàng ‘Ừ’ một tiếng. Do dự một lát, sắp xếp lại câu nói của mình, “Thẩm Chi Niên, chuyện tối hôm qua, thật xin lỗi. Thật sự là tôi... Không phải là tôi muốn vậy...”

Cô áp úng, cảm thấy nói như thế đều không được.

Thẩm Chi Niên buông văn kiện trong tay, ngẩng đầu nhìn cô, “Cho nên, em muốn nói cái gì?”

“Tôi muốn nói...! Tôi không có ý muốn ngủ cùng anh! Anh đừng hiểu lầm!”

“Hiểu lầm cái gì?” Sắc mặt Thẩm Chi Niên dần dần tối lại.

Trương Sơ Tâm hít sâu một hơi, “Hiểu lầm tôi thích anh! Anh biết rồi, hôm qua tôi bị hạ thuốc... Ừ... Ai cũng đều đã là người trưởng thành, chuyện tối hôm qua, tôi sẽ không tính toán, nhưng cũng không có lần sau, mong anh đừng hiểu lầm.”

Cô nói xong, bước nhanh vào nhà bếp.

Thẩm Chi Niên nhìn chằm chằm bóng dáng của cô, nhìn sắc mặt anh có vẻ không tốt lắm, chỉ thấy có một ngụm bực tức trong lòng.

Cô không thích anh? Thật sự không thích sao?

Trương Sơ Tâm ăn xong bữa sáng, lúc bước ra phòng khách, đúng lúc Thẩm Chi Niên ra khỏi cửa. Trong sân nhà nghe thấy tiếng động cơ của xe.

Cô hơi ngẩn ra, sau đó lập tức xoay người chạy lên lầu.

Một lúc sau vào phòng, liền thấy điện thoại của cô đang điên cuồng reo lên.

“Hi Hi.”

“Trương Sơ Tâm! Em phải dành công đạo cho chị! Em và Thẩm Chi Niên có quan hệ gì? Đến cuối cùng hôm qua em và anh ta xảy ra cái gì?!” Tống Hi như muốn hét lên ở đầu bên kia điện thoại.

Theo bản năng Trương Sơ Tâm để điện thoại ra xa một chút, chờ bên kia yên tĩnh lại, mới lại đưa điện thoại sát tai, “Chuyện này rất dài, khi nào quay về em sẽ kể chị nghe.”

“Đề sau! Em còn muốn chị chờ đến chừng nào? Bây giờ em mau chóng nói cho chị nghe! Mau nói!”

“Được rồi được rồi... Em nói cho chị nghe là được chứ gì... Em...” Cô đang tính nói tiếp, nhưng lại nghe được tiếng chuông điện thoại khác, xuất phát từ phòng làm việc của anh.

Cô ngăn người, không phải là Thẩm Chi Niên đi rồi sao?

“Hi Hi, chờ lát nữa em sẽ gọi lại cho chị, em có chút việc gấp.” Cô nói, ngắt điện thoại, cẩn thận nghe xong lại, đúng thật là tiếng chuông điện thoại từ phòng làm việc.

Cô bước ra rồi đi vào phòng làm việc của anh.

Trong phòng trống rỗng, không có ai.

Cô đi một vòng nhìn thử, là điện thoại mà cô thường thấy Thẩm Chi Niên dùng ở trên bàn.

Người cũng lớn tới chừng này rồi mà vẫn còn quên mang điện thoại được.

Cô duỗi tay cầm điện thoại lên, xoay người đi ra.

Đây là lần đầu tiên Trương Sơ Tâm đến tập đoàn X.N.

Cô đứng ở cửa lớn, do dự một hồi lâu mới đi vào.

Nhân viên nữ ở quầy tiếp tân nhiệt tình chào hỏi cô, “Xin hỏi cô muốn tìm ai ạ?”

Trương Sơ Tâm cười cười, “Tôi muốn hỏi, giám đốc Thẩm ở tầng mấy?”

“Giám đốc ở 28 lầu. Xin hỏi cô muốn tìm tổng giám đốc sao?”

“Tôi muốn đưa cho anh ta đồ.”

“Xin hỏi cô có hẹn trước không ạ?”

“À... Không có.”

“Cô có thể ngồi chờ một chút ạ, tôi sẽ đi hỏi.”

Trương Sơ Tâm gật gật đầu, “Cô nói với anh ta, tôi là Trương Sơ Tâm.”

“Được ạ.”

Cô không nghĩ đến chuyện muốn gặp Thẩm Chi Niên lại khó khăn đến vậy.

Lúc có điện thoại từ tiếp tân gọi lên, là thư kí Hà Thanh nhận.

“Làm sao vậy?”

“Chị Hà Thanh, ở chỗ em có một người tên là Trương Sơ Tâm muốn gặp tổng giám đốc.”

“Trương Sơ Tâm?” Sắc mặt Hà Thanh thay đổi. Trương Sơ Tâm...

“Đúng vậy.”

Hà Thanh trầm mặc trong chốc lát, “Ừ, cho cô ta lên đi.”

Trương Sơ Tâm cầm điện thoại, lên tầng 28, “Xin hỏi một chút, văn phòng của tổng giám đốc ở chỗ nào?”

“Bên kia.” Người kia ngẩng đầu liếc cô một cái, chỉ tay về một hướng.

Trương Sơ Tâm nói cảm ơn.

Cô vừa bước chân đi, đằng sau liền có tiếng trò chuyện, “Thật lạ, hôm nay lại có phụ nữ đến tìm giám đốc.”

“Có gì đâu, tổng giám đốc của chúng ta không được có phụ nữ đến tìm sao?”

“Cô làm việc ở công ty mấy năm nay, có thấy giám đốc Thẩm đi cùng với ai khác sao?”

Người đó lắc đầu, “Hình như là không có.”

“Cô nói xem cô ta (Trương Sơ Tâm) cùng giám đốc có quan hệ gì?”

“Làm sao tôi biết, chắc không phải là vợ của giám đốc chứ!”

“A! Lời nói này không được để cho chị Hà Thanh nghe, nếu không cô chuẩn bị cuốn gói đi đi” Chuyện Hà Thanh thích Thẩm Chi Niên, toàn công ty ai cũng biết, ngày thường mọi người thường lấy chuyện này ra đùa giỡn, nói cô (Hà Thanh) là vợ giám đốc tương lai, cô rất hưởng thụ, cũng rất thích cách gọi ngày của mọi người.

Hai người nói xong liền dừng lại.

Lúc Trương Sơ Tâm đẩy cửa đi vào văn phòng của anh, bên trong không có người.

Cô hơi bất ngờ, tiếp tục đi hai bước vào trong.

“A... Niên, nhẹ một chút a...” Bên trong bỗng nhiên có tiếng rên rỉ kiểu mỉa mai của phụ nữ, Trương Sơ Tâm đứng hình, sắc mặt trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương 15

Phía trong căn phòng kia, tiếng rên ái muội không ngừng phát ra.

Trương Sơ Tâm ngẩn ra trong chốc lát, cô liền phục hồi tinh thần lại, ném điện thoại của anh lên sô pha, nhanh chóng chạy khỏi văn phòng của Trương Sơ Tâm.

Khi vào trong thang máy, là khi không còn tiếng người phụ nữ kia rên rỉ trong tai cô. Cô xiết chặt các ngón tay, nhắm tịt mắt, không ngừng hít sâu: Trương Sơ Tâm, không cần quan tâm, Thẩm Chi Niên ở bên người nào vậy cũng không cần quan tâm, vậy và anh ta chỉ là kết hôn giả mà thôi, không được đau lòng...

Cô không ngừng khuyên bảo chính mình, từ từ hít thật sâu, cho đến khi thang máy xuống tới tầng 1, cô mới nhẹ nhàng thở phào ra.

Không sao cả.

Cô cố gắng hít sâu một lần nữa, bước ra khỏi thang máy, cũng nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Sau đó Thẩm Chi Niên quay trở lại phòng làm việc của mình, liền thấy thư kí Hà Thanh của anh đang ngồi ở bàn làm việc của anh chỉnh sửa giấy tờ.

Anh đi qua đó, nói: “Cô đi với tôi về nhà tôi một chuyến, tôi muốn lấy điện thoại.”

“Là cái điện thoại này sao?” Hà Thanh lấy điện thoại mà Trương Sơ Tâm ném trên sô pha ra.

Thẩm Chi Niên nheo mắt, “Làm sao mà nó ở chỗ cô?”

“Là Trương tiểu thư đem lại đây.” Hà Thanh nhìn Thẩm Chi Niên thật sâu, trong lòng âm ỉ đau, nhịn không được hỏi: “Học trưởng, anh còn liên hệ với Trương Sơ Tâm sao?”

Hà Thanh cùng Thẩm Chi Niên, Trương Sơ Tâm là bạn học cùng trường đại học. Khi đó, trong ban hoạt động Đoàn, Hà Thanh so với anh và cô thấp hơn một khóa nên mỗi ngày đều luôn miệng kêu học trưởng, đầu câu học trưởng, cuối câu cũng là học trưởng, miệng lưỡi vô cùng ngọt ngào.

Khi ấy, ai cũng biết Trương Sơ Tâm thích Thẩm Chi Niên, lại không biết rằng Hà Thanh cũng thích anh. Vì muốn được gần bên anh, sau khi tốt nghiệp, cô ta (Hà Thanh) dứt khoát từ chối một công việc nhân hạ lương cao, đi theo Thẩm Chi Niên gây dựng sự nghiệp.

Hai năm khi vừa mới bắt đầu rất vất vả, ở tầng hầm, ăn mì gói, vì đạt được hợp đồng tốt mà phải thường xuyên tiếp rượu cho mấy ông chủ lớn, luôn luôn ăn không đủ no mặc cũng không đủ ấm, mỗi ngày khi tỉnh giấc, đều không thấy được ánh mặt trời. (Ồ hãm mà thấy mặt trời cái đệt gì)

Có một lần, cô vì hợp đồng bị chuột đến say bí tỉ, lúc Thẩm Chi Niên đưa cô về nhà, nhẹ giọng hỏi cô một câu, “Đi theo tôi lập nghiệp không cảm thấy vất vả sao?”

Vất vả chứ, làm sao mà không vất vả. Nhưng mà, chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn thấy ấy, có thể cùng anh ở bên nhau, có vất vả đến mấy cũng xứng đáng.

Cô của lúc ấy đã nghĩ như vậy.

Nhưng, Thẩm Chi Niên lại như dội một gáo nước lạnh từ đầu cô xuống, anh nói: “Hà Thanh, làm sao tôi không biết trong lòng cô nghĩ gì? Tôi không muốn làm uổng phí tuổi xuân của cô, dù cô có đi theo tôi đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không thích cô, vĩnh viễn cũng không thích cô.”

Anh nói một cách thẳng thừng, cũng không chừa cô một con đường sống hay để cứu vãn thứ gì cả. Cô khóc lóc hỏi anh vì sao lại đối xử với cô như thế, anh trầm mặc trong chốc lát, nói: “Bởi vì tôi đã thích người khác, Trương Sơ Tâm, chắc chắn cô quen biết.”

“Nhưng không phải anh từng nói không thích cô ta sao?”

Anh nói: “Không có không thích, từ cái nhìn đầu tiên tôi đã thích cô ấy, đời này, trong lòng tôi chỉ có cô ấy.”

Anh nhìn cô, “Cho nên, nếu như cô vì muốn được ở bên tôi mà mới đi theo tôi, hiện tại cô có thể rời rồi.”

Anh chính là tuyệt tình như vậy. Nhưng rốt cuộc cô vẫn không có rời đi. Cô muốn, cô vẫn luôn ở bên người anh, một ngày nào đó, anh có thể nhìn thấy cô. Anh nói thích Trương Sơ Tâm, nhưng rồi hai người họ cũng không ở bên nhau. Chỉ cần bọn họ không ở bên nhau, cho thấy cô vẫn còn hy vọng.

Cô đi theo anh, một năm lại một năm qua. Cô chính mắt nhìn thấy, một tên nhóc nghèo năm xưa như thế nào mà từng bước từng bước có được tất cả mọi thứ như ngày hôm nay.

Câu nói mà anh nói nhiều nhất với cô chính là: Cô giúp tôi, tôi sẽ không quên công ơn này của cô, nhưng ngoài trừ tiền bạc, tôi không thể cho cô thêm bất cứ thứ gì nữa.

Đúng. Anh cho cô rất nhiều tiền, lương một năm của cô lên tới năm trăm vạn, nhà đẹp xe sang, ai nấy đều hâm mộ sự đãi ngộ này của anh đối với cô. Nhưng không có ai biết, thật sự cô không muốn những thứ đó, cái cô muốn, chính là anh.

Cô không sợ chờ lâu, còn chờ đợi được tức là còn hi vọng.

Nhưng cô nằm mơ cũng không nghĩ tới, Trương Sơ Tâm sẽ đột nhiên xuất hiện ở chỗ này. Cô ta (TST) còn đưa điện thoại của anh đến, hai người đó đang ở bên nhau sao?

Cô khẩn trương nhìn Thẩm Chi Niên. Nhưng không nghĩ tới, anh không hề nghĩ ngợi một chút, liền trả lời, “Chúng ta kết hôn.”

Hà Thanh mở to hai mắt nhìn, người lão đảo lui về sau một bước, cô ra vẻ không thể tin nhìn Thẩm Chi Niên, môi run rẩy, “Kết... Kết hôn...”

Thẩm Chi Niên ‘Ừ’ một tiếng nhẹ nhàng, tiện tay đưa một số giấy tờ cho cô, “Kế hoạch này cô xem qua đi, tối nay trình bày ý kiến của cô cho tôi.”

“Học trưởng, anh...”

“Đi ra ngoài đi.” Thẩm Chi Niên mở miệng cắt ngang, cúi đầu, nghiêm túc mà nhìn văn kiện trong tay.

Hà Thanh cắn chặt môi, trong nháy mắt khi xoay người, nước mắt liền chảy ra.~

Khi Trương Sơ Tâm vừa rời khỏi tập đoàn X.N, gọi taxi đến bệnh viện thăm cha.

Trước đó, dì (là mẹ kế) đã lau mặt cho cha

“Mẹ, con đến rồi.”

“Tối rồi à.” Hạ Lâm quay đầu nhìn Trương Sơ Tâm, khoe miệng cong một chút.

Trương Sơ Tâm đẩy cửa đi vào đi, nhìn cha vẫn nằm bất tỉnh trên giường, đôi mắt đỏ đỏ, kéo ghế ngồi bên cạnh ông. “Mẹ, mấy ngày này cha có tốt lên chút nào không?”

Hạ Lâm lau nước mắt lắc đầu.

Trong lòng Trương Sơ Tâm khó chịu, rũ đầu một hồi lâu không nói gì.

Hạ Lâm khóc xong, ngẩng đầu hỏi cô, “Công việc gần đây của con có thuận lợi không? Bộ phim đã quay xong rồi à?”

“Quay xong rồi, gần đây con đang nghỉ ngơi.” Trương Sơ Tâm cười cười. Nhất định không thể nói chuyện cô bị đoàn phim đuổi cho mẹ nghe được.

“Vậy là tốt rồi, con cũng đừng vất vả quá, sức khỏe vẫn quan trọng nhất.”

“Dạ, con biết rồi.”

“Đúng rồi, tụi Ngu lão đại kia gần đây còn làm phiền con không?”

Trương Sơ Tâm nghe câu hỏi này, lén lút nhéo nhéo tay mình, “Mẹ, chuyện này mẹ không cần lo lắng, con sẽ xử lý.”

Hạ Lâm ngồi kế bên cô, nắm tay cô, vẻ mặt toát lên sự lo lắng, “Sơ Tâm, con nhất định phải thật cẩn thận đó.”

Trương Sơ Tâm vỗ vỗ tay bà, cười nói: “Yên tâm đi, con có thể có chuyện gì được chứ.”

“Vậy là tốt rồi.” Hạ Lâm thở dài, dường như bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nhìn Trương Sơ Tâm hỏi: “Thời Mặc gần đây có khỏe không?”

Trương Sơ Tâm sững sờ một chút.

“Thời Mặc nó hôm qua có ghé qua đây một chuyến, mua chút hoa quả.”

“À...” Trương Sơ Tâm nhẹ nhàng liếm môi, “Anh ấy thực có lòng.”

Hạ Lâm liếc cô một cái, “Nó đúng là rất có tâm. Nhưng người ta với con cũng có tâm ý, mà sao chẳng thấy con đáp lại người ta chút nào.”

“Mẹ...”

“Mẹ thấy tiểu tử Thời Mặc đó rất tốt, lúc còn đi học đã thích con, hoàn cảnh gia đình cũng không tệ, cũng có việc làm, lúc nhà chúng ta gặp đại nạn như vậy cũng không bỏ rơi con, người tốt như vậy rất hiếm đấy, con phải nắm chắc nó cho mẹ.”

Trương Sơ Tâm bắt đầu đi, “Mẹ, con cùng Thời Mặc chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

“Xạo!” Hạ Lâm trừng mắt nhìn Trương Sơ Tâm một cái, “Cái gì mà bạn bè bình thường hả? Người ta đối với con có ý gì, con còn giả vờ không biết?”

Trương Sơ Tâm nhấp miệng, cạn lời.

Cô rất muốn chứng minh cho mẹ cô thấy, nhưng chứng minh cũng vô dụng.

~

Lúc Trương Sơ Tâm vừa đi ra khỏi bệnh viện, đúng lúc chuông điện thoại vang lên.

Cô nhìn màn hình báo cuộc gọi đến, trán liền nhăn lại, nhận cuộc gọi, “Gọi tôi làm gì?”

“Em đang ở đâu?”

“Bệnh viện, thăm cha tôi.”

“Anh ở gần đó, ở đây chờ anh, anh đến đón em liền.”

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 16

Lúc Thẩm Chi Niên lái xe lại đây, từ xa đã thấy Trương Sơ Tâm cúi đầu, chơi điện thoại.

Cô chơi đến không để ý xung quanh, thậm chí Thẩm Chi Niên chạy xe trước mặt cô cô cũng không phát hiện.

Cho đến khi anh bấm còi, cô mới ngẩng đầu, nhìn thấy Thẩm Chi Niên đã xuống xe.

Trương Sơ Tâm hơi ngẩn ra một chút, “Anh tìm tôi... có việc gì sao?”

Thẩm Chi Niên ‘Ừ’ một tiếng, lại nói: “Em chờ anh, anh đi mua chút đồ ăn.”

Anh nói xong liền đi thẳng vào bệnh viện.

Lúc đi ra, trong tay anh xách theo một túi thuốc. Trương Sơ Tâm tò mò hỏi, “Thuốc của anh sao?”

“Không phải, là thuốc của mẹ anh, mẹ bị đau đầu.”

“Mẹ anh?”

Thẩm Chi Niên gật đầu, đi lên hai bước mở cửa xe, “Lên xe đi, đi thăm mẹ anh.”

Trương Sơ Tâm kinh ngạc mở to hai mắt, “Anh... Anh đừng có giỡn nha!” Cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng cái gì hết, làm sao mà gặp mẹ anh được?

Trương Sơ Tâm lắc đầu, “Tôi không muốn đi, tôi không đi được không?”

“Trương Sơ Tâm, chúng ta đã từng thoả thuận, em đừng quên.” Thẩm Chi Niên nhìn cô, sắc mặt không tốt chút nào.

“Nhưng tôi còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng.” Làm sao mà gặp mẹ anh nhanh như vậy? Tuy chỉ là giả, nhưng dù sao trong lòng cô vẫn có chút khản trương.

“Còn phải chuẩn bị cái gì sao?” Thẩm Chi Niên nhìn cô một cái, trực tiếp đi tới, đẩy mạnh cô vào trong xe, “Ngồi đó cho anh.”

Anh đóng cửa lại, xoay người vòng qua đầu xe, ngồi vào ghế tài xế ở kế bên.

“Khi gặp mẹ anh cần nói gì không?”

“Không cần nói gì hết, chỉ cần đủ tình bề bình là được rồi.”

Thể hiện yêu thương?!! Trương Sơ Tâm mở to hai mắt, “Không!”

Thẩm Chi Niên nhướn mày, nghiêng đầu nhìn cô, “Em không phải là diễn viên sao? Không phải vai gì cũng sẽ diễn sao?”

“...”

Thẩm Chi Niên xem cô trong chốc lát, đột nhiên cúi người lại gần cô, hai người rất gần nhau, đôi môi cơ hồ dán vào nhau, không gian bên trong xe chật chội, thậm chí có thể nghe thấy hơi thở mỏng manh của nhau.

Cả người Trương Sơ Tâm cứng lại, căng thẳng, “Anh muốn làm gì?!”

Ánh mắt của Thẩm Chi Niên thật sâu nhìn cô, thật lâu sau, anh mới cười khẽ một tiếng, “Ngủ cũng ngủ rồi, em còn sợ cái gì?”

Trương Sơ Tâm ngơ ngẩn, mắt tròn tròn.

Giây tiếp theo, cô liền nghe thấy một tiếng động nhỏ, là tiếng của dây an toàn được thắt.

“Thắt dây an toàn thôi, em cho rằng anh muốn làm gì?” Trong ý nói còn mang theo ý cười cưng chiều.

Trương Sơ Tâm khiếp sợ, ngay sau đó liền phản ứng, đột nhiên đẩy anh ra, “Đừng dựa gần tôi, thật dơ bẩn!”

Cả người Thẩm Chi Niên cứng đờ, trong mắt nháy lên một tia đau đớn.

Trương Sơ Tâm ngồi thẳng lên, đôi mắt nhìn thẳng phía trước, “Lái xe đi, tối nay tôi còn có việc nữa.”

~

Mẹ Thẩm Chi Niên ở trong một khu biệt thự vùng ngoại ô thành phố.

Lúc Thẩm Chi Niên cùng Trương Sơ Tâm đến, bà đang dẫn nước tưới hoa trong sân. Người hầu nhìn thấy xe Thẩm Chi Niên đi vào ở xa xa, vội vàng tiến lên nhắc nhở, “Bà chủ, cậu chủ đã trở lại.”

Lâm Vân biết hôm nay con trai đem bạn gái về nhà, ánh mắt liền sáng lên, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười, liền đứng lên, đưa ống nước cho người hầu.

Xe tiến vào trong sân, Lâm Vân đi qua, qua kính cửa xe nhìn thấy Trương Sơ Tâm, bà mỉm cười đứng chờ ở bên cạnh.

Thẩm Chi Niên đậu xe lại, xuống xe liền đi đến qua cửa của ghế cạnh tài xế, đích thân mở cửa cho Trương Sơ Tâm.

Mặt Trương Sơ Tâm không hiện lên ý tứ gì, lúc anh khom người đỡ cô bước xuống, ở bên tai cô nhẹ giọng nói: “Diễn tốt vào nào.”

Trương Sơ Tâm bất động mặt trắng bệch trừng mắt với anh, hai giây sau, hít vào một hơi thật sâu, trên miệng liền xuất hiện một nụ cười tiêu chuẩn.

Thẩm Chi Niên kéo tay cô đi đến trước mặt Lâm Vân.

Lâm Vân nhìn Trương Sơ Tâm, hơi ngẩn ra một chút, qua một hồi lâu mới mở miệng, “Con là..... Là Trương Sơ Tâm à?”

Lâm Vân biết Trương Sơ Tâm. Bởi vì, việc trước kia Trương Sơ Tâm thích Thẩm Chi Niên, không có việc gì liền chạy đến nhà bà, dù chưa vào nhà lần nào, nhưng cũng đến nhiều nên Lâm Vân cũng biết.

Ngày đó là sinh nhật Thẩm Chi Niên, Trương Sơ Tâm cũng đến tặng bánh kem, nhưng sau đó liền bị con trai bà đuổi đi.

Đương nhiên, sau khi Trương Sơ Tâm về rồi, trong lòng Thẩm Chi Niên cũng khó chịu. Giữa trưa hôm đó, Lâm Vân làm một bàn ăn, hình như anh không hề đụng đũa nào.

Khi đó, Lâm Vân nhìn không được hỏi con trai một câu, “Con thích đứa nhỏ đó sao?”

Người thiếu niên tự ti bị mẹ nhìn thấu tâm tư, trong nháy mắt có chút hoảng hốt. Qua thật lâu, anh mới nhẹ nhàng gật đầu.

Lâm Vân nói: “Con bé nhìn có vẻ là con nhà giàu có.”

Thẩm Chi Niên trầm mặc, không nói gì.

Khi ấy, Lâm Vân cũng không phản đối con trai yêu sớm, chỉ là lo lắng nhắc nhở anh một câu, “Chuyện tình yêu, còn nói đến việc môn đăng hộ đối nữa, người ta là thiên kim nhà giàu có, những người như chúng ta không thể trèo cao được.”

Câu nói thật lòng này của Lâm Vân, giống như cây dao nhỏ đâm vào lòng Thẩm Chi Niên.

Hình như từ đó về sau, Thẩm Chi Niên càng trở nên trầm mặc ít nói.

Lâm Vân nhìn con trai cùng Trương Sơ Tâm nắm tay, có chút phản ứng không kịp.

Thẩm Chi Niên nắm tay Trương Sơ Tâm đi đến trước mặt Lâm Vân, “Mẹ, Sơ Tâm, hai người có quen biết rồi à.”

Đôi mắt Trương Sơ Tâm cong cong cười, ngọt ngào nói một tiếng, “Dì.”

Thẩm Chi Niên nhéo bàn tay cô, “Còn gọi là dì sao?”

Ở trong lòng Trương Sơ Tâm thầm mắng Thẩm Chi Niên một câu, nhưng trên mặt lại bày ra nụ cười càng cười càng ngọt, thuận theo hô một tiếng, “Mẹ.”

Thẩm Chi Niên vui vẻ, trong ánh mắt nhìn Trương Sơ Tâm đều tràn đầy ý cười.

Lâm Vân càng ngạc nhiên, còn chưa kịp hỏi hay nói cái gì, Thẩm Chi Niên nhanh miệng giải thích, “Mẹ, con đã cùng Sơ Tâm đăng kí kết hôn, đây là con dâu của mẹ đó.”

Lâm Vân giựt giựt khoé miệng, trong nhất thời không tìm ra được lời nào để nói.

Về mặt của mẹ anh làm cho cô có chút xấu hổ. Trương Sơ Tâm đứng tại chỗ, chân tay luống cuống, ngây ngô cười.

Thẩm Chi Niên tiếp tục lén lút nhéo tay cô, nói: “Đi vào trước đi.” Nói xong, liền ôm eo cô đi vào bên trong.

Khi Thẩm Chi Niên ôm cô, bỗng nhiên Trương Sơ Tâm liền nhớ đến việc ở văn phòng của anh vào buổi sáng, trong lòng có chút không thoải mái, theo bản năng mà muốn trốn khỏi vòng tay anh.

Thẩm Chi Niên cảm thấy cô muốn trốn anh, liền ôm cô chặt hơn.

Hai người ôm nhau thật chặt, Lâm Vân đi theo phía sau, chỉ cảm thấy hai người đang yêu thương nhau vô cùng. Lại không biết Thẩm Chi Niên dán vào lỗ tai của Trương Sơ Tâm nhỏ giọng nói: “Em dám trốn anh một chút, xem anh có ăn em không?”

Trái tim Trương Sơ Tâm run rẩy, “Thẩm Chi Niên, không ngờ anh lại lưu manh như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 17

Thẩm Chi Niên ôm Trương Sơ Tâm vào phòng, làm bộ dạng yêu nhau nồng cháy.

Một lâu sau Lâm Vân mới phục hồi tinh thần lại. Bà ngay cả mơ cũng không ngờ tới được, con trai bà có thể cùng Trương Sơ Tâm ở bên nhau, thật ra lúc trước nó cũng không hề đề cập tới việc cùng con bé yêu nhau bao giờ.

Trương Sơ Tâm vẫn mang vẻ mặt mỉm cười, có chút bối rối ngồi ở sô pha.

Lâm Vân định thần, ngồi vào chỗ cạnh bên Trương Sơ Tâm, kéo tay cô, giọng điệu quan tâm hỏi: “Sơ Tâm, con thích uống gì? Trong nhà gì cũng có, mẹ kêu người làm cho con.”

Lâm Vân vô cùng nhiệt tình, làm cho Trương Sơ Tâm có chút thụ sủng nhược kinh, cô cười nói: “Không cần đâu... Mẹ, thực sự không cần, con uống nước lọc là được rồi.”

Câu nói của cô còn chưa dứt, Thẩm Chi Niên đã nghiêng đầu qua: “Cô ấy uống sữa chua, trong nhà có vị đào (trong convert là hoàng đào, mình cũng không biết dịch sao cho đúng nên theo cảm tính) không mẹ?”

Lâm Vân ngẩn ra, “À, hình như là không có vị đào! Không được, để mẹ đi mua!”

Trương Sơ Tâm còn đang suy nghĩ không biết từ khi nào mà Thẩm Chi Niên biết cô thích sữa chua vị đào liền nhanh chóng lấy lại tinh thần, bị nhiệt tình của Lâm Vân sợ hãi, cô lập tức đứng lên, vội vàng kéo tay bà, “Mẹ, không cần vội vàng như vậy! Con uống nước lọc là được rồi...”

“Đề anh đi mua cho.” Thẩm Chi Niên cũng đứng lên.

“Không cần...” Trương Sơ Tâm nhú mày chặt lại, đưa lưng về phía Lâm Vân, nháy mắt ra hiệu với Thẩm Chi Niên, “Đừng vội, tôi cũng không muốn uống.”

Thẩm Chi Niên lại không nghe, ôm cô đi đến cửa, khi đã ra ngoài rồi mới quay đầu nói với Trương Sơ Tâm: “Em vào ngồi với mẹ một chút, anh sẽ nhanh về thôi.”

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu nhìn anh, cau mày, “Đã nói không muốn uống mà.”

Giọng nói cô nhỏ dần, rồi lại nhìn không được hỏi anh, “Làm sao anh biết tôi thích uống sữa chua vị đào?”

Thẩm Chi Niên nhướn mày, “Không phải trước kia em thường uống sao?”

Trương Sơ Tâm híp mắt nhìn anh một chút, “Không ngờ là anh lại âm thầm theo dõi tôi lâu như vậy? Biết tôi thích ăn chocolate còn biết tôi thích uống sữa chua vị đào?”

Thẩm Chi Niên cười khê, bỗng nhiên kè sát lỗ tai cô, nhẹ giọng nói: “Anh còn biết em là 32A~”

Trái tim Trương Sơ Tâm run rẩy, đột nhiên mở to hai mắt nhìn, một tay đẩy anh ra, “Anh nói bậy! Rõ ràng là tôi có...”

Thẩm Chi Niên nhướn mày cười khê, “Có bao nhiêu?”

Mặt Trương Sơ Tâm đỏ lên, đấm một cái lên ngực Thẩm Chi Niên, “Không liên quan đến chuyện của anh!”

Thẩm Chi Niên thuận tay nắm lấy cái tay nhỏ của cô, nhìn cô, “Trương Sơ Tâm...”

Đột nhiên anh trở nên nghiêm túc, Trương Sơ Tâm cảm thấy có chút kỳ quái, hỏi: “Làm gì?”

Cổ họng Thẩm Chi Niên lặn lộn một chút, cuối cùng lại là lắc đầu, “Không có việc gì, anh sẽ trở lại nhanh thôi.” Anh giờ tay sờ đầu Trương Sơ Tâm, xoay người đi ra ngoài.

Trương Sơ Tâm nhìn bóng dáng anh, có chút ngầy ra. Không biết vì sao, cô bỗng cảm thấy Thẩm Chi Niên trở nên dịu dàng vô cùng. Cô không nhận được, lấy tay sờ chỗ anh vừa chạm vào trên đầu cô, trong lòng chợt run lên.

Quay lại phòng khách, Lâm Vân đã không còn ở đây. Trương Sơ Tâm hỏi người làm mới biết được bà đã vào nhà bếp.

Trương Sơ Tâm đi vào trong nhà bếp, vừa vào đã thấy Lâm Vân đang lấy đồ trong tủ lạnh.

Cô đi đến cạnh bà, hỏi: “Mẹ, mẹ muốn lấy cái gì? Đề con lấy giúp mẹ!”

Lâm Vân thấy là Trương Sơ Tâm đi đến, trên mặt liền xuất hiện một nụ cười, “Mẹ muốn lấy dâu tây đi rửa, là ngày hôm qua mới hái trong vườn, vẫn còn tươi lắm.”

“Mẹ, không cần đâu, thật sự không cần như vậy.” Trương Sơ Tâm thấy Lâm Vân đối với bản thân tốt như vậy, trong lòng thật sự có chút áy náy. Cuối cùng, vẫn là bà thật lòng muốn có một cô con dâu nhưng nếu biết cô chỉ là giả thôi, không biết bà sẽ đau lòng đến độ nào.

Lâm Vân lấy dâu tây ra, vừa rửa dâu tây cẩn thận vừa tán dóc với Trương Sơ Tâm, “Sơ tâm, con với A Niên yêu nhau từ lúc nào?”

Trương Sơ Tâm đứng bên cạnh, chớp chớp mắt, trả lời: “Gần đây thôi ạ... Khoảng mấy tháng.”

Lâm Vân thở dài, “Đứa nhỏ A Niên này cũng thật là, cái gì cũng giấu mẹ, ngay cả chuyện này mấy tháng trước mẹ cũng không nghe nó nói đến chút nào.”

Trương Sơ Tâm cười cười, không nói chuyện.

Lâm Vân lại nói: “Sơ Tâm à, thấy con cùng A Niên ở bên nhau, mẹ thật sự rất vui vẻ, đứa nhỏ này trước kia...”

“A! Nước sôi rồi kìa!” Nước đang đun trên bếp, sôi ừng ực, nước sôi đến nỗi trào ra ngoài, Trương Sơ Tâm vội vàng chạy tới, theo tự nhiên lấy tay không cầm nắp của nồi, lại không biết nắp nồi rất nóng, đau đến nỗi cô lập tức buông ra, cái nắp nồi liền rơi xuống đất.

“Có sao không không?” Lâm Vân hoảng sợ chạy tới, một tay tắt bếp. liến lỏi tay Trương Sơ Tâm nhìn, giọng nhỏ lại nói một tiếng, “Ai nha, đều phòng

sung hết rồi, trong nhà có cao trị phòng, đi theo mẹ lên lầu, mẹ lấy thoa cho con.” Nói xong liền kéo Trương Sơ Tâm đi ra bên ngoài.

“Mẹ, không có gì đâu, một chút là khỏi rồi...” Trương Sơ Tâm sốt ruột nói, cảm thấy mình giống như sắp chết tới nơi, chỉ là phòng do cảm nấp nỗi thôi mà!!!

Lúc Lâm Vân kéo Trương Sơ Tâm ra ngoài phòng khách, vừa lúc Thẩm Chi Niên trở về, thấy như vậy liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Lâm Vân lập tức nói: “Tay của Sơ Tâm bị bị phỏng...”

Lời còn chưa nói xong, Thẩm Chi Niên đã nhanh chân chạy tới, lo lắng vô cùng, “Vì sao lại bị phỏng?”

Anh kéo tay Trương Sơ Tâm lên, nhìn thấy mẩn mẩn đỏ đỏ sưng lên, trong lòng lập tức đau, nhin không được nói cô một câu, “Sao lại không cẩn thận như vậy?”

“Tôi không có gì...” Theo bản năng Trương Sơ Tâm muốn rút tay mình ra.

“Đừng lộn xộn!” Thẩm Chi Niên trừng mắt với cô một cái, kéo cô đi lên lầu.

Lên lầu, Trương Sơ Tâm bị Thẩm Chi Niên ép ngồi trên giường. Ngón tay bắt đầu nóng rát, thật ra cô vẫn thấy có chút đau.

Cô nhìn Thẩm Chi Niên cầm cao trị phòng đi đến, khăn trương đến nỗi ngón tay cũng cứng lại, “Không... Có đau không?”

“Biết đau mà còn không cẩn thận như vậy?”

“Thẩm Chi Niên, anh không mắng tôi liền không vui đúng không?”

Thẩm Chi Niên liếc nhìn cô một cái, bắt lấy tay cô, thoa thuốc mỡ.

Trương Sơ Tâm khăn trương muốn rút tay, Thẩm Chi Niên dờ khóc dờ cười, “Em khăn trương như vậy làm cái gì? Không muốn thoa thuốc sao?”

Trương Sơ Tâm lắc đầu, “Không có.”

Thẩm Chi Niên ngẩng đầu nhìn cô, thật lâu sau, khẽ thở dài một tiếng nói: “Đừng sợ, lát nữa thoa lên sẽ bị lạnh, nhưng không đau.”

“A—”

Trương Sơ Tâm do dự một chút, rút cuộc duỗi thẳng tay cho anh.

Thẩm Chi Niên cẩn thận thoa thuốc cho cô, “Đau không?”

Trương Sơ Tâm lắc đầu, “Không đau.” Cô nhìn bộ dáng chuyên chú của anh, trong lòng run lên một chút.

Thẩm Chi Niên ôn nhu như vậy, ngay cả trong mơ của cô cũng chưa từng xuất hiện. Cô nhìn anh, mấp máy môi, vẫn nhin không được hỏi một câu, “Thẩm Chi Niên, anh có uống lộn thuốc không?”

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chương 18

Thẩm Chi Niên hơi nhíu mắt lại.

Trương Sơ Tâm rút tay lại, nhin không được trêu chọc, “Thẩm Chi Niên, anh của hiện tại dịu dàng hơn trước rất nhiều.”

Thẩm Chi Niên giương mắt nhìn cô, “Vậy thì như thế nào? Thích như vậy sao?”

Trương Sơ Tâm ngơ ngẩn nhìn anh.

Bỗng nhiên anh cúi người đến gần cô, rất gần.

Trương Sơ Tâm sợ tới mức chạy đến phía bên kia của giường, chống tay đỡ thân người, phải cố gắng lắm cô mới không ngã xuống.

Thẩm Chi Niên càng dựa càng gần, Trương Sơ Tâm cảnh giác nhìn anh, “Anh muốn làm gì?”

Thẩm Chi Niên không trả lời, tiếp tục dựa cô gần hơn, Trương Sơ Tâm lui cũng không thể lui, tay không thể chống đỡ nữa, liền ngã xuống giường.

Thẩm Chi Niên cúi người xuống, tay chống ở hai bên của Trương Sơ Tâm như một chiếc lồng, khóe miệng cong cong cười, kẻ sát môi cô, dường như áp vào nó, thì thầm, “Trương Sơ Tâm, em như vậy ... là muốn ám chỉ anh làm gì?”

‘ Ám chỉ em gái anh! ’ Trương Sơ Tâm vừa tức vừa bức, làm sao mà cô biết lại nằm trên giường đâu!!

Cô đẩy anh, “Thẩm Chi Niên, anh mau đứng lên!”

Thẩm Chi Niên không nhúc nhích, ngược lại càng dựa cô gần hơn, đôi môi lạnh lẽo nhẹ nhàng chạm vào chop môi cô.

Vừa ngứa vừa lạnh, cả người Trương Sơ Tâm không chịu được run một chút, ngón tay nắm chặt lấy ga giường.

Trong mắt Thẩm Chi Niên mang theo ý cười, nhìn cô nói: “Trương Sơ Tâm, chúng ta ngủ cũng đã ngủ rồi, không bằng thử xem thế nào?”

Trong lòng Trương Sơ Tâm nhảy dựng, “Thử... Thử cái gì?”

“Thử xem chúng ta có thể giả thành thật luôn không.”

Trương Sơ Tâm khiếp sợ nhìn anh. Lời này của anh, là có ý gì? Anh muốn cùng cô giả thành thật sao? Không phải chỉ là kết hôn giả sao? Không phải anh ghét cô sao?

Thẩm Chi Niên thấy cô nửa ngày cũng không có trả lời, trong lòng cũng có chút khẩn trương, lại nói: “Thật ra, anh ngủ với em, nên anh phải chịu trách nhiệm.”

Chịu trách nhiệm?

Trong lòng Trương Sơ Tâm cười lạnh một tiếng, tất thảy mong đợi đều biến mất trong một khắc, cô dùng sức đẩy anh ra, xoay người xuống giường, “Lên giường liền phải chịu trách nhiệm, người Thẩm tiên sinh phải chịu trách nhiệm chắc không ít nhỉ.”

Thẩm Chi Niên hơi khép mắt lại, “Không nhiều lắm, chỉ có một người mà thôi.”

Trương Sơ Tâm giật mình, quay đầu lại nhìn anh, hỏi: “Không có tình nhân gì à?”

“Em cảm thấy anh là loại người sẽ tùy tiện lên giường với người khác sao? Trương Sơ Tâm, cho dù em không tin anh cũng phải tin ánh mắt của mình chứ?”

Trên mặt Trương Sơ Tâm hiện lên một tia chua xót, “Tôi không tin ánh mắt của tôi, vì nếu tôi tin mắt thật thì trước kia sẽ không thích anh.”

Thích một người không thích mình.

Cô nói xong, cất bước đi ra ngoài. Những ngón tay cô nắm chặt lấy nhau, trong lòng nói: Nói dối nói dối! Còn nói với cô như vậy, thế âm thanh sáng nay cô nghe ở văn phòng anh thì như thế nào, là giả ư?

Trương Sơ Tâm mới vừa xuống lầu, Lâm Vân liền vẫy tay gọi cô, “Sơ Tâm, thoa thuốc chưa con?”

Trương Sơ Tâm cười trả lời, “Đã rồi.”

“Vậy mau xuống đây ăn cơm.” Nói xong, bà lại ngẩng đầu kêu, “A Niên, xuống lầu ăn cơm.”

Thẩm Chi Niên đang chuẩn bị ra khỏi phòng thì điện thoại Trương Sơ Tâm kêu lên.

Điện thoại của cô đặt trong túi, anh đi qua mở túi, chuẩn bị giúp cô đem điện thoại xuống lầu, lại lơ đãng nhìn lên màn hình điện thoại.

Mấy chữ ‘ Hàn Thời Mặc ’ này, đâm vào trái tim anh.

Anh do dự trong chốc lát, liền ấn trả lời.

“Sơ Tâm, anh kiếm đủ tiền rồi, năm trăm vạn đúng không? Em cho anh số tài khoản, anh sẽ chuyển tiền ngay cho em!” Âm thanh của Hàn Thời Mặc đầu bên kia của điện thoại truyền đến.

Thẩm Chi Niên cầm điện thoại đi đến trước cửa sổ, giọng nói trùng xuống, “Hàn Thời Mặc, tôi là Thẩm Chi Niên.”

Đầu bên kia, Hàn Thời Mặc nghe thấy câu nói này, nhũn mảy thật chặt, “Thẩm Chi Niên... Tại sao điện thoại của Sơ Tâm lại ở chỗ của anh? Hai người đang ở cùng nhau?”

“Cô ấy ở dưới lầu, đang cùng mẹ tôi ăn cơm. À, chắc anh không biết, tôi và cô ấy đã kết hôn rồi. Chuyện tiền nọ kia, tôi đã trả hết rồi, tôi cũng thay mặt Sơ Tâm cảm ơn anh đã giúp đỡ.”

“Thẩm Chi Niên, mẹ nó, anh nói vậy là có ý gì?!” Hàn Thời Mặc giận dữ.

“Không có ý gì, chỉ là muốn nói với anh chuyện vui này thôi. Tôi còn có việc, xin cúp trước.” Thẩm Chi Niên nói xong, liền cúp điện thoại, còn thuận tay xóa đi nhật kí cuộc gọi.

Lúc xoay người bỏ điện thoại lại vào trong túi cô, không cẩn thận làm rơi một hộp thuốc trong túi. Anh khom người nhặt, lúc nhìn thấy mấy chữ “Thuốc tránh thai khẩn cấp” trên hộp thuốc, chân mày liền giật giật.

Anh đứng lên, đem hộp thuốc thả vào thùng rác.

~

Lúc Thẩm Chi Niên xuống lầu, Trương Sơ Tâm cùng Lâm Vân đã ngồi vào bàn ăn trước.

“A Niên, mau tới đây.”

“Dạ.” Thẩm Chi Niên lên tiếng, đi đến chỗ bên cạnh Trương Sơ Tâm, kéo ghế ra ngồi xuống.

Trương Sơ Tâm làm như không thấy anh, cúi đầu ăn.

Trên bàn đồ ăn đều là món Trương Sơ Tâm thích ăn, chỉ là một bữa cơm thôi nhưng đầy đủ các món ăn khiến người ta vô cùng ngon miệng.

Nhưng mà, dù có cô ngồi bên cạnh nhưng Thẩm Chi Niên vẫn buồn bực, nghĩ đến việc Trương Sơ Tâm dám giấu anh uống thuốc tránh thai, trong lòng anh liền cồn cào khó chịu.

“A Niên, con cũng đừng nhìn Sơ Tâm mãi, ăn nhiều một chút.” Lâm Vân thấy Thẩm Chi Niên nhìn chằm chằm Trương Sơ Tâm, nhin không được cười trừ ghẹo.

Trương Sơ Tâm ngược mắt nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Nghe rồi phải không? Đừng chỉ nhìn tôi như vậy, mau ăn cơm đi.”

Thẩm Chi Niên nghiêng đầu, kề miệng sát lỗ tai cô, nhỏ giọng nói: “Anh không muốn ăn cơm, anh muốn ăn em.”

“Khụ khụ...” Trương Sơ Tâm đang uống canh, nghe thấy câu này, đột nhiên ho khan lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trong nháy mắt liền trở nên đỏ bừng.

Rốt cuộc Thẩm Chi Niên cũng cười nhẹ một tiếng, thân mật giúp cô vuốt lưng, nhỏ giọng nói, “Đừng kích động như vậy, chỉ là muốn ăn em thôi, cũng không phải bây giờ, em lại kích động cái gì?”

“Ai kích động chứ!” Trương Sơ Tâm tròn tròn mắt, hung hăng trừng anh. Cô cảm thấy mình thật là oan uổng muốn chết!

Mấy năm không gặp, Thẩm Chi Niên trở nên như vậy khiến cô không quen! Thiếu niên trầm mặc ít nói của trước kia, khi nào đã trở nên lưu manh như vậy?

Lâm Vân ngồi ở xa, không nghe thấy hai người bọn họ nói cái gì, nhưng xem bộ dáng thân mật kia, trong lòng vô cùng vui mừng. Bà nhin không được cảm khái, “Sơ Tâm, được nhìn thấy con và A Niên ở bên nhau là mẹ an tâm rồi.” Nói xong dường như bà lại nghĩ tới gì đó, “Đúng rồi, hai người các con chỉ mới đăng kí thôi phải không, còn chưa làm hôn lễ? Còn không mau làm, mẹ đã xem lịch rồi, mừng tám tháng sau là ngày hoàng đạo, không bằng liền tổ chức vào tháng sau đi!”

Nói đến hôn lễ, Lâm Vân càng kích động. Con trai của bà, nhìn thấy con trai mình lấy được người nó yêu, người làm mẹ như bà thật ra vui mừng vô cùng.

Nhưng mà, Trương Sơ Tâm sợ tới mức liên tục xua tay, “Không không không... Mẹ, con... Con cùng Thẩm Chi Niên không có dự định tổ chức hôn lễ ạ...” Cô nói, nghiêng đầu nhìn về phía Thẩm Chi Niên, “Đúng không? Anh yêu,!”

Một câu “Anh yêu” của Trương Sơ Tâm nghe cảm thấy như đang nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng khi Thẩm Chi Niên nghe, trong lòng vẫn cảm thấy giống như được mật ngọt chảy qua, anh nường mày, “Tổ chức chứ? Làm sao mà không tổ chức? Một cái kiểu Tây một cái truyền thống, du lịch vào tuần trăng mật, không thể thiếu cái nào.”

“Đúng vậy! Chuyện vui như vậy, làm sao mà không ăn mừng lớn được chứ!” Lâm Vân kích động nổi đập tay lên bàn, đứng lên, “Mẹ phải đi tìm công ti tổ chức hôn lễ đây!” Nói, liền kích động chạy lên lầu.

Thẩm Chi Niên nhìn bóng dáng của mẹ mình, nghiêng đầu nhìn Trương Sơ Tâm, “Mẹ anh thuộc phái hành động.”

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh, “Thẩm Chi Niên, anh đừng quậy nữa được không? Chúng ta chỉ là kết hôn giả, anh còn muốn quậy đến khắp nơi

đều biết sao?”

“Trước buổi tối hôm qua, đúng là giả kết hôn. Nhưng sau tối đó, chính là thật sự.”

“...”

“Trương Sơ Tâm, anh biết hiện tại em không thích anh, nhưng mà... Thời gian sau này còn dài, không bằng, thích anh một lần nữa đi.”

Trương Sơ Tâm nhìn anh chằm chằm, trầm mặc trong chốc lát. Thật lâu sau, mới mở miệng hỏi, “Cho nên như thế nào? Thẩm Chi Niên, hiện tại anh thích tôi sao?”

Thẩm Chi Niên nhìn cô thật lâu, không có phủ nhận, “Đúng vậy, rất thích em”

“Bởi vì đã cùng tôi lên giường sao?”

“Trương Sơ Tâm...”

“Ngưng! Thẩm Chi Niên, tôi không muốn nghe anh nói chuyện!” Cảm xúc Trương Sơ Tâm có chút không tốt, cô hít vào một hơi thật sâu, mới tiếp tục nói: “Thẩm Chi Niên, tôi mặc kệ anh có thích tôi hay không, hay là vì bất kì một nguyên nhân nào khác mà muốn cùng hiện thực hoá mối quan hệ này. Nhưng tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không thích anh, cũng đừng nói với rằng hãy thử gì đó nữa. Không thích chính là không thích, từ thời khắc tôi quyết định sẽ từ bỏ anh, cũng không có nghĩ sau này sẽ đi lại con đường này.” Cô đứng lên, “Vẫn nên giữ nguyên hợp đồng đó đi, khi tôi trả hết tiền cho anh, chúng ta sẽ li hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 19

Lâm Vân đang ở phòng ngủ trên lầu tìm mấy công ti tổ chức đám cưới, lúc vui mừng đi xuống, Trương Sơ Tâm cùng Thẩm Chi Niên đã không còn ở đó nữa.

Bà giật mình, hỏi người làm: “Cậu và cô chủ đâu?”

Người làm trả lời: “Đã đi rồi ạ bà chủ.”

Lâm Vân nhíu mày, “Như nào mà đi liền đi như vậy? Còn không nói với tôi một tiếng nữa.”

Người làm lại nói: “Hình như là cô chủ có việc gì gấp, cậu chủ liền đưa cô đi.”

“Như vậy à...” Lâm Vân trở vào bàn ăn, một mình lẻ loi ngồi ở đầu bàn.

Con trai cũng đã lớn, có cuộc sống của nó, mỗi lần trở về đều không thể ở bên bà quá lâu. Có nhiều tiền sẽ tốt sao? Cũng tốt, nhưng cũng không tốt.

Mấy năm nay, Thẩm Chi Niên chỉ mãi mê kiếm tiền, quanh năm suốt tháng đi công tác, số lần về căn nhà này cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Lâm Vân ngồi ở ghế đầu, âm thầm thở dài trong lòng. Qua một lát, bỗng nhiên bà nhớ tới cái gì, vội vàng đứng lên, đi vào nhà bếp.

Trong tủ lạnh vẫn còn thuốc mà bà làm cho Thẩm Chi Niên, vốn là đưa cho con trai đem về, như thế nào lại quên mất.

Bà vội lấy ra, giao cho người làm, “Cô đưa cho tài xế Lý, nhờ ông ấy đem cho cậu chủ.”

Dạ dày Thẩm Chi Niên không tốt. Lúc còn nhỏ, không có tiền, một ngày ba bữa cũng là một việc khó khăn. mấy năm nay có tiền rồi, lại luôn luôn bận rộn quên ăn quên ngủ, cứ như vậy mà bị bệnh đau bao tử, cũng không thể trị tận gốc, chỉ có thể uống thuốc đông y điều trị, nhưng con trai bà lại không thích uống thuốc, bà cũng không biết thật ra con trai có uống thuốc đúng lúc đúng liều không nữa.

Lâm Vân nghĩ, lại chạy đến phòng khách, cầm điện thoại gọi cho Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên đang lái xe đưa Trương Sơ Tâm đến công ty của cô, bởi vì chuyện vừa rồi, cả hai đều trầm mặc suốt đường đi, dường như ai cũng có suy nghĩ của riêng mình.

Điện thoại reo lên, phá vỡ không khí ngột ngạt trong xe. Thẩm Chi Niên nhấn trả lời, tiếng của Lâm Vân vang lên trong điện thoại.

“A Niên à, như nào mà mấy đứa đi cũng không nói mẹ một tiếng?”

“Dạ, vì đột nhiên có việc gấp.”

“Mấy người trẻ tuổi như các con lúc nào cũng vội. À, mẹ muốn nói chuyện với Sơ Tâm.”

Thẩm Chi Niên nghiêng đầu, liếc nhìn Trương Sơ Tâm một cái.

Điện thoại của Thẩm Chi Niên đang bật loa, lúc Lâm Vân nói, Trương Sơ Tâm đều nghe hết được, cô có chút sùng sốt, liền mở miệng nói: “Mẹ, làm sao vậy? Con ở đây.”

“Sơ Tâm, hôm nay mẹ mới làm thuốc cho a Niên, đã bỏ vào một cái túi rất được rồi, vừa rồi chuẩn bị đưa cho hai đứa, nhưng kết quả là hai đứa bỏ về trước, mẹ lại quên đưa cho, bất quá, mẹ đã cho tài xế đem về nhà hai đứa rồi. Sơ Tâm à, đứa a Niên này rất sợ uống thuốc đông y, về sau phải phiền con đốc thúc nó uống thuốc. Mỗi ngày lấy một túi thuốc, ngâm vào nước sôi, sau đó đổ nước ra ly là có thể uống được rồi.”

Giọng nói của Lâm Vân truyền đến, làm cho Trương Sơ Tâm bỗng nhiên liền nhớ tới những túi thuốc trong tủ lạnh của Thẩm Chi Niên, thì ra là do mẹ của anh đích thân chuẩn bị.

Cô vội vàng trả lời: “Con biết rồi, mẹ, con sẽ giám sát anh ấy uống hết thuốc mới thôi.”

“À, được rồi, đứa nhỏ a Niên chỉ biết mỗi kiếm tiền thôi, chưa bao giờ biết chăm sóc bản thân tí nào, nhưng hiện tại có con chăm sóc nó, mẹ cũng yên tâm hơn nhiều rồi.”

Trương Sơ Tâm nghe được lời này, trong lòng cảm thấy kiều ngạo một chút, cô hít vào một hơi mới nói: “Con biết rồi, mẹ cứ yên tâm đi, con sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt.”

“À, còn... cứ như vậy đi. Sơ Tâm, con cũng nên chăm chút cho bản thân nha, con gầy quá, mỗi ngày nên ăn nhiều thêm một chút là được.”

Trong lòng Trương Sơ Tâm vừa cảm động vừa áy náy, vội vàng nói: “Con đã biết, mẹ, con sẽ chăm sóc cho bản thân thật tốt, thế nên mẹ cũng phải chăm sóc cho bản thân mẹ tốt như vậy, qua mấy ngày nữa con sẽ về thăm mẹ.”

“À, được rồi, được rồi...” Điện thoại cúp, cuối cùng Trương Sơ Tâm cũng thở phào, cô không thấy Thẩm Chi Niên phản ứng chút nào, nên nhẹ nhàng cảm khái một tiếng, “Mẹ anh đối với anh rất tốt.”

Thẩm Chi Niên nhẹ nhàng ‘Ừ’ một tiếng. Qua một lúc sau, bỗng nhiên mở miệng, “Trương Sơ Tâm, lời hứa của em nói với mẹ anh có phải thật không?”

Trương Sơ Tâm ngốc ra, khuôn mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Thẩm Chi Niên nhắc nhở: “Em nói sẽ chăm sóc anh thật tốt.”

Trương Sơ Tâm phản ứng lại ngay, trong lòng run rẩy, lén lút xiết chặt ngón tay, cô nhìn khung cảnh xa xa phía trước, nhàn nhạt trả lời: “Chỉ là diễn mà thôi, tôi là diễn viên, phát huy sở trường của mình ấy mà.”

“...”

Trương Sơ Tâm ngừng vài giây, lại nói: “Anh đã lớn như vậy rồi mà chính bản thân mình cũng không thể tự chăm sóc tốt ư?”

Thẩm Chi Niên không nói chuyện, chỉ cảm thấy đau lòng, đau đến không thể hô hấp, đau đến nói không ra lời.

Trương Sơ Tâm nghiêng đầu nhìn anh một cái, tò mò hỏi: “Thuốc anh uống là thuốc gì vậy? Anh có bệnh gì sao?”

“Bệnh về bao tử mà thôi.”

Trương Sơ Tâm nhẹ nhàng nhún mày, “Bệnh bao tử là bệnh không thể trị dứt, mẹ anh đã cất công làm thuốc cho anh, anh cũng nên uống thuốc đúng cử đi.”

Thẩm Chi Niên không trả lời cô. Trương Sơ Tâm không được trả lời, ngượng ngùng xoay đầu nhìn ra cảnh vật bên ngoài cửa xe, cũng không nói gì nữa.

Không khí lại trở nên trầm mặc. Rốt cuộc xe cũng dừng dưới lầu công ty quản lý của cô, xe vừa mới dừng lại, cô đã vội vàng mở cửa xe nhảy xuống, chạy đến bên cửa của Thẩm Chi Niên, khom lưng vẫy tay với anh qua kính xe, “Cảm ơn anh đã đưa tôi! Tôi đến rồi, anh đi đi!”

Thẩm Chi Niên nhìn cô một cái, cũng không nói chuyện gì, quay đầu xe lại, nhanh chóng biến mất.

Trương Sơ Tâm nhìn hướng mà Thẩm Chi Niên rời đi, có chút thất thần, cho đến khi có người chụp lấy bả vai của cô lại, cô mới hoàn hồn.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Hà Dĩnh mang một cái kính râm bản to đứng phía sau cô.

Hà Dĩnh là người cùng công ty quản lý với Trương Sơ Tâm, ra mắt trước cô hai năm, là đại của đại ti ở công ty, hiện giờ cũng đã là ngôi sao hạng B rồi.

Một nữ minh tinh hạng B đứng cạnh một tiểu hoa đán, có thể thấy được công ti quản lý đối với Trương Sơ Tâm thật ra chẳng ra cái gì cả.

Hà Đình dương cằm nhìn cô, “Sơ Tâm, khi nào mà cô lại quen biết với người giàu có thế? Chiếc xe vừa rồi ấy, nếu như tôi không nhìn lầm, giá chắc là khoảng bốn năm trăm vạn?”

“Tôi không hiểu biết sâu về mấy thứ đó.”

“À, rốt cuộc thì cũng chỉ là một diễn viên phụ của phụ chưa từng niềm trải sự đời.” Hà Đình tháo kính râm xuống, nhìn bằng ánh mắt đánh giá Trương Sơ Tâm từ đầu xuống chân, “Bất quá, tôi nói này, người bao nuôi cô cũng quá keo kiệt đi chứ? Đi chiếc xe sang như vậy, nhưng mà lại không mua cho cô một bộ quần áo nhìn cho được chút sao?” Cô ta giờ tay kéo cổ áo của Trương Sơ Tâm, “Sơ Tâm à, không phải tôi nói gì cô, nhưng nhìn quần áo cô mặc coi? Người ta nhìn vào nói cô là người nghèo cũng không có ai phản đối đâu!”

Trương Sơ Tâm nhìn cô ta một cái, “Chị cho rằng tôi và chị giống nhau sao, đều dựa vào thân thể của mình để có hàng hiệu? Tôi kiếm ít tiền thật, nhưng tôi vô cùng trong sạch, so với nhiều người dùng cơ thể để...”

Sắc mặt Hà Đình biến đổi, mắt trừng mắt với cô, “Trương Sơ Tâm! Mày đang nói ai?”

“Tôi không có nói chị nha, chị đừng có tặc lưỡi mình như vậy chứ.”

Hà Đình tức giận ngực cũng âm ỉ đau, ngón tay cô ta run run lên mà chỉ vào mũi Trương Sơ Tâm, “Trương Sơ Tâm! Một diễn viên người ta còn không biết là ai mà giám so với tao à? Tao nói cho mày biết! Mày đã bị Tiểu tổng “đóng băng” rồi! Về sau để coi mày sẽ sợ không có cơm ăn đó!”

Trương Sơ Tâm gất gao chau mày, “Chị đang nói cái gì?”

Hà Đình lạnh lùng cười, “Thật là, đắc tội ai không đắc tội, lại đắc tội với Tiểu tổng, thật đáng mà! Để xem sau này mày còn mạnh miệng như hôm nay không!”

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Trương Sơ Tâm Lo Lắng

Trương Sơ Tâm lo lắng chạy lên lầu, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Tống Hi, liền thấy cô từ văn phòng của giám đốc đi ra, hốc mắt hồng hồng, thoát nhìn như là vừa khóc.

Trương Sơ Tâm nghĩ đến lời nói của Hà Đình, trái tim run rẩy, vội vàng chạy lên, lôi kéo Tống Hi, khẩn trương hỏi: "Làm sao vậy? Chị vừa rồi ở dưới gặp được Hà Đình, nghe cô ta nói, chị bị phong sát phải không?"

Tống Hi vừa mới lau nước mắt, nghe cô nói, nước mắt lại chảy ra.

Trương Sơ Tâm thấy thế, liền biết sự tình là thật.

Cô bị phong sát, vậy lấy đâu ra tiền chữa bệnh cho ba? Còn có tiền của Thẩm Chi Niên, khi nào mới có thể trả hết?

Trong lúc nhất thời cô cũng có chút hoảng sợ, thân mình nghiêng nghiêng, dựa vào vách tường mới có thể đứng vững.

"Không việc gì, Sơ Tâm, tổng hội có biện pháp, Tiểu Từ kia tuy cũng là nhân vật lớn, nhưng muốn nói ở giới giải trí một tay che trời, hẳn không có năng lực như vậy." Tống Hi đỡ Trương Sơ Tâm đi tới bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Sơ Tâm, Chị không phải quen biết Thẩm Chi Niên sao? Lần trước chị đứng thuốc, là anh ta tới cứu chị, các người vào lúc ban đêm có phát sinh cái gì không? Còn có, chị còn không nói cho em biết, hai người là quan hệ gì nha!"

Trương Sơ Tâm cau mày, "Mẫu chốt đầu phải cái này, em vẫn còn tâm tư lo chuyện vợ vẫn?"

"Em mới không nói vợ vẫn nha! Em chỉ muốn hỏi một chút, đến tột cùng chị cùng Thẩm Chi Niên là quan hệ gì? Thẩm Chi Niên vừa mới thành lập công ty điện ảnh, muốn gia nhập giới giải trí, lần trước chị đi thử vai chính là bộ phim anh ta đầu tư, chị cùng anh ta có quan hệ tốt, không bằng đi tìm anh ta lấy một vai diễn? Hẳn là không khó? Có Thẩm Chi Niên chống lưng, Tiểu Từ kia cũng không dám bắt nạt chị nữa."

Trương Sơ Tâm nghe xong, càng nhũu mày chặt. Kêu cô đi cầu xin Thẩm Chi Niên? Không phải nợ anh càng nhiều hay sao?

"Sơ Tâm, chị không phải đang thiếu nợ, lại còn cha chị nằm viện, mỗi ngày đều phải tiêu tiền, nếu chị bị phong sát tức không có việc, phải làm sao bây giờ? Nếu chị quen biết Thẩm Chi Niên, mau lợi dụng để lấy tài nguyên."

Trương Sơ Tâm từ công ty trở về nhà. Dọc đường đi, không ngừng thở ngắn than dài. Phải chăng đời trước cô thiếu nợ Thẩm Chi Niên? Đời này mới dây dưa với anh không dứt. Mấy cái giờ trước mới cùng anh cãi nhau, hiện tại lại phải đi về cầu xin anh....

Trương Sơ Tâm bực bội mà cào cào đầu. Phiền quá! Phiền chết mất!

Trở lại biệt thự, một chiếc xe ở bên ngoài, không phải xe của Thẩm Chi Niên.

Cô vừa mới từ taxi xuống, từ trong xe một người đàn ông trung niên bước ra, trong tay còn xách theo một túi đồ.

"Thiếu phu nhân, đây là thuốc mà phu nhân chuẩn bị cho thiếu gia."

Trương Sơ Tâm lúc này mới nhớ tới Lâm Văn dặn dò cô theo dõi Thẩm Chi Niên uống thuốc, vội vàng đuổi tay nhận, "Cảm ơn ạ, vất vả cho chú."

Lão Lý cười cười, "Không vất vả, Thiếu phu nhân, không có việc gì, tôi liền đi về trước."

Trương Sơ Tâm hơi hơi cúi người, "Được, chú đi thông thả, chú ý an toàn."

Lão Lý lái xe rời đi, Trương Sơ Tâm mới xách theo một túi thuốc to vào trong.

Vào nhà, đổi giày, cô liền mang túi thuốc cất vào tủ lạnh.

"Ai --" nghĩ đến việc mở miệng cầu xin Thẩm Chi Niên, tâm tình liền vô cùng bực bội.

Cầu xin anh như thế nào đây? Hôm nay giống như chọc giận anh, lúc đưa cô đến công ty, sắc mặt anh đen thui, một lời cũng không nói liền quay xe bỏ đi. Cho nên, cầu xin anh thật sự sẽ được sao?

"A a a!" Trương Sơ Tâm nắm tóc, lưng dựa ở tủ lạnh ngửa mặt lên trời thở dài.

Phát ngốc một lúc, cô liền lấy di động gọi cho bạn thân Hà Mỹ Mỹ.

Trong chốc lát, điện thoại liền được kết nối.

Trương Sơ Tâm hít vào một hơi sâu, "Mỹ Mỹ, giang hồ cứu cấp, thỉnh giáo cậu một vấn đề."

"Ha ha ha!" Hà Mỹ Mỹ khoa trương cười ở đầu dây bên kia, "Từ từ chờ mình lấy chén nước."

Điện thoại đầu kia, vang lên tiếng nước rót vào ly thủy tinh.

"Được rồi, nói đi, mình nghe đây."

Trương Sơ Tâm thay đổi tư thế, nghiêng người dựa vào cửa tủ lạnh, hỏi: "Mỹ Mỹ, ngày thường nếu cậu chọc chồng mình tức giận, lấy lòng hấn như thế nào?"

"Còn không quá đơn giản sao, vợ chồng mà, cứ ôm nhau lên giường thì không có việc gì không giải quyết được."

Trương Sơ Tâm sắc mặt ngưng, "Mình chân thành nhờ giúp đỡ, làm ơn đừng nói đùa được không?"

"Mình không nói giỡn nha, ngày thường nếu mình chọc ông xã tức giận, buổi tối liền chủ động, đem hấn hấu hạ, đảm bảo hôm sau không còn thấy tức giận, còn chủ động mua quần áo cho mình."

Trương Sơ Tâm cau mày. Bất quá chiều này, đặt trong hoàn cảnh của cô với Thẩm Chi Niên có chút không thích hợp.

"Sơ Tâm, cậu muốn lấy lòng nam nhân nào nha? Ai, nhưng mình phải nhắc nhở cậu, ở trong giới giải trí hỗn loạn như vậy, cậu đừng vì mấy cái vai diễn vớ vẩn mà làm chuyện trái với đạo đức lương tâm nha!"

Trương Sơ Tâm tròn mắt, "Cậu nghĩ cái gì thế, không phải như thế."

"Vậy cậu muốn lấy lòng ai? Từ từ -- không phải là Thẩm Chi Niên chứ?"

"Mỹ Mỹ, mình còn có việc, tạm biệt nha." Trương Sơ Tâm nói xong, liền đem điện thoại di động cất đứt.

Buổi tối 8 giờ, Trương Sơ Tâm buộc tạp dề từ trong phòng bếp đi ra.

Cô đã chuẩn bị một bàn đồ ăn, liền chờ Thẩm Chi Niên rồi hâm lại. Đứng ở cửa sổ nhìn ra sân, không thấy xe anh.

Cô nhin không được liền gọi điện thoại cho Thẩm Chi Niên.

Điện thoại được kết nối, một tiếng, hai tiếng, ba tiếng..... Trương Sơ Tâm hồi hộp chờ Thẩm Chi Niên nghe điện thoại, nhưng điện thoại liền một tiếng bị cắt đứt.

Trương Sơ Tâm cảm di động, nhảy mắt hóa đá.

Mười phút sau, Trương Sơ Tâm nôn nóng ở phòng khách đi tới đi lui. Trong miệng lẩm nhẩm, "Thẩm Chi Niên tự nhiên không nghe điện thoại! không nghe điện thoại không nghe điện thoại! Phải làm sao bây giờ! "

Trong đầu đột nhiên nhảy ra câu nói kia của Hà Mỹ Mỹ, "Cứ ôm nhau ngủ là không có việc gì không thể giải quyết."

Cô đột nhiên giật mình, bỗng dưng tròn tròn đôi mắt. Chẳng lẽ thật sự muốn.....

Không được a! Trương Sơ Tâm! Cô đột nhiên vò đầu, "Như thế cùng quy tắc ngầm có gì khác nhau?!!!"

Đang nghĩ ngợi, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng ô tô.

Trương Sơ Tâm sững sốt, đang chuẩn bị đi mở cửa, cửa liền được mở ra từ bên ngoài.

Thẩm Chi Niên mở cửa, thấy Trương Sơ Tâm buộc tạp dề đứng ở cửa, hơi ngẩn ra một chút, "Em....."

"Anh đã trở lại!" Trương Sơ Tâm đầy mặt tươi cười, xoay người nhanh chóng từ tủ giày lấy ra đôi dép của Thẩm Chi Niên, thân thiết đặt dưới chân Thẩm Chi Niên, theo sau lại đứng lên, giúp Thẩm Chi Niên cởi áo khoác, "Mệt không? Trước mắt nghỉ ngơi một chút, sau đó nhanh chóng sẽ có cơm." Nghĩ nghĩ, lại chớp chớp mắt nhìn hân, "Muốn tắm rửa trước không?"

Thẩm Chi Niên mảy nhăn, khăn trương, giống như đang nhìn quái vật, "Trương Sơ Tâm, em uống nhầm thuốc?"

Trương Sơ Tâm chớp chớp mắt, "Không có a, em không phải đã đáp ứng mẹ anh sẽ chăm sóc tốt cho anh hay sao?"

Khi nói chuyện, cô đem áo khoác Thẩm Chi Niên cởi xuống, ôm quần áo, chạy lên lầu.

Thẩm Chi Niên nhìn bóng dáng Trương Sơ Tâm, hơi hạ tầm mắt.

Anh đổi dép lê, đem giày da nhặt lên bỏ vào tủ. Đi đến bàn trà, bưng ly uống nước, uống một ngụm, liền ngẩn ra, nước ấm, Trương Sơ Tâm chuẩn bị riêng cho anh?

Đôi mắt thu lại một chút.

Trương Sơ Tâm nhanh từ trên lầu xuống dưới, cười tùm tùm nói: "Nước tắm đã chuẩn bị tốt, anh mau đi lên tắm cho thoải mái, nhanh có thể ăn cơm!"

Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm một lúc lâu, chợt cười khề một tiếng. Anh hướng trên lầu đi đến bên người Trương Sơ Tâm rồi ngừng lại, dán vào gò má cô, "Trương Sơ Tâm, lấy lòng như vậy không bằng thêm thành khăn chút nữa?"

Thẩm Chi Niên ở rất gần Trương Sơ Tâm, hô hấp nóng phun nhẹ bên má cô, bả vai cô hơi hơi run một chút, khăn trương hỏi: "... Như thế nào là thành khăn?"

Thẩm Chi Niên nhướn mày, vẻ mặt thích thú, "Chẳng hạn như giúp tôi tắm rửa?"

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ai Mà Chẳng Biết Kim Chủ Phía Sau Thôi Tiểu Như Là Thẩm Tổng

Thẩm Chi Niên vừa nói xong, Trương Sơ Tâm sợ tới mức chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã trên cầu thang.

Thẩm Chi Niên đỡ lấy cô, khoe miệng hơi cong, "Mới chỉ là giúp tôi tắm rửa đã làm em kích động đến thế?"

Kích động em gái anh!

Trương Sơ Tâm dùng ánh mắt xem thường nhìn anh, nhưng mà trên mặt vẫn mang theo cười, nhẹ nhàng mà đẩy anh một chút, "Em còn chưa nấu xong, tự anh tắm đi, tắm xong có thể ăn cơm."

Cô nói xong, xoay người chạy xuống lầu. Tốc độ cực nhanh, chỉ sợ chậm một chút sẽ bị Thẩm Chi Niên tóm về giúp tắm rửa.

Thẩm Chi Niên nhìn cô chạy trời chết, khoe miệng hơi cong một chút, ngay sau đó liền xoay người lên lầu.

Trương Sơ Tâm mới vừa đem bung đồ ăn lên bàn, Thẩm Chi Niên liền đi xuống. Anh mặc một chiếc áo thun rộng cùng quần thể thao màu đen. Khác với khi Thẩm Chi Niên mặc tây trang, trông anh mặc như vậy phảng phất hình bóng người con trai trẻ tuổi năm đó.

Trương Sơ Tâm nhìn anh đến thất thần.

Thẩm Chi Niên đi đến bàn ăn, kéo một cái ghế ngồi xuống.

Trên bàn đều là đồ ăn anh thích, chạy mặn đều có, trông vô cùng hấp dẫn.

Thẩm Chi Niên lưng dựa trên ghế, ánh mắt thật sâu mà nhìn Trương Sơ Tâm, "Nói đi, có chuyện gì cần tôi giúp?"

Lúc này là thay dép lê cho anh, rồi tiếp giúp anh chuẩn bị nước tắm, hiện tại còn làm một bàn đồ ăn lớn như vậy, nói cô đơn giản chỉ là chăm sóc anh, đánh chết hán cũng không tin.

Trương Sơ Tâm ho khan một tiếng. Nếu anh đã nhìn thấu tâm tư của cô rồi, cô cũng không cần thiết tiếp tục giả vờ nữa, Trương Sơ Tâm ngẩng đầu, nhìn anh, "Thẩm Chi Niên, bộ phim điện ảnh do anh đầu tư, tôi đã tham gia thử vai....."

"Làm sao? Tiếp tục nói." Thẩm Chi Niên nhìn cô, ngón tay thon dài ở trên bàn com nhẹ nhàng gõ.

Trương Sơ Tâm nghe tiếng ngón tay của Thẩm Chi Niên ở trên bàn gõ nhẹ, trong lòng không khỏi khản trương lên. Ngón tay cô đặt ở bàn liền túm lấy váy.

"Ừm..... Ngày đó buổi tối, chắc anh còn nhớ? Em bị trúng thuốc....." Trương Sơ Tâm áp a áp ứng, nói lại ngừng một chút, sắp xếp từ ngữ rồi tiếp tục nói: "Người hạ được là Tiểu Từ, anh chắc là biết, là một nhà đầu tư phim. Anh ta đối với em..... ừm..... Lòng mang ý xấu. Lần trước Ngự lão đại là chuẩn bị đem em bán cho anh ta, chính anh đã cứu em lần đó. Lần trước ở khách sạn Minh Nguyệt anh ta cho em uống thuốc, đương nhiên là em chạy trốn. Chẳng qua, chuyện này anh ta ghi hận trong lòng, hiện tại muốn phong sát em ở giới giải trí." Nói tới đây, cô đã nói hết tình cảnh của mình. Trương Sơ Tâm dừng lại, ánh mắt trông mong nhìn Thẩm Chi Niên.

"Cho nên?"

"Khụ..... Cho nên khả năng trong khoảng thời gian tới em sẽ không có việc làm, hai chúng ta lại quen biết, anh có thể cho em một vai diễn được không?" Trương Sơ Tâm đặc biệt khản trương nhìn Thẩm Chi Niên. Tống Hi đã minh xác, công ty sẽ không cho cô cơ hội, Tiểu Từ lại phong sát cô, không một đoàn làm phim nào dám cho cô tham gia. Hiện tại cũng chỉ có Thẩm Chi Niên có thể trợ giúp cô.

Thẩm Chi Niên nhìn cô một cái, "Không có việc thì thôi, em là vợ của Thẩm Chi Niên, tôi nuôi em là được."

Trương Sơ Tâm không ngờ được Thẩm Chi Niên sẽ nói như vậy, cô sốt ruột, liền nói: "Không được a, em còn phải trả tiền nợ cho anh!"

Thẩm Chi Niên nghe thấy lời này, sắc mặt nháy mắt trầm xuống, "Kiếm tiền của tôi tới trả lại cho tôi? Trương Sơ Tâm, em thật biết tính toán đấy!"

Anh bỗng nhiên phát hỏa, Trương Sơ Tâm sợ tới mức ngón tay cũng run lên. Cô ngơ ngẩn nhìn anh, bị ghen đến nói không ra lời.

Thẩm Chi Niên trừng mắt nhìn cô một cái. Qua một lát, anh mới hạ hỏa, "Giúp em cũng không phải không thể, em mang cái gì đến đổi đi?"

Anh nhìn cô, tầm mắt không tự giác mà dừng ở trên ngực Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm đột nhiên tròn tròn đôi mắt, phản xạ có điều kiện ôm lấy ngực, "Không được! Không sử dụng quy tắc ngầm!"

Thẩm Chi Niên đem tầm mắt rời đi, nhìn chăm chăm cô, "Tôi muốn làm cái gì, còn cần tiềm quy tắc sao?"

Trương Sơ Tâm tròn mắt trừng trừng nhìn anh.

Thẩm Chi Niên nhìn cô trong chốc lát, nâng cằm, "Em lại đây."

Trương Sơ Tâm hơi hơi nhú mị, vẻ mặt cảnh giác, "Làm gì?"

"Em lại đây." Thẩm Chi Niên hướng cô vẫy tay, lại hô một tiếng.

Trương Sơ Tâm nghi ngờ mà nhìn anh một cái, nghĩ một lúc, chung quy vẫn là đi tới gần anh.

"Ngồi gần hơn."

Trương Sơ Tâm lại nhích người gần hơn chút.

"Lại gần nữa."

Trương Sơ Tâm không tình nguyện nhưng vẫn ngồi gần anh hơn.

Thẩm Chi Niên giờ tay kéo cô lại, ấn cô ngồi trên đùi anh.

Trương Sơ Tâm khấn trương đến cả người đều căng thẳng, thanh âm phát run, "Không..... Không thể sử dụng quy tắc ngầm....."

Thẩm Chi Niên cười khẽ một tiếng, "Không quy tắc ngầm, chỉ thân mật một chút." Lời còn chưa dứt, anh liền cúi đầu, hôn lên môi Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm bỗng chốc mở to hai mắt, đầu óc trống rỗng. Cô đang ngồi trên đùi Thẩm Chi Niên, không dám cử động, càng không dám giãy giụa.

Môi Thẩm Chi Niên hơi lạnh đặt trên môi cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy răng cô, tiến quân thần tốc.

Trương Sơ Tâm bị anh hôn đến trống rỗng. Trừ bỏ ngày đó buổi tối bị hạ được, mơ mơ màng màng cùng Thẩm Chi Niên xảy ra quan hệ, cô chưa từng hôn qua ai. Khi đóng phim, cũng không có cảnh hôn. Lân hôn mà tỉnh táo như vậy, thật sự là lần đầu tiên.

Cô khấn trương đến nổi tay chân cũng không biết đặt ở đâu. Thẩm Chi Niên hôn khi nhẹ khi mạnh, Trương Sơ Tâm phương diện này không có kinh nghiệm, nhanh chóng cảm thấy cả người mình mềm nhũn, không tự chủ mà dựa vào người anh.

Thẩm Chi Niên ôm eo cô, càng hôn càng nhập tâm.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Chi Niên rốt cuộc mới buông cô ra. Nhìn Trương Sơ Tâm gương mặt ửng đỏ, anh cong khóe miệng, cuối cùng cười cười, anh giờ tay sờ đầu cô, "Nói đi, muốn cái nhân vật nào?"

Trương Sơ Tâm lúc này mới phục hồi tinh thần lại, lập tức từ trên đùi Thẩm Chi Niên nhảy dựng lên. Theo bản năng mà giờ tay lau môi.

Thẩm Chi Niên nhìn động tác cô lau miệng, đôi mắt nheo lại.

Trương Sơ Tâm nhìn trộm anh. Trong lòng không khỏi nghĩ, người này kỹ thuật hôn tốt như vậy, không biết là tích cóp được bao nhiêu kinh nghiệm!

Cô gắt gao cắn môi, ngồi lại bên ghế.

Thẩm Chi Niên nhìn cô, đang chờ cô trả lời.

Trương Sơ Tâm liếc anh một cái, bắt đầu nói: "Em lần trước chuẩn bị thử nhân vật nữ số 3, bất quá nhân vật kia anh đã điều động nội bộ tặng cho tiểu tình nhân của anh rồi."

Thẩm Chi Niên gắt gao mà chau mày, "Cái gì mà tiểu tình nhân?"

"Tiểu tình nhân của anh nha, Thôi Tiểu Như!"

"Khụ --" Thẩm Chi Niên nghe thấy cái tên này thiếu chút nữa phát sặc, "Trương Sơ Tâm, ai nói với em Thôi Tiểu Như là tình nhân của tôi?"

Trương Sơ Tâm nói: "Còn cần đến người khác nói với em sao, trong giới giải trí ai mà chả biết vị kim chủ đằng sau Thôi Tiểu Như chính là Thẩm tổng nha."

"Nói hươu nói vượn." Thẩm Chi Niên cau mày, nhìn Trương Sơ Tâm nói: "Nếu quả thật là kim chủ của ai, thì cũng là của em - Trương Sơ Tâm."

Trương Sơ Tâm nghe vậy, trong lòng nhảy dựng lên, bàn tay đặt ở bàn hơi nắm chặt.

"Yên tâm đi, có tôi ở đây, không ai dám phong sát em."

Trương Sơ Tâm ngờ ngẩn nhìn anh, qua một hồi lâu, nhin không được nói: "Thẩm Chi Niên, anh hiện tại với cả trước kia thật sự không giống nhau?"

Thẩm Chi Niên mới vừa cầm lấy chiếc đĩa, nghe thấy lời này, hơi hạ tầm mắt, trong giọng nói mang theo chút châm chọc, "Tôi phấn đấu nhiều năm như vậy, nếu còn giống như trước đây, tôi chẳng phải chính là phế vật hay sao?"

Anh phấn đấu nhiều năm như vậy, nếu còn giống như trước đây, làm sao có dũng khí xuất hiện trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Đêm Nay, Em Có Thể Ngủ Ở Đây Được Không?

Trương Sơ Tâm nhìn một bàn đồ ăn được Thẩm Chi Niên ăn sạch, nhin không được hỏi một câu, "Thật sự ăn rất ngon sao?"

Thẩm Chi Niên giương mắt nhìn cô, "Em cảm thấy thế nào?"

"....."

Thẩm Chi Niên nhìn cô một cái, từ trên ghế đứng lên.

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu nhìn anh.

"Trương Sơ Tâm....." Thẩm Chi Niên đi đến cửa nhà ăn, đột nhiên ngừng lại, quay đầu lại nói: "Trương Sơ Tâm, từ nay em mang cơm trưa cho tôi đi."

"A?"

Thẩm Chi Niên cười nói: "Không phải muốn lấy lòng tôi hay sao? Cho em một cơ hội."

Trương Sơ Tâm nhìn anh đi khỏi phòng ăn, nhìn anh đi lên lầu. Cô cúi đầu nhìn cái đĩa không còn chút đồ ăn nào..... Thật sự ngon như vậy sao? Vì sao mà cô ăn lại cảm thấy mặn muốn chết! Thẩm Chi Niên không chỉ có dạ dày không tốt, mà vị giác cũng không tốt?! So với người bình thường khẩu vị thật khác biệt nha. Nghĩ đến đây, trong lòng cô liền âm thầm quyết định, về sau đưa cơm cho Thẩm Chi Niên nhất định sẽ làm theo khẩu vị như hôm nay!

Chỉ là thật sự..... Rất mặn!

Trương Sơ Tâm bung cốc trong tay uống một ngụm nước lớn.

Trên lầu, Thẩm Chi Niên vào phòng, lập tức đi vào nhà vệ sinh, đánh răng 3 lần, súc miệng không biết bao nhiêu lần, xong lại uống thêm vài cốc nước, cuối cùng miệng mới có cảm giác trở lại.

Thật là..... Mặn chết mất.

Trương Sơ Tâm đem bát đĩa bỏ vào bồn rửa, sau đó cô lấy một gói thuốc mà Lâm Vân chuẩn bị cho Thẩm Chi Niên cho vào nước nóng rồi xé miệng túi, đổ ra ly.

Cô bung ly thuốc lên lầu, lúc này Thẩm Chi Niên không có ở trong phòng.

Đây là chuyện thường tình, Thẩm Chi Niên không ở trong phòng, vậy chắc chắn là ở thư phòng.

Cô đành bê thuốc qua thư phòng, lúc mở cửa, Thẩm Chi Niên cực nhanh đem giấu một quyển sổ đi, chắc không muốn ai biết.

Trương Sơ Tâm bê thuốc đi đến, tò mò nhìn thoáng qua, "Quyển vở kia có gì bí mật sao? Xem anh bị dọa sợ kia."

Thẩm Chi Niên đem cất quyển sổ màu nâu vào ngăn tủ, khóa lại. Ngẩng đầu nhìn Trương Sơ Tâm, đôi mắt híp lại một chút, "Trương Sơ Tâm, em không biết gõ cửa sao?"

Trương Sơ Tâm lè lưỡi, "Quên mất."

Xong cô bê ly thuốc tới trước mặt Thẩm Chi Niên, "Anh mau uống thuốc đi"

Thẩm Chi Niên nhìn ly thuốc đắng ngắt, liền gất gao nhứm mảy, bắt giắc cả người lùi lại đôi chút, "Mang đi."

"Anh uống hết liền mang đi."

"Trương Sơ Tâm, em thật giống mẹ của tôi, tôi không uống thuốc này. Em mau mang đi!" Anh chỉ sợ nhất hai việc, một là những đêm Trương Sơ Tâm biến mất khỏi cuộc đời anh, hai là uống thuốc Đông y.

"Thẩm Chi Niên, sao anh lại giống trẻ con như vậy? Đã là người lớn, còn sợ uống thuốc? Không uống thuốc, cơ thể anh sẽ khỏe mạnh sao?" Cô bung thuốc đặt trước miệng Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên bịt mũi trừng mắt nhìn cô.

"Nhìn em cũng vô dụng! Hôm nay ở trên xe, lời nói của mẹ anh, không phải anh đều nghe thấy sao? Mau uống đi, em đã đồng ý với mẹ anh chăm sóc anh cho tốt."

"Uống rồi có gì tốt sao?" Thẩm Chi Niên trầm mặc trong chốc lát, mở miệng hỏi.

"Có lợi cho cơ thể anh!" Trương Sơ Tâm trừng mắt nói.

Thẩm Chi Niên nhìn cô trong chốc lát, đặc biệt nghiêm túc hỏi: "Uống rồi có thể được khen thưởng một nụ hôn không?"

"....." Trương Sơ Tâm ngây ngốc đứng đó. Chàng trai lạnh lùng đâu rồi! Làm sao lại trở thành một người vô sỉ mặt dày hết mức như vậy!

Thẩm Chi Niên bê thuốc trên tay cô để qua bên cạnh, ánh mắt rơi trên người cô không có dời đi, lại lần nữa hỏi: "Thế nào?"

Trương Sơ Tâm nói thầm, "Uống rồi cũng đâu phải tốt cho em đâu!" Hoá ra cô còn phải dỗ anh uống?

Thẩm Chi Niên sắc mặt trầm vài phần, đem ly thuốc đẩy xa, "Mang đi."

Anh nói xong, cúi đầu tiếp tục làm việc.

Muốn mang đi cô lập tức mang đi! Chưa thấy ai trẻ con như vậy! Trương Sơ Tâm bực mình, bưng cái ly đi ra ngoài, "Dù sao điều nên làm thì đã làm rồi, chính anh không chịu phối hợp, về sau cũng đừng nói với mẹ anh em không chăm sóc tốt cho anh."

"Vai diễn em muốn đã dành cho Thôi Tiểu Như." Trương Sơ Tâm mới vừa đi tới cửa, Thẩm Chi Niên bỗng lên tiếng.

Trương Sơ Tâm bỗng nhiên dừng lại, quay đầu lại, vẻ mặt khó tin, "Thẩm Chi Niên, anh đã đồng ý cho em...."

"Vẫn có thể đổi ý." Thẩm Chi Niên ngược mắt nhìn cô, trong mắt mang theo ý cười, "Nhưng. Vẫn còn cơ hội để em thể hiện....." Anh nâng cằm, chỉ chỉ cái ly trong tay cô.

"....."

Trương Sơ Tâm rốt cuộc đã hiểu được người ở phía dưới, không thể không cúi đầu. Nhưng, cũng chỉ hôn một chút, so quy tắc ngầm trong giới giải trí, cô đã được tính là may mắn. Đương nhiên, càng quan trọng hơn, người này là Thẩm Chi Niên, người cô đã từng yêu rất nhiều năm, cho nên, cũng không có chút kháng cự nào.

Cô cúi người, nhanh chóng hôn lên mặt Thẩm Chi Niên một cái.

Thẩm Chi Niên trầm mặt, "Đây là thành ý của em?"

"Thẩm Chi Niên anh đừng quá đáng!" Trương Sơ Tâm có chút tức giận, gắt gao cau mày.

Thẩm Chi Niên nhẹ nhàng gỡ hai cái lên ly thuốc.

Trương Sơ Tâm cúi người hôn lên môi anh một chút, ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh, "Vừa lòng chưa?! Uống thuốc đi!"

Thẩm Chi Niên nhìn bộ dạng cô nhăn nhó bực bội, tâm tình cực kì thoải mái mà cười lớn.

Rốt cuộc chờ đến lúc Thẩm Chi Niên uống thuốc xong, Trương Sơ Tâm bưng cái ly đi ra ngoài, trong miệng liên tục lẩm bẩm, "Thẩm ba tuổi! Thẩm biến thái! Thẩm hạ lưu! Thẩm ấu trĩ!"

Trương Sơ Tâm đi rồi, Thẩm Chi Niên lại lấy quyển sổ từ trong ngăn tủ ra xem.

Mở ra, trang giấy có chút ố vàng, đây là lúc anh học cấp ba mua, bên trong viết rất nhiều, đều là về Trương Sơ Tâm. Trang đầu tiên, còn dán một tấm ảnh của Trương Sơ Tâm, cô nằm trên bàn ngủ, ánh mặt trời xuyên qua chiếu lên đỉnh đầu cô, đem tóc cô biến thành một màu nâu nhạt.

Đó là năm thứ hai, anh ở trong phòng tự học, cô ôm sách đến phòng tự học muốn cùng anh học bài. Nhưng chỉ được một lúc, cô liền nằm trên bàn ngủ mất.

Anh ngơ ngẩn nhìn cô, nhịn không được cúi xuống hôn lên trán cô một cái.

Khi đó, ánh nắng lấp lánh, anh cho rằng cô sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh, quay đầu liền có thể thấy cô. Đáng tiếc sau đó, anh vẫn làm cô tức giận bỏ đi.

Cuộc đời đã không có Trương Sơ Tâm, sống một ngày cũng như một năm, buồn chán như nhau.

Buổi tối hôm nay, trời tự nhiên nổi sấm chớp.

Trương Sơ Tâm bị đánh thức liên hoảng sợ, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy.

Cô từ bé đã sợ sấm chớp, bởi khi còn nhỏ có một lần suýt bị sét đánh chết.

Cô ôm chăn run bần bật trên giường, nhưng bên ngoài tiếng sấm ngày càng to, không có ý định dừng lại.

Cô ôm chăn xuống giường, chạy ra khỏi phòng.

Thư phòng đèn còn sáng, cô kiên chạy tới gõ cửa.

"Vào đi." Thẩm Chi Niên nói.

Trương Sơ Tâm đẩy cửa đi vào, Thẩm Chi Niên ngẩng đầu lên nhìn cô bọc chăn đứng ở cửa, hơi nhú mảy một chút, "Em làm gì vậy?"

Trương Sơ Tâm chỉ vào ghế sofa lớn trong thư phòng, "Em đêm nay..... Có thể ngủ ở đây không?"

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Thẩm Chi Niên, Sao Anh Lại Không Biết Xấu hổ Như Vậy?

Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm bọc chăn đứng ở giữa phòng, khẽ nhú mảy, "Em làm sao vậy?"

Trương Sơ Tâm có chút xấu hổ mà chỉ ra bên ngoài, "Em..... Sợ sấm sét. Anh có thể ở đây thêm một lát không?"

Lúc trước khi cô ở nhà thuê một mình, khi có sấm chớp Tống Hi sẽ tới ngủ cùng cô. Hiện tại ở nơi này không thể gọi Tống Hi tới, chỉ có thể ở cùng Thẩm Chi Niên.

Trương Sơ Tâm nói xong, cũng không đợi Thẩm Chi Niên đồng ý, bọc chăn đi đến sofa, "Em chỉ ở đây một lúc thôi, hết sấm sét sẽ trở về, sẽ không quấy rầy anh làm việc."

Trương Sơ Tâm cẩn thận nói, ngồi xuống sofa.

Thẩm Chi Niên ánh mắt vững nhìn cô, bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên, đi tới gần Trương Sơ Tâm.

"Ài, anh làm gì vậy!" Trương Sơ Tâm vừa mới chuẩn bị nằm xuống, Thẩm Chi Niên cúi người ôm cô lên. Thân mình bỗng nhiên bị nhấc lên, cô sợ tới mức theo bản năng mà ôm lấy cổ Thẩm Chi Niên, "Anh định làm gì? em chỉ ở chỗ này một lát thôi mà."

Cô tưởng Thẩm Chi Niên không cho cô ở lại thư phòng.

Thẩm Chi Niên giọng nói vững vàng nói: "Về phòng đi ngủ."

Trương Sơ Tâm rụt cổ, định mở miệng nói sợ, nhưng rốt cuộc vẫn chưa kịp nói.

Thẩm Chi Niên ôm cô trở về phòng, lúc sau liền xoay người rời đi.

Từ đầu tới cuối, không nói một lời.

Trương Sơ Tâm nhìn bóng dáng anh rời đi, ngẩn ra vài giây. Đột nhiên, một đợt sấm sét truyền tới khiến trái tim cô bỗng run rẩy, Trương Sơ Tâm vội vàng chui vào trong chăn, cả người cuộn lại, ở trong chăn không hở chỗ nào.

Bên ngoài tiếng sấm tia chớp ầm ầm, trời giống như sập xuống, rất dọa người.

Trương Sơ Tâm sợ hãi, gắt gao bịt tai mình lại, trong lòng oán trách Thẩm Chi Niên. Còn không phải cô chỉ ở lại thư phòng cùng anh một lúc thôi sao? Cô thật sự rất sợ hãi.

Di động đúng lúc này, vang lên.

Trương Sơ Tâm sờ sờ, tìm được di động, là Hàn Thời Mặc nhắn tin, "Có sấm sét, Tống Hi có ở cùng em không?"

Trương Sơ Tâm ở trong chăn nhắn tin lại, "Không có."

Hàn Thời Mặc: "Anh đến cùng em nhé!"

Trương Sơ Tâm: "Không cần, em ở nhà bạn."

Không thấy có tin nhắn trả lời lại. Thật lâu qua đi, màn hình di động mới lại sáng lên, "Bạn nào? Thẩm Chi Niên sao?"

Trương Sơ Tâm nhìn tin nhắn, đôi mắt lập tức mở to.

Còn chưa kịp nghĩ tại sao Hàn Thời Mặc lại biết, chăn đột nhiên bị xốc lên.

"Trương Sơ Tâm, em định ở trong này chết góc luôn sao?" Thẩm Chi Niên đen mặt đứng ở đầu giường, cánh tay anh còn treo áo ngủ.

Hóa ra anh vừa rồi đi lấy quần áo ngủ?

"Ngồi trong chăn chơi di động? Trương Sơ Tâm, đôi mắt này em không cần?" Thẩm Chi Niên gắt gao mà nhíu mày, tay cầm lấy di động của cô, ném ra đầu giường.

Trương Sơ Tâm ngơ ngẩn nhìn anh.

Thẩm Chi Niên nhìn cô, ngữ khí bỗng trở nên mềm mại, "Thực sự rất sợ hãi sao? Tôi tắm rửa một lúc rồi sẽ quay lại, biết không?"

Trương Sơ Tâm trong đầu trống rỗng, ngơ ngác nhìn anh.

Thẩm Chi Niên sờ đầu cô, cúi người chỉnh lại chăn cho cô. Sau đó, đứng dậy, cầm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Trong chốc lát, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Không phải âm thanh rất lớn, lại thêm ở ngoài sấm sét ầm ầm, nhưng Trương Sơ Tâm lại đặc biệt nghe rất rõ.

Di động bỗng nhiên vang lên, kéo cô lại thực tại.

Trên màn hình điện thoại, tên Hàn Thời Mặc nhấp nháy.

Trương Sơ Tâm ngây ngốc trong chốc lát, mới chậm rãi nghe điện thoại.

"Em đang ở đâu?" Hàn Thời Mặc hỏi, giọng nói nặng nề, nghe ngữ khí thì có lẽ tâm trạng anh đang không tốt.

Trương Sơ Tâm không tự giác mà nắm chặt ngón tay, nhỏ giọng mà nói: "Bạn..... Bạn trong nhà."

"Sơ Tâm, em định giấu anh tới khi nào?"

"Thời Mặc....." Trương Sơ Tâm trong lòng đột nhiên run một chút, "Em....."

Trương Sơ Tâm muốn giải thích một chút, lại không biết nên nói gì, sờ dĩ giải thích đều là che giấu.

Cô trầm mặc, không nói gì.

Giọng nói Hàn Thời Mặc lại truyền đến, lạnh vài phần, "Em thật sự cùng Thẩm Chi Niên kết hôn?"

Trương Sơ Tâm gắt gao mà cắn môi, nói không ra lời.

"Trương Sơ Tâm, em quả nhiên vẫn thích hắn. Nhiều năm như vậy, em vẫn không quên hắn, không nghĩ tới hắn đã từng làm tổn thương em, trong mắt em cũng chỉ có hắn! Trương Sơ Tâm....." Giọng nói phẫn nộ của Hàn Thời Mặc bỗng nhiên nghẹn lại, anh ngừng lại.

Trương Sơ Tâm nắm chặt di động, không biết nên nói cái gì, thậm chí cũng không dám thở mạnh.

Hồi lâu, Hàn Thời Mặc rốt cuộc lần thứ hai mở miệng, thanh âm thấp thấp, áp lực, "Trương Sơ Tâm, nhiều năm như vậy, anh ở bên cạnh em, em có phải hay không..... Trước nay đều không thấy thích anh?"

Trương Sơ Tâm nghe chưa xót, nghẹn ngào mà nói "thực xin lỗi. "

Điện thoại đột nhiên im bật. Nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhẹ.

"Hàn Thời Mặc....."

Điện thoại bỗng nhiên bị cắt đứt, bên tai không chút âm thanh.

Trương Sơ Tâm vẫn duy trì tư thế cầm điện thoại, đôi mắt chớp chớp, nước mắt rơi xuống.

Hàn Thời Mặc đối với cô tốt bao nhiêu, so với người khác, cô là người rõ nhất.

Chỉ là không có biện pháp thích anh ấy.....

Ngoài cửa sổ vẫn còn sấm sét.

Thẩm Chi Niên tắm rất nhanh liền đi ra.

Trương Sơ Tâm ngồi ở đầu giường, trong tay nắm di động.

Thẩm Chi Niên sùng sốt, " Tại sao lại không nằm xuống?"

Anh còn chưa dứt lời, một cái gối bay qua đầu anh.

Cái gối này đến bất chợt, anh chưa kịp né tránh, liền bị đập một phát vào mặt.

Cũng may, chỉ là một cái gối, đổi lại nếu là một vật cứng, chắc chắn không thể cứu được nhan sắc.

Anh cầm lấy cái gối, cau mày nhìn về phía Trương Sơ Tâm, "Em lại làm sao vậy?"

Trương Sơ Tâm không nói gì, di động liền bay về phía anh.

Thẩm Chi Niên theo bản năng mà trốn, di động " bang " rơi trên mặt đất, nháy mắt liền vỡ vụn.

Thẩm Chi Niên mày nhăn đến cực hạn, giọng nói có phần bất đắc dĩ, "Em rốt cuộc làm sao vậy?"

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh, "Anh còn hỏi em làm sao vậy? Anh có phải đã nghe điện thoại của em?"

Thẩm Chi Niên hơi hơi ngẩn ra trong chốc lát, đột nhiên phản ứng lại.

Anh nhìn cô, nhẹ nhàng đáp một tiếng.

"Thẩm Chi Niên! Anh dựa vào cái gì mà nghe di động của em! Em nói cho anh, anh đây là xâm phạm người khác!"

Thẩm Chi Niên sắc mặt trầm xuống, giọng nói cũng lạnh đi, "Em sợ Hàn Thôi Mặc biết chúng ta có quan hệ?"

"Chúng ta đã nói không cho người khác biết!"

Thẩm Chi Niên nhìn cô trong chốc lát, cuối cùng lại không nói cái gì, đi tới mép giường.

Trương Sơ Tâm ngờ ngẩn mà nhìn anh đi tới, ngờ ngẩn mà nhìn anh nằm lên giường.

Trương Sơ Tâm ngốc lại càng ngốc, "Thẩm Chi Niên, anh làm gì?"

"Ngủ." Anh nói, giờ tay kéo Trương Sơ Tâm lại, giữ cô nằm trong lòng ngực anh.

Anh thỉnh thoảng hành động, Trương Sơ Tâm cả kinh mở to mắt.

Thật lâu sau, cô mới phục hồi tinh thần lại, giãy giụa, "Không phải..... Thẩm Chi Niên, em hiện tại đang cùng anh cãi nhau, anh phải giải thích đi chứ!"

Trương Sơ Tâm giãy giụa trong lòng Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên sức lực lớn, ôm cô không buông, thanh âm thấp thấp, "Không phải sợ sét đánh sao? Tinh thần tốt như vậy sao?"

"Thẩm Chi Niên anh đừng nói sang chuyện khác!"

"Mau ngủ."

Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên nhắm mắt lại liền ngủ. Cô dùng sức giãy giụa, lộn xộn trong lòng Thẩm Chi Niên.

"Trương Sơ Tâm, em cứ việc giãy, châm lửa em phụ trách đập!" Thẩm Chi Niên rốt cuộc nhịn không được mở to mắt trừng trừng nhìn cô.

Trương Sơ Tâm hoảng sợ, nháy mắt không dám động, chỉ dám nhỏ giọng mà kháng nghị, "Anh buông ra, hết sấm sét rồi, anh cũng nên về phòng chứ!"

"Không trở về."

"Thẩm Chi Niên, sao anh lại không biết xấu hổ như vậy."

"....."

Chốc lát sau.

Trương Sơ Tâm rốt cuộc cũng nằm im trong lòng Thẩm Chi Niên.

"Thẩm Chi Niên, anh ngủ rồi sao? Thẩm Chi Niên..... Thẩm Chi Niên....."

Trương Sơ Tâm nâng đầu nhìn anh, anh nhắm mắt lại, ngủ thật sự nghiêm túc.

"Thẩm Chi Niên, anh trước kia tại sao không thích em?" Cô nhỏ giọng nói một câu, thầm kín than một tiếng.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Chi Niên ôm cô chặt thêm, thanh âm nhẹ nhàng vang lên, "Trương Sơ Tâm, nếu tôi nói trước kia tôi cũng thích em, em sẽ cho tôi một cơ hội?"

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Trương Sơ Tâm, Em Muốn Mưu Sát Chồng?

Thẩm Chi Niên vừa nói ra lời này, toàn thân đều căng thẳng, khẩn trương chờ Trương Sơ Tâm trả lời.

Nào biết, đợi nửa ngày, Trương Sơ Tâm lại không có chút phản ứng.

Thẩm Chi Niên hơi hơi cau mày, cúi đầu nhìn, hóa ra Trương Sơ Tâm nằm trong ngực anh đã ngủ rồi.

Thẩm Chi Niên trừng mắt nhìn cô, thái dương giật giật, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói một câu, "Trương Sơ Tâm! Em là heo sao!"

Nghe thấy người nói chuyện, Trương Sơ Tâm hơi hé miệng, lông mi run rẩy, nhưng mắt vẫn không mở.

Thẩm Chi Niên nhìn môi cô, hầu kết hơi giật giật, không nhịn được cúi đầu hôn lên môi cô, cắn nhẹ lên môi cô một cái.

"Ừm——" Trương Sơ Tâm bị đau kêu một tiếng, trong lúc ngủ mơ màng giơ tay xoa môi.

Thẩm Chi Niên cho rằng cô tỉnh, híп mắt nhìn cô. Cuối cùng, cô lại chỉ xoay người, trong miệng lẩm bẩm nói gì đó, tiếp tục ngủ.

Thẩm Chi Niên một đêm không ngủ, thế mà nha đầu bên cạnh lại không tìm không phôi ngủ

Hôm sau, Trương Sơ Tâm tỉnh ngủ, nhớ tới hôm qua, lại phát hiện mình đang được Thẩm Chi niên ôm trong ngực. Cô giơ hai tay đẩy anh ra, nhưng làm thế nào cũng không được. Cô tăng thêm sức, cố gắng nhấc hai tay Thẩm Chi niên ra.

Nhưng cánh tay Thẩm Chi Niên như chiếc kim ôm chặt cô, cô phí rất nhiều sức lực, nhưng cũng không nhấc nổi tay anh. Anh ôm cô trong ngực, thân thể hai người dính sát vào nhau.

Trương Sơ Tâm không nhịn được mắng một câu, "Hạ lưu!"

Cô vừa dứt lời, Thẩm Chi Niên liền tỉnh, xoay người một cái đặt cô dưới thân.

Trương Sơ Tâm giật mình trừng mắt nhìn anh, "Anh muốn làm gì?"

"Không phải mắng tôi là hạ lưu sao? Tôi tạo chứng cứ cho em?"

Trương Sơ Tâm sắc mặt thay đổi, trong lòng có chút sợ hãi, "Anh tránh ra, mau tránh ra!"

Thẩm Chi Niên đè cô thật nặng, không thể thoát ra cũng không thể cử động.

Trương Sơ Tâm trong lòng hoảng hốt. Sợ hãi có, thẹn thùng có, nhiều nhất vẫn là phẫn nộ. Cô nhớ tới âm thanh trong văn phòng anh lần trước, không biết thế nào lại có sức lực lớn đến vậy, giờ cao đầu gối, huyếch vào nửa thân dưới của anh.....

Thẩm Chi Niên không kịp đề phòng, bị đau xoay người ngồi dậy, sắc mặt âm trầm, nghiêng răng nghiêng lợi, "Trương Sơ Tâm, em định mưu sát chồng?"

Trương Sơ Tâm tiện tay vớ gối ném qua chỗ anh, thờ phỉ phỉ từ trên giường xuống, chạy vọt vào phòng tắm.

Mười phút sau, Trương Sơ Tâm từ trong phòng tắm ra.

Thẩm Chi Niên đã không còn trong phòng.

Vốn tưởng rằng anh đã đi rồi, nhanh chóng đi làm. Nào ngờ, vừa đi xuống lầu, lại thấy anh anh ngồi ở sofa đọc báo.

Trương Sơ Tâm tò mò hỏi anh một câu, "Tại sao anh vẫn chưa đi?"

"Chờ em làm ăn sáng."

Trương Sơ Tâm "..... Trước kia không có em, ai làm cho anh?"

"Không ăn."

".....!!"

Trương Sơ Tâm tuân lệnh đi vào phòng bếp.

Bữa sáng rất đơn giản, chưa tới mười phút đã làm xong, cô còn chuẩn bị thêm cho anh một ly thuốc.

Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm bê ly thuốc, hơi nhú mồm một chút. Nhưng cũng không nói gì, tiếp tục ăn bữa sáng.

Trương Sơ Tâm ăn không yên, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt dừng trên người anh rất lâu, rốt cuộc anh buông đĩa, ngẩng đầu nhìn cô, "Muốn nói cái gì?"

Trương Sơ Tâm ho một chút, sắc mặt kì quái, hỏi: "Có phải đêm qua anh đã làm cái gì em?"

Thẩm Chi Niên cụp mắt, không đáp.

Trương Sơ Tâm nhìn anh, đột nhiên có chút bức mình. Cúi đầu, tay cầm đĩa cào tới cào lui trên đĩa, phát ra âm thanh chói tai.

Thẩm Chi Niên nhẹ nhàng nhú mồm.

Lúc sau, Trương Sơ Tâm ăn xong bữa sáng, cầm ly thuốc đưa đến trước mặt Thẩm Chi Niên, "Uống thuốc."

Thẩm Chi Niên nhìn cô, không nhúc nhích. Trong ánh mắt hàm chứa cười, ngón tay thon dài ở trên bàn gỗ nhẹ nhàng.

Trương Sơ Tâm biết anh suy nghĩ cái gì, nhưng cũng không nhúc nhích.

Hai người trầm mặc, Thẩm Chi Niên đột nhiên hỏi cô: "Muốn vai nữ chính sao?"

Trương Sơ Tâm ngơ ngẩn nhìn anh, nói không ra lời.

.....

Trương Sơ Tâm suy nghĩ trong chốc lát, từ ghế đứng lên, đi đến bên Thẩm Chi Niên.

Cô cúi người, môi dán sát gần môi Thẩm Chi Niên, đột nhiên dừng lại, "Thẩm Chi Niên, có thể hỏi anh một chuyện không?"

Thẩm Chi Niên nhướng mày, "Hỏi đi."

Trương Sơ Tâm muốn hỏi sự việc lần trước trong phòng anh. Nhưng cuối cùng lại không nói ra lời. Cô dựa vào gì để hỏi? Cô có tư cách gì để hỏi? Ngay từ đầu không phải đã nói không can thiệp sinh hoạt cá nhân của nhau sao?

Cô không có quyền hỏi chuyện này. Nhưng lại cảm thấy Thẩm Chi Niên cùng người khác thân mật, trong lòng có chút hụt hẫng khó chịu. Cô không chịu nổi khi bị anh trêu chọc. Không ai biết, buổi sáng hôm nay lúc tỉnh lại, trong lòng cô có bao nhiêu cảm giác hạnh phúc.

Cô chưa từng nghĩ sẽ không thích anh nữa. Mỗi lần muốn quên anh, lại là một lần thất bại.

"Em muốn hỏi cái gì?" Thẩm Chi Niên thấy cô nửa ngày không mở miệng, trong lòng tò mò.

Trương Sơ Tâm lắc đầu, "Không có gì." Cô cúi người, nhanh chóng hôn lên môi Thẩm Chi Niên. Khi rời đi, cô đảo mắt, cắn một phát lên môi anh.

Thẩm Chi Niên bị đau, cau mày nhìn cô.

Trương Sơ Tâm sờ môi, "Trả cho anh!"

Hôm nay buổi sáng cô vào phòng tắm phát hiện môi mình có một vết cắn nhằn nhọt, còn ai gây ra vào đây nữa?

Bữa sáng qua đi, Thẩm Chi Niên lên lầu thay quần áo.

Khi xuống dưới, Trương Sơ Tâm nằm chán ngồi chơi điện thoại trên sô pha.

Thẩm Chi Niên quay người về phía bàn trà, "Buổi sáng có thời gian thì đi mua quần áo đi, tối nay đoàn làm phim mở hộp báo."

Trương Sơ Tâm nghe xong, bật dậy, vừa mừng vừa sợ, "Mở hộp báo?!"

Thẩm Chi Niên cong khoe miệng.

Trương Sơ Tâm khiếp sợ, "Em không cần thử vai sao?"

"Việc này không quan trọng."

Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên đặt thẻ lên bàn, cầm lấy đưa cho anh, "Anh đã giúp em rất nhiều rồi, tiền này không cần, tiền mua lễ phục em vẫn có."

Thẩm Chi Niên nháy mắt trầm sắc mặt, "Không muốn dùng tiền của tôi?"

Trương Sơ Tâm gật gật đầu, "Thiếu tiền anh nhiều quá sẽ không trả được....."

"Vậy đừng trả! Trương Sơ Tâm, tôi không muốn em trả lại cho tôi, em muốn trả xong hai ta sẽ không còn quan hệ gì." Anh nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Trương Sơ Tâm cầm tấm thẻ, ngơ ngẩn nhìn bóng dáng Thẩm Chi Niên.

Cả đời liên quan đến nhau, chẳng phải là cùng anh cả đời làm vợ chồng?

Cùng Thẩm Chi Niên chung sống cả đời, đây là ước mơ lớn nhất của cô lúc trước nha.

Nhưng, thật sự có thể cùng anh sống cả đời sao? Thực ra, cô cảm thấy Thẩm Chi Niên lúc trước với bây giờ hơi khác nhau. Trước đây nhiều năm như vậy không thích cô, thậm chí là chán ghét, sẽ đột nhiên thích cô sao?

"Trương Sơ Tâm." Đang nghĩ ngợi, giọng nói Thẩm Chi Niên từ cửa truyền đến. Anh bỗng nhiên lại trở về.

"A!" Trương Sơ Tâm hoảng sợ, phục hồi tinh thần.

"Tura mang cơm cho tôi, đừng quên."

"....."

"Nếu em không mang, tôi sẽ không ăn."

"....."

Thẩm Chi Niên đi rồi, Trương Sơ Tâm cả người vô lực nằm trên sofa, đôi mắt liên tục chớp chớp nhìn trần nhà. Thẩm Chi Niên từ khi nào trở nên trẻ con như vậy? Không mang cơm sẽ không ăn? Cô nghĩ, nhin không được phụt cười, đôi mắt cong cong, thật giống một đứa trẻ nha.

Trương Sơ Tâm nằm ở sofa nằm một lát, cảm di động, nhin không được nhắn tin cho Thẩm Chi Niên, "Thẩm Chi Niên, hỏi anh một vấn đề."

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Giọng nói vừa rồi là của Hà Đình, bên cạnh còn có hai trợ lý nữa. Hai trợ lý trong tay đều xách đầy đồ, dáng vẻ cực kì thỏa mãn.

Hà Đình vừa tiến đến, mấy người nhân viên đều tiến lên, cúi đầu khom lưng, "Hà tiểu thư, cô đã tới!"

"Hà tiểu thư, trong cửa hàng có nhiều mẫu mới, để tôi lấy cho cô xem."

"Hà tiểu thư, mời cô uống nước."

"Hà tiểu thư, cô ngồi xuống nghỉ ngơi, chúng tôi lập tức lấy mấy mẫu mới cho cô chọn."

Một đám người vây quanh Hà Đình, đài ngộ này, quả thực có thể so với thái hậu.

Hà Đình chỉ vào chiếc váy trên tay Trương Sơ Tâm, "Chiếc váy trong tay cô ta, tôi muốn."

Nhân viên bán hàng sùng sốt, có chút khó xử mà nhìn về phía Trương Sơ Tâm, "Tiểu thư, chiếc váy này....."

Trương Sơ Tâm cười một chút, chuẩn bị đem váy đưa cho cô ta, lại nghe thấy Hà Đình nói: "Việc gì phải hỏi, chiếc váy này đâu phải đến chó mèo cũng có thể mua, mang váy lại đây."

Trương Sơ Tâm nghe thấy lời này, mày hoi nhúu lại một chút.

Hướng dẫn mua nghe xong, lúc này cẩn thận đánh giá Trương Sơ Tâm một cái. Trương Sơ Tâm khí chất sang trọng, thể cho nên vừa rồi lúc cô tiến vào, nhân viên bán hàng liền niềm nở giới thiệu, đến lúc này nhìn kỹ mới phát hiện toàn thân cô không một món đồ nào là hàng hiệu, ăn mặc cực kì bình thường.

Nhân viên nháy mắt thay đổi thái độ, "Tiểu thư, phiền cô đưa váy cho tôi."

Trương Sơ Tâm trầm mặc, nhất thời cũng không động đậy, bàn tay nắm chặt váy.

"Trương Sơ Tâm, cô bình tĩnh, chiếc váy này rất quý, làm hỏng, cô cũng không đền nổi."

Hà Đình giả vờ làm người tốt, nhưng mỗi lời nói ra đều mang theo sự trào phúng, giống như đang xem kịch.

Nhân viên nghe Hà Đình nói như vậy, lập tức cũng kêu lên, "Đừng! Tiểu thư, cô nhẹ tay chút, chiếc váy này rất đắt!"

Trương Sơ Tâm lúc này không nhịn được, đem váy đặt lên quầy thanh toán, "Gói cho tôi."

Mấy nhân viên đứng sốt một hồi, tròn mắt nhìn nhau.

Hà Đình cười rộ lên, chế giễu, "Trương Sơ Tâm, mua không được cũng không quá mất mặt, tôi sợ thẻ tín dụng của cô không đủ tiền đâu."

Hà Đình đi tới gần cô, kéo chiếc váy, "Chiếc váy này tôi mua, thanh toán." Nói xong liền lấy ra một chiếc thẻ tín dụng.

Nhân viên mỉm cười đi tới cầm thẻ của Hà Đình.

"Chiếc váy này tôi muốn lấy trước, ở nơi này các cô cũng phải coi trọng thứ tự trước sau chứ?"

"Này....."

"Thanh toán!" Trương Sơ Tâm cầm chiếc thẻ của Thẩm Chi Niên cho ném lên bàn.

Chiếc thẻ thực quý giá, không chỉ có nhân viên sưng sốt, mà Hà Đình cũng ngạc nhiên.

"Thanh toán nhanh, đừng thất thần."

"Lập, lập tức thanh toán cho tiểu thư." Trong tay có chiếc thẻ đen này, không chỉ là người có tiền, chỉ sợ thân phận cũng cực cao. Nhân viên nháy mắt trở nên cung kính, vội vàng vàng giúp Trương Sơ Tâm thanh toán.

Trương Sơ Tâm xách theo váy rời đi, Hà Đình đi tới bên cạnh cô, nhúu lông mày đánh giá cô, "Trương Sơ Tâm, cô thật sự được người giàu có bao nuôi?"

Trương Sơ Tâm nhìn cô ta một cái, "Cô cho rằng ai cũng giống cô sao?"

Vì đã mua chiếc váy này, cô tự nhiên muốn mua thêm một chiếc túi, một đôi giày phù hợp. Chỉ là, khi mua giày và túi, Trương Sơ Tâm phải chú ý giá tiền của từng món một.

Kỳ thật, sau khi mua váy xong, Trương Sơ Tâm liền hối hận. Chiếc váy này vô cùng đẹp, nhưng cũng không nên tốn nhiều tiền như vậy để mua. Cô lúc ấy do bị Hà Đình Khích nên hồ đồ.

Cô xách ba túi đồ ra cửa, trái tim như rỉ máu.

Lúc cô ra khỏi khu thương mại Thiên Tinh, mới hơn bốn giờ.

Trương Sơ Tâm tìm ở gần đây một quán cà phê ngồi chờ.

Ngồi xuống, cô nhắn tin nhắn cho Thẩm Chi Niên, "Em mua xong quần áo rồi, hẹn báo khôi quay là khi nào?"

"Em đang ở đâu?" Thẩm Chi Niên nhắn tin lại rất nhanh, giống như từng phút từng giây anh đều nhìn chăm chăm chiếc di động.

Trương Sơ Tâm ôm di động cười tủm tỉm, "Ở Starbucks bên cạnh thương mại Thiên Tinh."

"Em chờ anh một lát, anh lập tức đến đón em."

Thẩm Chi Niên quả thực rất nhanh liền tới, lúc anh đến, Trương Sơ Tâm mới uống được một phần tư cốc cà phê.

Cô ngơ ngẩn nhìn anh, "Anh lái máy bay tới à?"

Thẩm Chi Niên bị cô chọc cười, xoa đầu cô, ngồi xuống bên cạnh.

Trương Sơ Tâm sờ sờ tóc, "Đừng làm rối tóc em."

Tầm mắt anh hướng tới mấy túi đồ của cô, Trương Sơ Tâm có chút chột dạ, lấy lòng đem cà phê đưa tới trước mặt Thẩm Chi Niên, "Anh muốn uống cà phê không?"

Thẩm Chi Niên cười, "Đương nhiên."

Anh cầm cốc, môi cô ý đặt lên vị trí Trương Sơ Tâm vừa uống.

"....."

Anh uống một ngụm, đặc biệt đắc ý cười với Trương Sơ Tâm, "Cái này xem như gián tiếp hôn môi phải không?"

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh một cái.

Nghĩ đến chiếc váy vừa mua, Trương Sơ Tâm bối rồi, chậm rì rì đưa chiếc thẻ đen cho Thẩm Chi Niên, "Cái này..... Trả lại cho anh....."

Đôi mắt liếc cái túi đựng váy, thật cẩn thận nói: "Cái kia..... Em mua một cái váy..... Rất đắt....."

Từ lúc Trương Sơ Tâm lấy chiếc thẻ ra, Thẩm Chi Niên sắc mặt liền không tốt lắm, giờ phút này khuôn mặt trầm xuống, nghe cô nói.

Trương Sơ Tâm nhìn Thẩm Chi Niên, ngón tay viết một con số "bảy", sau đó lập tức nói: "Em sẽ trả cho anh! Chờ em kiếm được tiền sẽ trả cho anh!"

Thẩm Chi Niên khuôn mặt đen thui nhìn chằm chằm cô, huyết Thái Dương giật giật, "Trương Sơ Tâm, em nhất định phải làm rõ cái này với tôi phải không?"

Trương Sơ Tâm thấy anh tức giận, nhỏ giọng mà nói: "Em không phải có ý gì khác.....Đến anh em ruột còn tính toán với nhau cơ mà."

"Ai coi em là anh em? Trương Sơ Tâm, em nghe cho rõ! Anh là người đàn ông của em, em tiêu bao nhiêu tiền anh cũng không đau lòng, chỉ cần là em muốn, muốn mua cả thương mại Thiên Tinh, anh cũng không tiếc."

Trương Sơ Tâm kinh ngạc mà há to miệng.

Thẩm Chi Niên đem chiếc thẻ ném tới phía cô, "Cầm lấy! Không được trả lại cho anh!"

Thẩm Chi Niên vô cùng tức giận, Trương Sơ Tâm không dám cãi lại anh, thành thật cất chiếc thẻ đi. Nhưng, trong lòng hạ quyết tâm về sau sẽ không đụng tới chiếc thẻ này nữa.

Ở quán cà phê một lúc, Thẩm Chi Niên kéo Trương Sơ Tâm ra ngoài, thuận tay giúp cô xách túi đồ.

"Muốn ăn cái gì?" Đúng lúc là thời gian ăn tối, lên xe, Thẩm Chi Niên vừa khởi động xe vừa hỏi cô.

Trương Sơ Tâm lắc đầu, "Em không biết, anh nghĩ đi."

"Gần đây có một quán lâu đài, ăn rất ngon."

"Tốt." Đối với phương diện ăn uống, Trương Sơ Tâm thật sự không kén ăn.

Đi một lúc, Trương Sơ Tâm mới biết, Thẩm Chi Niên là khách quen của quán ăn đó.

Quán ăn kia dù trong trung tâm thành phố, nhưng là ở trong một ngõ nhỏ hẻo lánh, vị trí không tốt lắm, cho nên làm ăn cũng không tốt lắm, nhưng bên trong rất sạch sẽ, bàn ghế mang phong cách cổ, rất lâu đời, ánh đèn thật sự ấm áp, màu trắng mang theo vẻ ấm áp.

Đi vào, bà chủ liền ra chào đón, "Thẩm tiên sinh, đã lâu không gặp ngài."

Bà chủ tuổi ngoài bốn mươi, rất hòa đồng.

Bà chủ nhìn Thẩm Chi Niên tay nắm Trương Sơ Tâm, hơi hơi ngần ra một chút, ngay sau đó cười càng sáng lạn, "Thẩm tiên sinh, đây là bạn gái của cậu sao?"

Thẩm Chi Niên hơi hơi mỉm cười, "Là vợ của tôi."

Bà chủ đáng vẻ khiếp sợ, "Thẩm tiên sinh, cậu đã kết hôn?"

Thẩm Chi Niên cười một chút, gật gật đầu.

"Chúc mừng chúc mừng, chúc mừng cậu nha, Thẩm tiên sinh."

Thẩm Chi Niên cười nói: "Cảm ơn."

Bà chủ nhìn Trương Sơ Tâm, trong mắt lộ ra vài phần vui mừng.

Thẩm Chi Niên mang Trương Sơ Tâm đến vị trí bên phải gần cửa sổ. Anh trước kia thường tới nơi này, ăn cơm uống rượu, mỗi lần ngồi là vài tiếng đồng hồ, rất an tĩnh. Lúc tâm tình phiền muộn, tới nơi này sẽ trở nên thoải mái.

Mới vừa ngồi xuống, di động Thẩm Chi Niên liền vang lên, "Em ngồi đây, anh đi ra ngoài nhận điện thoại."

Trương Sơ Tâm gật gật đầu, "Anh đi đi."

Thẩm Chi Niên vừa mới rời đi, bà chủ cầm thực đơn đi tới, "Thẩm phu nhân, cô xem xem, muốn ăn cái gì."

Trương Sơ Tâm mỉm cười nói: "Chờ anh ấy quay lại đã."

Bà chủ cười nói "được", lại cẩn thận nhìn Trương Sơ Tâm trong chốc lát, thật lâu sau, nhin không được nói: "Thẩm phu nhân, tôi đã thấy cô."

Trương Sơ Tâm có chút ngây ra, "Phải không?" Ngay sau đó lại phản ứng, "Là trên ti vi sao?"

Bà chủ cười lắc đầu, "Ồ di động Thẩm tiên sinh."

Trương Sơ Tâm mờ mịt mà nhìn bà.

"Thẩm tiên sinh là khách quen của quán chúng tôi, lúc trước thường xuyên tới đây ăn cơm. Hai năm, khi đó, Thẩm tiên sinh còn đang gây dựng sự nghiệp, có một hôm, cậu ấy uống rất nhiều rượu, sau đó mở album trong di động cho tôi xem. Thẩm phu nhân, cô biết không, trong album tất cả đều là ảnh chụp cô. Vừa rồi khi cô bước vào, tôi liền nhận ra."

Trương Sơ Tâm kinh ngạc, "Trong album tất cả đều là tôi?"

"Đúng vậy, Thẩm phu nhân, Thẩm tiên sinh thật sự rất thích cô. Trước kia tôi có hỏi cậu ấy, nếu thích cô như vậy, tại sao không bày tỏ. Cậu ấy khi đó, sự nghiệp chưa ổn định, cậu ấy nói với tôi, không muốn cô đi theo cậu ấy chịu khổ, sợ không có năng lực làm cho cô hạnh phúc. Cậu ấy lúc đó luôn chỉ có một mình, luôn một mình ngồi ở một góc nhìn chăm chăm di động đến phát ngốc, mỗi lần như vậy đều tận mấy giờ đồng hồ. Đến bây giờ khi tôi nghĩ tới bộ dáng cậu ấy vẫn có chút chua xót."

Chủ tiệm nói có chút cảm khái, đôi mắt hồng hồng, bà gơ tay lau khóe mắt, cười nói: "Nhưng hiện tại rất tốt, thấy cô và Thẩm tiên sinh sống hạnh phúc, tôi thật sự rất vui."

Trương Sơ Tâm ngơ ngẩn mà ngồi ở chỗ đó, trong đầu tất cả đều là lời bà chủ nói cho cô: "cậu ấy nói với tôi, không muốn cô đi theo cậu ấy chịu khổ, sợ không có năng lực làm cho cô hạnh phúc."

Cô thậm chí có thể tưởng tượng được dáng vẻ của Thẩm Chi Niên khi nói những lời này, rõ ràng anh là người cao ngạo như vậy, lại bởi vì sợ không đem đến hạnh phúc cho cô, tự ti không dám tới gần cô.

Trương Sơ Tâm nghĩ, trái tim thật đau, đau đến cô thở không nổi, đôi mắt đỏ bừng.

Thẩm Chi Niên nói chuyện điện thoại xong liền đi vào, mới vừa ngồi xuống, liền thấy Trương Sơ Tâm đôi mắt đỏ hồng nhìn anh.

Anh bỗng dừng cả kinh, hoảng loạn nói: "Làm sao vậy? Tại sao lại khóc?"

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chị Và Thẩm Chi Niên Đã Kết Hôn

Thẩm Chi Niên vừa nhìn thấy Trương Sơ Tâm khóc, liền luống cuống. Anh ngồi vào bên cạnh cô, nắm chặt tay cô, "Tại sao lúc anh đi ra ngoài lại khóc?" Anh đau lòng lau nước mắt cho cô.

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh, vươn tay, "Đưa di động cho em."

Thẩm Chi Niên nhú mày, "Di động nào?"

"Di động của anh!"

Trong điện thoại Thẩm Chi Niên toàn là ảnh chụp Trương Sơ Tâm, anh chột dạ mà nhìn cô một cái, "Em cần di động làm gì?"

"Anh cho rằng em không biết? Như thế nào, chẳng lẽ điện thoại anh có cái gì bí mật em không thể biết?"

Thẩm Chi Niên nhìn cô, không nhúc nhích.

Trương Sơ Tâm nhin không được đá vào chân anh, "Thẩm Chi Niên, anh cũng không thành thật chút nào!"

Trương Sơ Tâm tức giận, quay đầu không thèm để ý đến anh. Mặc cho Thẩm Chi Niên dỗi như thế nào, nói không để ý chính là không để ý.

Cuối cùng vẫn là Thẩm Chi Niên thỏa hiệp, đưa điện thoại di động, "Đây, của em." Anh đặc biệt nghiêm túc nhìn Trương Sơ Tâm: "Thực sự không phải có bí mật gì."

Trương Sơ Tâm lấy được di động, trực tiếp mở album của Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên nheo mắt, nhanh chóng hiểu rõ ràng. Anh giữ lấy di động, khăn trương, "Sơ Tâm, album không có gì đẹp!"

"Sao anh lại có vẻ lo lắng như thế, vậy em càng muốn xem, buông tay ra!"

Thẩm Chi Niên không bỏ, trong album toàn là ảnh của Trương Sơ Tâm, là anh đã yếu đuối, tự ti, anh không nghĩ sẽ bị Trương Sơ Tâm phát hiện ra.

"Thẩm Chi Niên, anh còn muốn gạt em sao?" Trương Sơ Tâm cuối cùng cũng không nhin được, con mắt đỏ hoe nhìn Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên nhăn chặt mày, theo bản năng quay đầu lại. Bà chủ đứng ở quầy hàng, trưng ra bộ mặt xin lỗi nhìn anh.

Trương Sơ Tâm và Thẩm Chi Niên giằng co một trận, chung quy lại vẫn là Thẩm Chi Niên bại trận, đành phải mở khoá di động đưa cho cô.

Trương Sơ Tâm click mở album ra, hoàn toàn ngỡ ngàng.

Quả nhiên giống như bà chủ nói, toàn bộ đều là ảnh của cô. Hơn nữa cũng không phải chỉ mỗi ảnh của năm cấp ba hay đại học, hình như đều là ảnh của rất nhiều năm, mỗi một tấm hình thoạt nhìn đều giống như là chụp trộm.

Trong lòng Trương Sơ Tâm vừa đau vừa tức giận, "Thẩm Chi Niên, theo dõi người khác vui lắm sao? Chụp trộm người khác cũng vui lắm sao?"

Bữa cơm nay, bởi vì Trương Sơ Tâm tức giận nên cuối cùng cái gì cũng không ăn.

Lúc rời đi, Trương Sơ Tâm thờ phỉ phỉ đi trước, Thẩm Chi Niên đi theo sau cô giống như một đứa trẻ phạm phải sai lầm.

Đường đi bộ bên cạnh đường nhỏ, Trương Sơ Tâm cuối cùng không nhin được quay đầu lại, đấm lên ngực Thẩm Chi Niên, "Thẩm Chi Niên! Anh là đồ ngu ngốc!"

Thẩm Chi Niên rũ đầu không hé răng.

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh, "Thẩm Chi Niên, anh vẫn luôn thích em? Vậy tại sao trước kia anh lại đối xử với em như vậy? Hết lần này đến lần khác không cho em tới gần anh, lại còn nói không muốn cho em đi theo anh để chịu khổ? Lại sợ không có năng lực cho em hạnh phúc? Thẩm Chi Niên, vị trí của em trong lòng anh nông cạn như vậy sao? Em không được sống một cuộc sống nghèo khổ sao?"

Trương Sơ Tâm nói xong, nước mắt liền chảy xuống.

Thẩm Chi Niên nhìn cô, thật lâu sau không nói gì. Anh vẫn luôn che giấu sự thật nhưng cuối cùng vẫn bị phát hiện. Anh tiến lên một bước, ôm Trương Sơ Tâm vào trong ngực. Cô ở trong ngực khóc ngày một to, nước mắt cũng theo thế mà tuôn ra ngoài.

Thẩm Chi Niên tựa cằm trên đỉnh đầu Trương Sơ Tâm, thở dài, "Sơ Tâm, không phải là anh cảm thấy em không thể chịu khổ, mà là anh lo cho em. Em là tiểu thư, anh chỉ là một thằng nghèo hèn, làm sao có thể xứng đôi với em? Anh thích em, nhưng sao dám tùy tiện cùng em ở bên nhau, anh sợ có một ngày, anh không có đủ năng lực có thể cho em một cuộc sống tốt, em sẽ hối hận vì đã lựa chọn anh. Anh càng sợ không thể đáp ứng đủ cho tương lai, sợ em đi theo anh cuộc sống sẽ quá khổ, không có nhà ở sạch sẽ, không có đồ ăn ngon, không có quần áo giày dép đẹp, không có trang sức lấp lánh..... Sơ Tâm, anh vô cùng sợ, vì anh mà em sẽ xấu hổ với bạn bè, người quen."

Trương Sơ Tâm khóc oà lên, nắm chặt quần áo Thẩm Chi Niên, trái tim đau đến mức như bị dao đâm, "Đồ ngốc! Đồ ngốc! Thẩm Chi Niên, anh là người xấu!"

"Đúng vậy, anh là người xấu."

Trương Sơ Tâm khóc ngày một lớn, "Thẩm Chi Niên, anh dám vì chuyện này mà không cho em tới gần anh. Em thích anh nhiều năm như vậy, mà anh lại nhẫn tâm nói cho dù em theo đuổi anh mười năm hay hai mươi năm, anh đều sẽ không thích em..... Thẩm Chi Niên, anh chết đi cho rồi!"

Thẩm Chi Niên cũng ghen ngào, "Anh biết, là anh sai, Sơ Tâm, anh xin lỗi, về sau sẽ không như vậy, không bao giờ sẽ rời bỏ em..... Em tha thứ cho anh, được không?"

Trương Sơ Tâm dựa vào Thẩm Chi Niên khóc một hồi lâu mới ngừng, lúc ngẩng đầu lên, Thẩm Chi Niên liền cúi đầu hôn cô.

Răng môi triển miên, tâm linh gắn kết. Lần đầu tiên, Trương Sơ Tâm ôm chặt Thẩm Chi Niên, nhiệt tình đáp lại anh.

Cô chưa bao giờ biết, lúc Thẩm Chi Niên không cho cô lại gần, so với tình cảm cô dành cho anh, còn hơn rất nhiều. Rõ ràng yêu vô cùng nhưng lại phải nhẫn tâm cự tuyệt, so với việc đơn giản thích một người, khó hơn rất nhiều.

Trương Sơ Tâm khóc đến mức đôi mắt sưng lên, hộp báo khởi quay cũng không muốn đi. Ngồi trên xe, cô nghiêng đầu hỏi Thẩm Chi Niên, "Cuộc họp báo lát nữa em có thể không đi sao?"

"Đương nhiên, em không muốn đi thì không cần đi."

"Không bị ảnh hưởng gì sao?"

"Không đâu."

"Anh đi sao?"

"Em không đi, anh cũng không đi."

"Cũng không ảnh hưởng sao?"

"Sẽ có người sắp xếp, em đừng lo lắng."

Trương Sơ Tâm cong khóe miệng, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Buổi tối trong thành phố đẹp đến nao lòng. Ven đường đủ mọi ánh đèn màu sắc lung linh, đèn xe cộ cũng vô cùng huyền ảo, lấp lóe thật đẹp.

Bởi vì không cần đến họp báo, Thẩm Chi Niên trực tiếp lái xe về nhà.

Cửa vừa mở ra, Thẩm Chi Niên đã áp sát cô vào cửa, cơ thể anh đè lên cô, cúi đầu chặn môi Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm ôm cổ anh, khuôn mặt trắng nõn vì tiếp xúc thân mật mà trở nên đỏ bừng, cả người đều nóng.

Thẩm Chi Niên đột nhiên bế cô, thân mình lơ lửng trên không, Trương Sơ Tâm theo bản năng ôm chặt lấy Thẩm Chi Niên, trong lòng hồi hộp, thanh âm run rẩy, "Thẩm Chi Niên..... Chúng ta trở về phòng đi....."

Thẩm Chi Niên không nghe cô nói, dường như quá chú tâm, anh vùi đầu trước ngực cô, ngón tay thon dài ở trên người cô di chuyển khắp nơi, thân mình Trương Sơ Tâm căng thẳng, gắt gao ôm đầu của anh, ngửa đầu hô hấp.

Váy bị vén lên thật cao, Trương Sơ Tâm cảm giác sắp bị thiêu cháy, cô cúi đầu, môi dán ở bên tai Thẩm Chi Niên, thanh âm như muỗi, "Thẩm Chi Niên..... Chúng ta trở về phòng đi....."

Qua một hồi lâu, Thẩm Chi Niên mới nhẹ nhàng "ừ" một tiếng, ôm Trương Sơ Tâm lên lầu.

Ngày hôm sau sáng sớm, Trương Sơ Tâm tỉnh lại, thấy Thẩm Chi Niên đang nhìn cô.

Trương Sơ Tâm hí mắt cười cười, "Em đẹp lắm sao?"

Thẩm Chi Niên cười nhìn, sờ đầu cô, "Đẹp."

Trương Sơ Tâm đắc ý mà cong khóe miệng, "Em cũng cảm thấy thế."

Trương Sơ Tâm nhồm dậy, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Thẩm Chi Niên. Đây là người đàn ông mà cô thích, anh cũng thích cô. Đột nhiên cảm thấy, trên đời này không có gì hạnh phúc hơn so hai người đang yêu nhau. Coi nhện không được chui vào trong ngực Thẩm Chi Niên, anh ôn nhu vuốt ve cô, cô ngửa đầu nhìn anh, "Thẩm Chi Niên, anh nói anh mấy năm nay đều đi theo em, em như thế nào lại không phát hiện đâu?"

Thẩm Chi Niên cười nói: "Bởi vì em ngốc a."

"Anh mới ngốc!" Một chân cô nhện không được đá Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên cong hạ đầu gối, mảy nhíu lại, "Đừng đá loạn! Đá hỏng rồi, hạnh phúc nửa đời sau của em sẽ không còn."

Trương Sơ Tâm trừng mắt nhìn anh, nghiêng đầu, khóe miệng lại lên lút cong một chút.

Thẩm Chi Niên ôm nàng, môi dán vào lỗ tai cô, "Mệt sao?"

Trương Sơ Tâm gật gù đầu. Thật sự rất mệt, mệt đến không tưởng.

"Vây em ngủ tiếp đi, anh ra ngoài mua bữa sáng cho em." Thẩm Chi Niên nói, liền xoay người từ trên giường xuống.

"Anh không đi làm sao?"

"Hôm nay thứ Bảy."

Trương Sơ Tâm cuộn ở trong chăn, nhìn anh nói: "Nhớ rõ mua thuốc tránh thai."

Lần trước mua thuốc tránh thai không biết rơi đi nơi nào.

Thẩm Chi Niên nghe vậy ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn cô, biểu tình rõ ràng lạnh vài phần.

"Em hiện tại chưa muốn có con, em còn muốn đóng phim."

Thẩm Chi Niên trừng mắt nhìn cô, "Có thì sẽ sinh."

"....."

Thẩm Chi Niên suy nghĩ một lát, bỏ sung câu, "Uống thuốc đối thân thể không tốt."

"Thỉnh thoảng uống không có việc gì."

Thẩm Chi Niên nhìn coi một cái, trầm khuôn mặt, gần từng chữ một, "Không được uống."

"....."

Thẩm Chi Niên mặc quần áo liền đi xuống lầu.

Trương Sơ Tâm nằm ở trên giường, cả người bủn rủn không nhúc nhích.

Thẩm Chi Niên rời đi không lâu, Tống Hi liền gọi điện thoại tới.

Điện thoại vừa nghe, Tống Hi từ đầu kia truyền tới, "Sơ Tâm, chị xem tin tức chưa?!"

Trương Sơ Tâm bị tiếng hét của Tống Hi làm cho hoảng sợ, cầm di động chui từ trong chăn chui ra, "Chưa, làm sao vậy?"

"Không biết tên diễn nào dám bịa đặt như vậy! Em mà biết, em giết chết hắn!"

Tống Hi rất ít khi nổi giận giống như bây giờ, Trương Sơ Tâm hoảng sợ, vội vàng hỏi: "Rốt cuộc làm sao vậy?"

"Chị lên Weibo nhìn xem, không biết tên nào dám bôi đen chị, bây giờ chị lên đầu hot search rồi!"

Trương Sơ Tâm nhăn mày, "Chị nổi tiếng rồi à?"

"Nổi tiếng cái rắm ấy! Người ta nói chị được bao ~ dưỡng! Tức chết em mất! Chị mà được người ta bao dưỡng thật, không phải là đã trở thành nhân vật tai to mặt lớn sao? Vậy mà bây giờ vẫn chỉ là diễn viên tuyến 18? Hiện tại sợ là mười tám tuyến đều hỗn không nổi nữa! Này đàn bà phàm hiệp, hạt bb đều bắt quá đầu óc! Tức chết ta! Tức chết ta!"

Trương Sơ Tâm nghe lời nói, trầm mặc trong chốc lát, "Cái kia..... Hi Hi, em bình tĩnh một chút, không có việc gì, cứ cho bọn họ nói đi, chị không thèm để ý."

"Như thế nào có thể thế? Chị hiện tại vốn dĩ cũng đã không có nhiều vai diễn, lại tuôn ra loại gièm pha này, sợ là về sau cũng không thể ở giới giải trí lẫn lộn. Không được, em lập tức tìm người quan hệ xã hội, chị hai ngày này cứ ở nhà đừng ra cửa a!"

Trương Sơ Tâm môi hơi nhấp một chút, "Hi Hi, em đừng vội, chị đã có vai diễn, là nữ chính."

"Cái gì?!" Tống Hi ở bên kia hô to lên.

"Em nhẹ tiếng chút, màng tai chị sắp bị em phá nát rồi." Trương Sơ Tâm nằm di động ở trên giường trở mình, "Hi Hi, chị có nên nói cho em hay không, chị và Thẩm Chi Niên đã kết hôn."

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Thẩm Chi Niên đi ra ngoài rất nhanh đã trở lại, Trương Sơ Tâm còn lười ở trên giường không nhúc nhích.

Thẩm Chi Niên quỳ một chân ôm cô, "Rất mệt sao? Ăn cơm rồi ngủ tiếp?"

Trương Sơ Tâm gật gật đầu, ôm cổ Thẩm Chi Niên.

Thẩm Chi Niên bế cô lên, Trương Sơ Tâm kẹp hai chân ở eo anh, nhìn anh, cong mắt cười. Cô dướn người lên, hôn một cái lên môi Thẩm Chi Niên, "Mua cái gì vậy?"

Thẩm Chi Niên vừa ôm cô xuống lầu vừa nói: "Bánh bao Đường Kí."

Trương Sơ Tâm kinh ngạc, "Sao anh biết em thích ăn bánh bao Đường Kí!"

Thẩm Chi Niên nhướn mày, "Em nói xem?"

Trương Sơ Tâm có một thời gian cực kì thích ăn bánh bao Đường Kí, trùng hợp phòng cô thuê gần đó có một cửa hàng, mỗi ngày vào buổi sáng cô đều xuống đây mua mấy cái, lại thêm một phần sữa đậu nành, rất thỏa mãn.

Cô cười tủm tỉm, nắm quần áo Thẩm Chi Niên, "Thẩm Chi Niên, có phải anh ngày nào cũng theo dõi em không?."

Thẩm Chi Niên cười khẽ, "Không có, chỉ là hai ngày đến một lần, lúc bận có khi hai tháng không đến gặp em."

Trương Sơ Tâm nhìn không được đấm lên ngực anh, "Người này thật xấu xa!"

Khi đó sao cô lại không biết anh đi theo cô?

Thẩm Chi Niên cười cười, ôm cô tới nhà ăn.

Bánh bao còn nóng.

Thẩm Chi Niên đặt Trương Sơ Tâm trên ghế, "Anh không mua sữa đậu nành, uống sữa bò đi." Nói xong, liền quay đầu đến phòng bếp đi đun sữa bò.

Thẩm Chi Niên bê sữa bò nóng ra, Trương Sơ Tâm đang cúi đầu xem di động, tay trái nhéo bánh bao, miệng nhỏ nhai nhai.

Thẩm Chi Niên cong môi cười cười, đem sữa bò đặt tới gần cô, ôn nhu xoa xoa tóc của cô, "Xem cái gì vậy?"

Trương Sơ Tâm đang xem Weibo, chuyện cô bị người ta bao dưỡng đã hot nhất Weibo. Nhưng mà, xem nửa ngày, cô lại không thấy tức giận hay buồn rầu, ngược lại đặc biệt muốn cười. Một diễn viên kém nổi tiếng như cô cũng được người ta chú ý, có thể tưởng tượng đối phương đã cho rất nhiều thủy quân để làm nóng nhiệt độ.

Cô càng xem càng muốn cười, Weibo có ảnh cô đang mua váy ở thương mại Tinh Thiên ngày hôm qua, có người có ý bình luận: "Tôi biết diễn viên này, miễn cưỡng có thể coi là có tí tiếng tăm, nghe nói nhà cô ta thiếu nợ, tự nhiên có thể mua hàng hiệu, khẳng định là bị bao dưỡng!"

"Tôi cũng được coi là đồng nghiệp, nghe nói cô ta sinh hoạt cá nhân vô cùng hỗn loạn, hàng năm đi tới các bữa tiệc lớn, các người vậy là hiểu."

"Cô ta không phải tình nhân của Tiểu XX sao, ở trong giới giải trí chả có gì là bí mật, nghe nói Tiểu XX gần nhất rất yêu thích cô ta."

Tiểu XX? Tiểu Từ?

Nhìn đến câu này, Trương Sơ Tâm thiếu chút nữa muốn cười phun ra.

Thẩm Chi Niên thấy Trương Sơ Tâm xem di động chuyên tâm không trả lời anh, không khỏi trầm mặt, duỗi tay đoạt di động Trương Sơ Tâm, "Ăn sáng, nhìn di động làm gì!"

Thẩm Chi Niên mất hứng nhìn cô một cái. Di động có đẹp bằng anh không? (Vâng anh đẹp nhất ^_^) Nói rồi cúi đầu xem cô đang xem cái gì mà chuyên chú đến vậy.

Giây tiếp theo, mày liền gắt gao mà nhíu lại, "Biết là ai làm không?"

Trương Sơ Tâm nuốt bánh bao, ôm ly sữa bò nóng, cười nhìn anh, "Đại khái biết."

"Ài?"

Trương Sơ Tâm đứng lên, lấy điện thoại di động từ Thẩm Chi Niên về, "Không quan hệ lắm, em không thèm để ý."

Thẩm Chi Niên nhìn cô một cái, kéo ghế ngồi xuống, cầm di động gọi một cuộc điện thoại.

"Cho anh ba phút, dập tắt hot search trên Weibo, điều tra rõ là ai làm, hôm nay buổi trưa đem tư liệu đến."

Thẩm Chi Niên ngắt điện thoại,

Trương Sơ Tâm chống cằm nhìn anh, "Thẩm Chi Niên, anh thật là mạnh mẽ nha."

Trương Sơ Tâm ở giới giải trí lập tức nổi tiếng, bởi vì tin đồn đấy. Cho dù tin đồn kia được Thẩm Chi Niên triệt hạ rất nhanh, nhưng vẫn gây nên sóng gió ở giới giải trí.

Tin đồn đến ngày thứ ba đã vô cùng nóng bỏng, thu hút sự chú ý của nhiều người.

Bởi vì Trương Sơ Tâm không thường lên mạng, sự việc này cô nhanh chóng quên đi.

Hôm nay sáng sớm, Thẩm Chi Niên đi làm, Trương Sơ Tâm đi tới công ty gặp mặt Tống Hi, đi tới cửa công ty, mới phát hiện dưới sảnh có rất nhiều phóng viên cầm camera đứng vây quanh.

Trương Sơ Tâm ngẩn ra một chút, chưa kịp hoàn hồn, đột nhiên nghe thấy một phóng viên lớn tiếng hô một câu " Trương Sơ Tâm tới! "

Một đám người chen chúc tới gần cô.

Trương Sơ Tâm sợ tới mức người đều phát ngốc, quay người bỏ chạy.

Tống Hi không biết từ nơi nào lao tới, che chở cho cô vào công ty.

Phóng viên vô cùng dọa người, một nữ phóng viên cao giọng hỏi: "Trương Sơ Tâm tiểu thư, xin hỏi cô thật là tình nhân của Tiểu tiên sinh sao? Cô biết Tiểu tiên sinh đã có vợ chưa? Con gái của Tiểu tiên sinh cũng đã lớn gần bằng cô, Trương Sơ Tâm tiểu thư, mong cô trả lời một chút, vì cái gì mà cô chấp nhận làm tiểu tam? Là yêu thích hư vinh, hay nhận được lợi ích gì? Trương tiểu thư, mong cô trả lời một chút."

"Nói hươu nói vượn cái gì! Anh là phóng viên ở đâu, tôi muốn khiếu nại anh!" Tống Hi tức giận khiến gương mặt đỏ bừng lên, chỉ thiếu chút nữa ném micro đi.

Trương Sơ Tâm nhìn lướt qua nhóm phóng viên, bình thần mà nói: "Bản thân tôi như thế nào, phẩm chất ra sao, thời gian sẽ cho chân tướng."

Cô nói xong, xoay người đi vào công ty.

Trên đời này, có thể nói trong lòng mỗi người đều có những tính toán riêng, đối với người nào nói cái gì, nói chuyện kiểu gì, mỗi người trong lòng đều có cách nghĩ riêng.

Nếu Trương Sơ Tâm là diễn viên nổi tiếng, có bối cảnh có chỗ dựa, cũng sẽ không vướng vào sự việc này, tin tưởng cũng không có phóng viên nào dám trắng trợn hỏi cô những câu hỏi sắc bén như vậy.

Cũng may tố chất tâm lý cô tốt, dù chưa bao giờ thử, cũng không sợ người khác chất vấn.

Tống Hi tuổi còn trẻ, lần đầu tiên quản lý nghệ sĩ lại vướng phải loại chuyện này, tức giận muốn nổ phôi. Qua một hồi lâu, mới nhớ tới hỏi: "Sơ Tâm, chị không phải cùng Thẩm Chi Niên kết hôn sao? Chuyện lớn như vậy, sao anh ta không giải thích một chút?"

Trương Sơ Tâm suy nghĩ trong chốc lát, nói: "Anh ấy chắc có tính toán riêng."

Về chuyện này, Thẩm Chi Niên xác thật có tính toán riêng. Cô gái mà anh nâng niu trân trọng lại bị người người lăng chửi, so với bất kì ai anh là người đau lòng nhất.

Trợ lý Tiểu Lâm ban nãy giúp Thẩm Chi Niên dập tắt tiêu đề đầu bảng nhin không được hỏi anh một câu, "Ngài tại sao lại không tự mình ra mặt làm sáng tỏ?"

Anh không trả lời, hỏi lại, "Nhà thiết kế áo cưới nào nổi tiếng nhất?"

Tiểu Lâm kinh ngạc nhìn về phía anh, giây tiếp theo lập tức phản ứng lại, "Vera Wang?"

Thẩm Chi Niên suy nghĩ một lát, gật đầu, "Giúp tôi đặt một vé đi New York vào tuần sau." Tiếp theo lại nói: "Gọi Hà Thanh vào đây."

"Vâng."

Tiểu Lâm rời khỏi văn phòng, Hà Thanh rất nhanh tiến vào, "Thẩm tổng, có cái gì yêu cầu em làm sao?"

Thẩm Chi Niên vui đầu vào làm việc, không ngừng đầu, "Lấy bản kế hoạch kinh doanh của công ty trong vòng nửa năm tới, yêu cầu ba tháng phải hoàn thành."

Hà Thanh khiếp sợ mà mở to hai mắt, "Ba tháng? Thẩm tổng, thời gian quá gấp, chỉ sợ không có biện pháp....."

"Vậy tăng ca thêm mà làm."

Thẩm Chi Niên không lùi bước, Hà Thanh muốn nói cái gì cũng không được, nhìn thái độ kiên định của anh. Nhưng vẫn như cũ, cô nhịn không được hỏi một câu, "Tại sao lại làm gấp vậy?"

"Cử hành hôn lễ, hưởng tuần trăng mật, cần thời gian."

Thẩm Chi Niên vô cùng đơn giản nói một câu, lại giống như đâm một dao vào người Hà Thanh, đau đến mức trái tim thất lại. Đôi mắt nháy mắt đỏ bừng, trong khoảnh khắc nước mắt liền rơi xuống, trên môi run rẩy, "Học trưởng..... Anh không phải không thích chị ấy sao? Anh vì cái gì..... Anh nghiêm túc sao?"

Thẩm Chi Niên "ừ" một tiếng, "Chưa từng nghiêm túc như thế."

"Em không tin!" Hà Thanh khóc rất nhiều, "Nhiều năm như vậy, anh đối với em thật sự không có một chút cảm tình sao? Dù là một chút..... Một chút cũng không có sao?"

Hà Thanh khóc lóc, đôi tay chống ở trên bàn, cả người dựa vào bàn mới đứng vững.

Thẩm Chi Niên rút cuộc ngừng đầu nhìn cô liếc mắt một cái, ánh mắt bình tĩnh, "Hà Thanh, em là nhân viên tốt, tôi rất cảm kích em. Nhưng tôi nói rồi, trừ kinh tế có thể cho em, tôi không thể cho thứ khác."

"Em không cần tiền! Anh rõ ràng cũng biết, nếu thứ em muốn là tiền, lúc trước cần gì phải làm nhiều như vậy? Tâm ý của em đối với anh, anh rất rõ ràng! Anh vì cái gì không chịu quay đầu lại nhìn em! Ở thời điểm anh gian nan nhất, là em ở bên cạnh anh! Trương Sơ Tâm cũng không giúp cái gì, cô ta dựa vào cái gì? Cô ta dựa vào cái gì có thể ở bên anh! Cô ta dựa vào cái gì?!" Hà Thanh ôm mặt thống khổ, bả vai không kìm được mà run rẩy. (Dựa vào chị Tâm là nữ chính:)))

Hà Thanh cho rằng, chỉ cần cô đủ nỗ lực, chỉ cần cô vẫn luôn đi theo Thẩm Chi Niên, một ngày nào đó, anh sẽ thấy cô tốt, cô cho rằng yên lặng hi sinh, một ngày nào đó có thể được anh thích.

Chỉ là không có..... Anh đã kết hôn, cô không còn có cơ hội.

Mất đi tình cảm mà mình trân trọng, mất đi hy vọng liệu còn cái gì? Thật sự, đau đớn muốn chết.

Hà Thanh đầy nước mắt nhìn Thẩm Chi Niên, "Vì cái gì anh không thể thích em một chút....."

Thẩm Chi Niên nhìn cô, "Hà Thanh, tôi cho rằng em hẳn là rất rõ ràng, tôi và em vĩnh viễn cũng không có khả năng. Cho tới nay, tôi chỉ coi em là nhân viên, tôi nói rất nhiều lần, không cần lãng phí thời gian lên tôi."

Hà Thanh khóc, nói không ra lời. Cô có thể nói gì? Anh nói đúng, anh chưa từng có biểu hiện tình cảm với cô dù chỉ một chút, anh đối với cô vĩnh viễn khách khí như thế, anh đã nhiều lần nói với cô, không cần lãng phí thời gian lên người anh. Anh chưa từng cho cô hy vọng. Là chính cô, chưa bao giờ từ bỏ hy vọng xa vời ấy.

Hà Thanh không biết mình làm thế nào có thể ra khỏi văn phòng Thẩm Chi Niên, lúc ấy, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt thương cảm nhìn cô.

Là thương cảm không sai. Nhưng khi cô đau khổ không muốn bọn họ dùng ánh mắt thương hại nhìn cô như vậy?

Cô lau nước mắt, đi nhanh vào văn phòng của mình.

Không có tâm tư làm việc, cô gục lên bàn khóc một trận thật lớn, lau nước mắt, cô gửi cho Trương Sơ Tâm một tin nhắn: "Buổi tối có thời gian không? Tôi có chuyện muốn gặp chị. Tôi là Hà Thanh."

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Trương Sơ Tâm nhận được tin nhắn của Hà Thanh khi đang cùng Tống Hi trong văn phòng giám đốc nghe giáo huấn.

Trương Sơ Tâm da mặt dày, giám đốc nói nhiều như vậy, nhưng cô nghe một tai lại ra một tai, coi như không nghe thấy.

Tống Hi tuổi còn trẻ, lần đầu tiên dẫn dắt nghệ sĩ lại gặp phải vấn đề này, căn bản không có kinh nghiệm đưa ra lời giải thích, hơn nữa cô lại cực kì che chở Trương Sơ Tâm, giám đốc mắng Trương Sơ Tâm không biết liêm sỉ, cô liền cãi lại, "Ông có chứng cứ sao? Không có chứng cứ dựa vào cái gì đổ oan cho chị Sơ Tâm?"

Giám đốc già không nghĩ tới Tống Hi sẽ cãi lại, giận trừng mắt, "Cô còn không biết có hay không?!"

Tống Hi còn muốn tranh luận, Trương Sơ Tâm lặng lẽ kéo cô một chút.

"Đàm tổng, sự việc không như lời báo chí đưa tin."

"Không phải? Không có lừa làm sao có khối, tôi nói cho cô biết Trương Sơ Tâm, bởi vì sự việc của cô, công ty chúng ta đã mất hết hình tượng! Làm tiểu tam, Trương Sơ Tâm, cô cái tốt không học, học làm tiểu tam, khó trách như thế nào cũng không nổi tiếng, tâm tư đều đặt ở đâu đó rồi! Tôi nói cho cô, loại nghệ sĩ có vết nhơ như vậy, chúng tôi tuyệt đối không thêm!"

Ông ta nói xong, quay đầu lại liền từ trên bàn lấy ra hộp đồng quản lí của Trương Sơ Tâm, ném về phía Trương Sơ Tâm nói, "Cô đi đi! Loại nghệ sĩ không có đạo đức giống cô, giữ lại chỉ làm hỏng mặt mũi!"

Văn kiện ném Trương Sơ Tâm, cô nhất thời chưa kịp né tránh, trang giấy sắc bén lướt qua mặt cô, đau đến mức cô nhú chặt mày lại.

Trương Sơ Tâm giờ tay cầm văn kiện, chợt cười cười, "Đàm tổng, cảm ơn ông nha, trả cho tôi tự do."

Trương Sơ Tâm xoa tay, tiếp tục nói: "Nếu tôi hiện tại đã không phải người của công ty, có chút lời tôi lại muốn nói."

Đàm tổng nhú chặt mày, trừng mắt nhìn Trương Sơ Tâm

"Tôi vào công ty đã nhiều năm, ngài nói tôi vô dụng, có năng đỡ có bằng không, tôi muốn hỏi một câu, ngài giúp đỡ tôi sao? Tôi mấy năm nay đóng phim, bộ nào cũng phải cùng Hi Hi tự tìm. Ông hôm nay cùng tôi kết thúc, nói thực ra, tôi rất vui."

Trương Sơ Tâm đem văn kiện đưa cho Tống Hi, lại tiếp tục nói: "Ông nói tôi vô liêm sỉ, nói tôi phá hoại hình ảnh công ty, chuyện này quả thực không đúng sự thật, nhưng chẳng may là sự thật, ông có tư cách gì lấy thứ đạo đức giả của ông ra nói tôi?"

Trương Sơ Tâm cười khề cười, "Đàm tổng, cháu gái ông cũng đã học tiểu học rồi? Ông còn ở bên ngoài bao dưỡng tình nhân, thật sự không biết xấu hổ nha?"

Đàm tổng đột nhiên mở to hai mắt nhìn, "Cô nói bậy cái gì!"

Trương Sơ Tâm chút nào không yếu thế, tiếp tục nói: "Tôi cùng Hà Đình tiến công ty, mấy năm nay, công ty đổi tôi mặc kệ, tùy ý để tôi tự sinh tự diệt, đổi lại Hà Đình lại được tất cả các tài nguyên của công ty. Tôi dám khẳng định tài năng của tôi không hề kém Hà Đình, cho nên là công ty không công bằng, mà không phải là tôi vô dụng, điểm này, ông cần giải thích."

"Trương Sơ Tâm, cô..... cô....." Đàm tổng bị Trương Sơ Tâm làm tức giận đến nói không ra lời, ngón tay run lên run lên mà chỉ vào cô.

"Ông đừng vội tức giận, tôi còn chưa nói xong đâu." Trương Sơ Tâm hơi hơi dương cằm, nhìn hẩn một cái, tiếp tục nói: "Ồ công ty đổi đãi như vậy mấy năm, có một số việc, tôi ngày thường ngoài miệng không nói, nhưng không có nghĩa là tôi không biết. Ba tháng trước, tôi ở bệnh viện thấy Hà Đình....."

Đàm lão nhân mở to hai mắt.

"Không chỉ thấy mỗi cô ta đâu, còn có ông." Trương Sơ Tâm cong con mắt, cười tùm tùm mà nhìn Đàm tổng sắc mặt nháy mắt từ đen chuyển trắng, lại từ trắng chuyển thành tái nhợt, cô tiếp tục lại nói: "Đàm tổng, cháu gái đã học tiểu học, còn làm nữ nhân hai mươi tuổi to bụng, xem loại đạo đức này, ông còn không biết xấu hổ nói tôi?"

"Trương Sơ Tâm! Cô rốt cuộc muốn làm gì?!" Đàm tổng gất gao mà nắm chặt nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi mà trừng mắt nhìn Trương Sơ Tâm.

Trương Sơ Tâm liếc hẩn một cái, biểu tình trở nên nghiêm túc, "Đừng cho là tôi không biết lần này là ai ở sau lưng giờ trò quỷ, còn không phải là muốn mượn cơ đuổi tôi sao? Muốn đem tôi đuổi ra giới giải trí? Kỳ thật không cần phức tạp như vậy, muốn đem tôi đuổi ra công ty, nói một câu liền được, loại công ty này, tôi cũng không cần."

"Sơ Tâm! Em cùng chị cùng nhau đi!" Tống Hi hưng hăng mà trừng mắt nhìn Đàm tổng một cái, "Từ chức cho ông thấy luôn!"

Đàm tổng bị Trương Sơ Tâm cùng Tống Hi nểng một trận, lại nghĩ đến Trương Sơ Tâm đã biết hẩn cùng Hà Đình, trong lòng lại có chút hốt hoảng, "Trương Sơ Tâm, cô đến tột cùng muốn thế nào!"

Trương Sơ Tâm nhìn, khẽ cười.

"Cô còn không phải là muốn cho công ty nâng đỡ cô sao? Không thành vấn đề, chỉ cần cô đem miệng ngoan ngoãn ngậm lại, tôi lập tức liền giúp đỡ cô!"

Trương Sơ Tâm cười lạnh, "Nói như tôi muốn các người giúp đỡ? Ông hiện tại muốn giúp tôi? Ngượng ngùng, ta thật đúng là không hiếm lạ."

Đàm tổng lập tức liền luống cuống, hắn thật đúng là không nghĩ tới nha đầu này nặng nề đều không ưa! Hắn tự cho là cùng Hà Đình vụng trộm, sự việc này mãi mãi là bí ẩn, không nghĩ tới tự nhiên sẽ bị Trương Sơ Tâm biết! Hắn lúc này là hối hận cực kỳ, mấy ngày hôm trước Hà Đình nói với hắn, muốn đem Trương Sơ Tâm đuổi ra giới giải trí, hắn nhất thời hồ đồ đồng ý, còn kiếm người bêu xấu Trương Sơ Tâm, muốn đem cô nhân cơ hội đuổi ra công ty, bức cô rời khỏi giới giải trí.

Hắn không nghĩ tới, nha đầu này nhìn bình thường nhưng quả thực độc ác hơn nhiều!

"Trương Sơ Tâm, cô rốt cuộc muốn thế nào?"

Trương Sơ Tâm cười cười, nói: "Không nghĩ thế nào, chính là muốn xem bộ dáng lo lắng của các người."

"Trương Sơ Tâm, tôi cảnh cáo cô, nếu cô dám tiết lộ nửa câu, tôi có rất nhiều biện pháp đối phó cô!"

Từ công ty ra, Tống Hi lôi kéo Trương Sơ Tâm thét chói tai, "Sơ Tâm! Chị quá soái! Đàm tổng bị chị làm tức chết rồi! Sao trước kia em không biết chị như vậy?"

Trương Sơ Tâm cười, "Trước kia không chỗ dựa, không dám a."

Trương Sơ Tâm trước đây kì thật là vậy. Trước kia công ty tuy rằng không giúp cô, nhưng tốt xấu cũng là cấp trên của mình, không dám đắc tội, trong lòng vẫn là ngóng trông ngày nào đó giám đốc sẽ cho mình cơ hội? Cho nên có đôi khi trong lòng rất không vui, không phục, cũng tuyệt đối không có dũng khí đi đắc tội một người nào cả, sợ con đường ngày càng gian nan. Hôm nay như vậy, cũng là tức giận Hà Đình cùng Đàm tổng hại cô, nhưng càng quan trọng vẫn là ý vào hiện tại có Thẩm Chi Niên chống lưng.

Nghĩ đến Thẩm Chi Niên, đôi mắt cũng không tự giác mà cong lên.

Trương Sơ Tâm vỗ vỗ Tống Hi, "Hi Hi, em đi về trước đi, mấy ngày sau khởi quay chị sẽ gọi cho em, vừa lúc có dịp nghỉ ngơi, mấy năm nay đi theo chị, em cũng không có ngày nào yên ổn."

Tống Hi áy náy, "Chị đừng nói như vậy, là em không có bản lĩnh, chưa tìm được cho chị một bộ phim nào ra hồn, làm việc không thành thực, có đôi khi còn liên lụy chị, đổi lại là người khác, đã sớm đem em đuổi rồi."

Trương Sơ Tâm nhin không được cười rộ lên, ôm cô, "Em về trước đi, chị sẽ gọi sau."

"Được, em đi trước."

Trương Sơ Tâm cùng Tống Hi tách ra, định gọi cho Thẩm Chi Niên.

Trên đường, Hà Thanh lại gửi cho cô một tin nhắn.

"Tôi có chuyện quan trọng nói cho cô, buổi tối 8 giờ, quán cà phê M.E, được không?"

Trương Sơ Tâm rũ mắt nhìn lướt qua, phiền lòng đánh hai chữ, "Không rảnh." Ngay sau đó liền đưa điện thoại đi động cật vào trong túi.

Cô đúng là không biết, cô cùng Hà Thanh có gì để nói.

Đến công ty thời điểm, đã là giữa trưa 11 giờ rưỡi. Trương Sơ Tâm không về nhà nấu cơm, ở công ty bên cạnh mua hai gói mì đi lên.

Đẩy cửa, Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm ôm hai gói mì cười hi hi đi vào, hơi nhú mày, khoe miệng lại hơi hơi cong lên, "Em đừng nói cho anh, đây là cơm trưa của anh?"

Trương Sơ Tâm ôm bảo bối chạy đến phía anh, "Em nói này, mì này đặc biệt ăn ngon, thường xuyên bán hết, hôm nay là vận khí tốt mới mua được!"

Thẩm Chi Niên nắm tay Trương Sơ Tâm, trong mắt chứa đầy ý cười, "Nói như vậy, anh rất có lộc ăn?"

Trương Sơ Tâm chớp chớp mắt, "Không phải sao."

Thẩm Chi Niên cười nhìn cô, hơi dùng sức, Trương Sơ Tâm liền ngã lên đùi anh, còn không đợi cô phản ứng lại, Thẩm Chi Niên liền cúi đầu hôn cô.

Thật lâu sau, Trương Sơ Tâm thờ không nổi, Thẩm Chi Niên rút cuộc hơi buông cô ra, môi nhẹ nhàng dán ở trên môi cô, nhẹ cười.

Trương Sơ Tâm đỏ mặt, nhin không được néo eo anh một chút, "Không biết xấu hổ còn cười?" Cô bị anh hôn đến thiếu chút nữa không thờ nổi.

Giữa trưa, Trương Sơ Tâm ôm mì gói ra ngoài để nấu.

Lúc này, đa phần mọi người đều ở nhà ăn, chỉ có số ít người còn ở trên.

Chỗ để nước không có ai, Trương Sơ Tâm một bên bê nước, một bên khẽ hát.

Đột nhiên, một thanh âm từ sau lưng truyền đến, "Chị cho anh ấy ăn cái này? Học tử, chị làm vợ như vậy sao?"

Trương Sơ Tâm nghe thấy âm thanh, cau mày quay đầu lại.

Hà Thanh đứng sau cô, biểu tình khó tin, "Chị có biết hay không, dạ dày anh ấy không tốt, chị còn cho anh ấy ăn mì gói?"

Trương Sơ Tâm nhìn cô ta, không nói chuyện.

Hà Thanh rút cuộc nhìn không được, "Trương Sơ Tâm, tôi thật không hiểu tại sao anh ấy lại thích chị? Cả người chị, có điểm nào để anh ấy thích sao?"

Trương Sơ Tâm lạnh mặt, "Chuyện này cô có quan hệ sao? Thẩm Chi Niên tại sao thích tôi, loại vấn đề này, cô không phải hẳn là đi hỏi anh ấy sao?"

"Trương Sơ Tâm, cô căn bản là không xứng với anh ấy."

"Phải không, tôi không xứng, cô sẽ xứng sao?"

Trương Sơ Tâm nghẹn muốn chết, ôm hai ly mì, lướt qua Hà Thanh, đi thẳng qua phòng nước.

Trở lại phòng Thẩm Chi Niên, anh lập tức rời bàn làm việc, muốn lấy mì trong tay cô.

Trương Sơ Tâm không cho, trực tiếp đi đến phòng vệ sinh, đổ sạch vào bồn cầu.

Thẩm Chi Niên nhíu mày, "Làm sao vậy?"

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt hơi đỏ, cô đi ra, nhào vào lòng Thẩm Chi Niên, nói: "Thẩm Chi Niên, thực xin lỗi."

"Làm sao vậy? Vừa mới không phải rất tốt sao?" Thẩm Chi Niên ôn nhu mà vuốt đầu cô, giọng nói lo lắng.

Trương Sơ Tâm từ trong lòng Thẩm Chi Niên ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ bừng, "Thẩm Chi Niên, thực xin lỗi, em quên mất dạ dày anh không tốt, em không nên cho anh ăn mì gói."

"Anh không có việc gì, ăn một lần không sao." Thẩm Chi Niên nhìn Trương Sơ Tâm khóc, đau lòng ôm cô, "Ngoan, đừng khóc."

Trương Sơ Tâm nghẹn ngào, "Thực xin lỗi....."

Thẩm Chi Niên cong khóe miệng, đem Trương Sơ Tâm ôm càng thêm chặt, "Không việc gì."

Trương Sơ Tâm ngẩng đầu lên, "Chúng ta đi ra ngoài ăn, được không? Hoặc xuống nhà ăn?"

Bạn đang đọc truyện *Thích Em Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.